

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 2S/166/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200998  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jeannette Hajdinová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1020200998.5

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jeannette Hajdinovej a členov senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD., v právnej veci žalobcov: 1/ Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., IČO: 36 455 385, so sídlom v Stropkove, Požiarnická 5, právne zastúpeného spoločnosťou: SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, za ktorú koná advokát JUDr. Ing. Andrej Schwarz LL.M., 2/ AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., IČO: 31 443 036, so sídlom v Trnave, Nitrianska 1, právne zastúpeného spoločnosťou: SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, za ktorú koná advokát JUDr. Ing. Andrej Schwarz LL.M., 3/ DOVE, s.r.o., IČO: 36 465 224, so sídlom MOTOCENTRUM - areál 3052, Poprad - Východ, právne zastúpeného spoločnosťou: SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, za ktorú koná advokát JUDr. Ing. Andrej Schwarz LL.M., 4/ HÍLEK a spol., a.s., IČO: 36 239 542, so sídlom v Senici, Vajanského 24, právne zastúpeného spoločnosťou: SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, za ktorú koná advokát JUDr. Ing. Andrej Schwarz LL.M., 5/ AUTOCENTRUM BYSTRĽANSKY, spol. s r.o., IČO: 31 641 377, so sídlom vo Veľkom Kríží, Š. Tučeka 230, právne zastúpeného spoločnosťou: Nosko & Partners s. r. o., IČO: 36 860 107, so sídlom v Bratislave, Podjavorinskej 2, za ktorú koná advokát JUDr. Vladimír Nosko, 6/ Auto Gábiel, s.r.o. Košice, IČO: 31 699 090, so sídlom v Košiciach, Osloboditeľov č. 70, právne zastúpeného spoločnosťou: NOVICKÝ advokátska kancelária s.r.o., IČO: 47 197 919, so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, za ktorú koná advokát JUDr. Jaroslav Novický, 7/ Autoprofit, s.r.o., IČO: 36 239 763, so sídlom v Galante, Šaľská 743/2, právne zastúpeného spoločnosťou: Nedelka Kubáč Oršulová advokáti s.r.o., IČO: 47 255 731, so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 9, za ktorú koná advokátka JUDr. Andrea Oršulová, PhD., 8/ G A L I M E X s.r.o., IČO: 31 559 093, so sídlom v Martine, Sučianska 5470/49, právne zastúpeného spoločnosťou: AK JUDr. Repáň a partneri, s.r.o., IČO: 50 711 776, so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 25, za ktorú koná advokát JUDr. Ján Repáň, 9/ A R A V E R a.s., IČO: 00 679 291, so sídlom v Trenčíne, M. R. Štefánika 26, právne zastúpeného spoločnosťou: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, za ktorú koná advokát Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., 10/ DS - CAR, s.r.o., IČO: 36 233 510, so sídlom v Dunajskej Strede, Hlavná 21, právne zastúpeného spoločnosťou: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, za ktorú koná advokát Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., 11/ AUTOMAX PLUS s.r.o., IČO: 46 569 022, so sídlom v Považskej Bystrici, Sládkovičova 127/632, právne zastúpeného spoločnosťou: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, za ktorú koná advokát Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., 12/ AUTONOVO, a.s., IČO: 35 796 693, so sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta 40, právne zastúpeného spoločnosťou: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, za ktorú koná advokát Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., 13/ PO CAR, s.r.o., IČO: 31 693 989, so sídlom v Prešove, Petrovianska 11565/1, právne zastúpeného spoločnosťou: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 244 895, so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, za ktorú koná advokát Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., 14/ Auto Unicom, s.r.o., IČO: 36 033 031, so sídlom vo Zvolene, Strážska cesta 8325/53, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Michal Holčík, IČO: 45 021 767, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 27, 15/ Auto Unicom Zvolen, s.r.o., IČO: 46 326 651, so sídlom vo Zvolene, Strážska cesta 9169, právne zastúpeného advokátom: Mgr. Ianko Troiak, IČO: 45 022 429, so sídlom vo Zvolene, Dukelských hrdinov 34, proti

žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, IČO: 00 699 063, so sídlom v Bratislave, Drieňová 24, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ Porsche Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 362 788, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 160, právne zastúpeného spoločnosťou HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 36 856 584, so sídlom v Bratislave, Žižkova 2, za ktorú koná advokát JUDr. Robert Neruda, PhD., 2/ Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 319 459, so sídlom v Bratislave, Dolnozemska 7, právne zastúpeného spoločnosťou HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 36 856 584, so sídlom v Bratislave, Žižkova 2, za ktorú koná advokát JUDr. Robert Neruda, PhD., 3/ BOAT a.s., IČO: 35 756 764, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 167, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Slávkou Gajdošovou, IČO: 31 814 174, so sídlom v Bratislave, Májkova 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady žalovaného č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, a o návrhu žalobcov 9 až 13 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, takto

### **r o z h o d o l :**

Krajský súd v Bratislave návrh žalobcov 9 až 13 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie z a m i e t a .

Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020 ako aj rozhodnutie žalovaného č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobcovia m a j ú voči žalovanému p r á v o na úplnú náhradu trov konania.

Ďalším účastníkom sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

### **o d ô v o d n e n i e :**

#### I. Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 24.6.2015 bola žalovanému doručená žiadosť o neuloženie pokuty spoločnosťami Porsche Slovakia, spol. s r.o. (ďalej len „Porsche Slovakia“ alebo „leniency žiadateľ 1“ alebo „importér“), a Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o. (ďalej len „PIASK“ alebo „leniency žiadateľ 2“), podľa § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 346/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení účinnom do 17.4.2016 (ďalej len zákon č. 136/2001 Z.z.).

2. Na základe skutočností uvedených v predmetnej leniency žiadosti žalovaný v dňoch 18.4.2016 až 20.4.2016 vykonal podľa § 22a zákona č. 136/2001 Z.z. inšpekcie v priestoroch spoločností HÍLEK a spol., a.s., a A R A V E R a.s.

3. Dňa 4.10.2016 bola žalovanému predložená ďalšia leniency žiadosť spoločnosti Autoprofit, s.r.o. (ďalej len „Autoprofit“ alebo „leniency žiadateľ 3“) o zníženie pokuty podľa § 38d ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. a dňa 15.12.2016 bola žalovanému predložená aj žiadosť spoločnosti BOAT, a.s. (ďalej len „BOAT“ alebo „leniency žiadateľ 4“) o zníženie pokuty podľa § 38d ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z., ktorá ju doplnila podaniami zo dňa 4.1.2018 a 8.8.2018.

4. Dňa 30.11.2018 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutie č. 2018/DOH/POK/1/40, ktorým rozhodol, že konanie podnikateľov Porsche Slovakia, PIASK, ARAVER a.s., Auto Gábríel, s.r.o., Auto Unicom Zvolen, s.r.o., AUTOCENTRUM BYSTRĀNSKY, spol. s r.o., AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., AUTONOVO, a.s., Autoprofit, s.r.o., BOAT, a.s., DOVE, s.r.o., DS - CAR, s.r.o., G A L I M E X, s.r.o., HÍLEK a spol. a.s., PO CAR, s.r.o., a Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., spočívajúce v účasti na dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkom, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, v období od 5.11.2010 do 26.1.2016 je dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej

súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/ a § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z. z. a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej aj len ZFEU) zakázaná. Vo vzťahu k spoločnosti AUTOMAX PLUS s.r.o. zastavil konanie. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný uložil uvedeným podnikateľom pokuty v rozpätí od 176.119,- € do 1.644.952,- €.

5. Rada úradu druhostupňovým rozhodnutím č. 2019/DOH/ZPR/R/19 zo dňa 12.7.2019 zrušila prvostupňové rozhodnutie a vec vrátila na nové prejednanie a rozhodnutie odboru kartelov s poukazom na skutočnosti, ktorými sa má prvostupňový orgán vysporiadať:

- pochybenie prvostupňového orgánu pri posúdení postavenia podnikateľov AUTOMAX PLUS, s.r.o., a Auto Unicom Zvolen, s.r.o., spočívajúce v nesprávnom posúdení prenosu zodpovednosti (tzv. ekonomické nástupníctvo),
- pochybenie prvostupňového orgánu týkajúce sa zdôvodnenia e-mailu p. Ď., zamestnanca podnikateľa PIASK, nakoľko toto zdôvodnenie dostatočne neodstraňuje pochybnosti o možnom pokračovaní v protiprávnom konaní,
- požiadavka na precíznejšie odôvodnenie jednotlivých krokov uplatňovanej metodiky pri výpočte pokuty a určovaní konkrétnej výšky percent za zohľadňované faktory.

6. Protimonopolný úrad SR ako prvostupňový správny orgán v ďalšom konaní rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 rozhodol, že

I. A. Konanie žalobcov:

- ? Porsche Slovakia, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? A R A V E R a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? Auto Gábel, s.r.o. Košice, v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? Auto Unicom Zvolen, s.r.o. v období od 25.1.2013 do 26.1.2016,
- ? AUTOCENTRUM BYSTRĽANSKY, spol. s r.o., v období od 2.2.2011 do 26.1.2016,
- ? AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? AUTOMAX PLUS s.r.o., v období od 19.5.2011 do 26.1.2016,
- ? AUTONOVO, a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? Autoprofit, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? BOAT a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? DOVE, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? DS - CAR, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? G A L I M E X s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? HÍLEK a spol., a.s., v období od 2.2.2011 do 26.1.2016,
- ? PO CAR, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,
- ? Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., v období od 19.5.2011 do 26.1.2016,

spočívajúce v účasti na dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkom, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, je dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z.z. a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ ZFEU zakázaná.

I. B. Auto Unicom, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 17.5.2012 spočívajúce v účasti a dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkom, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, je dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a

úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z.z. a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ ZFEU zakázaná.

II. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Zb. Protimonopolný úrad SR za konania uvedené v bode I.A., I.B. uložil:

? žalobcovi A R A V E R a. s., pokutu vo výške 1.564.878,- €,  
? žalobcovi Auto Gábiel, s.r.o., pokutu vo výške 816.656,- €,  
? žalobcovi Auto Unicom, s.r.o., pokutu vo výške 89.494,- €,  
? žalobcovi Auto Unicom Zvolen, s.r.o., pokutu vo výške 176.119,- €,  
? žalobcovi AUTOCENTRUM BYSTRIAŇSKY, spol. s r.o., pokutu vo výške 117.033,- €,  
? žalobcovi AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., pokutu vo výške 625.799,- €,  
? žalobcovi AUTOMAX PLUS s.r.o., pokutu vo výške 114.919,- €,  
? žalobcovi AUTONOVO, a.s., pokutu vo výške 863.171,- €,  
? žalobcovi Autoprofit, s.r.o., pokutu vo výške 663.020,- €,  
? žalobcovi BOAT a.s., pokutu vo výške 519.166,- €,  
? žalobcovi DOVE, s.r.o., pokutu vo výške 284.710,- €,  
? žalobcovi DS - CAR, s.r.o., pokutu vo výške 475.449,- €,  
? žalobcovi G A L I M E X s.r.o., pokutu vo výške 617.608,- €,  
? žalobcovi HÍLEK a spol., a.s., pokutu vo výške 937.984,- €,  
? žalobcovi PO CAR, s.r.o., pokutu vo výške 407.836,- €,  
? žalobcovi Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., pokutu vo výške 196.911,- €,  
s lehotou splatnosti do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Podľa § 38 ods. 1 v spojení s § 44e zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2016 žalobcovi A R A V E R a. s., uložil zákaz účasti vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži na dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia.

Žalovaný vyhodnotil konanie žalobcov ako jeden trvajúcí správny delikt, posudzoval ho ako jedno konanie a považoval ho za spáchaný jeho dokonaním. Žalovaný určil deň vzniku posudzovanej dohody na 5.11.2010, kedy sa uskutočnila konferencia v Hronseku, a ukončenie dohody na deň 26.1.2016, z ktorého má posledný dôkaz o existencii posudzovanej dohody. Účasť jednotlivých účastníkov dohody na jej trvaní posudzoval individuálne na základe dôkazov o ich účasti, ktoré mal k dispozícii. Na konanie väčšiny účastníkov aplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2016, teda znenie účinné v čase dokonania správneho deliktu. V prípade žalobcu Auto Unicom, s.r.o., bola účasť na posudzovanej dohode ohraničená obdobím od 5.10.2010 do 17.5.2012, a preto na jeho konanie aplikoval hmotnoprávne ustanovenia citovaného zákona v znení účinnom do 30.6.2014. Žalovaný zároveň v súlade s Nariadením Rady (ES) č. 1/2003 zo dňa 16.12.2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (ďalej len Nariadenie č. 1/2003) aplikoval na posúdenie dohody aj čl. 101 ZFEU. V súlade s § 2 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. sa uplatnili na postup žalovaného pri posudzovaní činnosti a konania podnikateľov na základe Nariadenia č. 1/2003 procesné ustanovenia zákona.

Žalovaný ukladá sankciu za porušenie právnych predpisov podľa času, kedy bol správny delikt spáchaný; novšiu právnu úpravu uplatní iba v prípade, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Keďže v tomto prípade išlo o trvajúcí správny delikt, ktorý je spáchaný jeho dokonaním, pri ukladaní pokút postupoval podľa zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016; znenie § 38 tohto zákona sa nezmenilo.

Žalovaný poukázal na § 38h a § 44e zákona č. 136/2001 Z.z. účinného od 18.4.2016 s tým, že môže uložiť podnikateľom zákaz účasti vo verejnom obstarávaní podľa § 38h zákona č. 136/2001 Z.z. účinného od 18.4.2016 len v prípade, že sa v konaní preukáže, že v čase do 17.4.2016 koordinovali svoju účasť výlučne v procese verejného obstarávania; žalovaný pri vyslovení zákazu účasti preto neprihliadal na koordinovanú účasť podnikateľov v procese obchodnej verejnej súťaže alebo obdobnej súťaže v čase do 17.4.2016.

Žalovaný v ďalšom konaní opakovane posúdil účasť podnikateľa Auto Unicom na dohode a následne ho pribral do konania. Podnikateľ Auto Unicom Zvolen vznikol 19.8.2011 a jeho jedinou spoločníčkou a konateľkou bola od začiatku A.. E. L.. V máji 2012 podnikateľ Auto Unicom Zvolen rozšíril svoje podnikanie o predaj automobilov značky Volkswagen, keď na základe Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 18.5.2012, uzavretej podľa § 487 v spojení s § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, odkúpil od podnikateľa Auto Unicom časť jeho podniku zameranú na predaj výrobkov značky Volkswagen (najmä motorových vozidiel, ich častí a náhradných dielov), ktorá tvorila samostatnú organizačnú zložku. Kupujúci Auto Unicom Zvolen s účinnosťou od 18.5.2012 prebral zmluvne vymedzené práva a záväzky týkajúce sa tejto časti podniku. V čase predaja časti podniku (máj 2012), bola jednou zo spoločníkov a konateľov predávajúcej spoločnosti Auto Unicom a kupujúcej spoločnosti Auto Unicom Zvolen A.. E. L., po odpredaji uvedenej časti podniku dňom 9.7.2012 ukončila svoje pôsobenie v spoločnosti Auto Unicom. Spoločnosť Auto Unicom previedla práva a povinnosti vyplývajúce zo svojej distribučnej zmluvy s importérom na spoločnosť Auto Unicom Zvolen. Z tohto dôvodu spoločnosť Auto Unicom Zvolen neuzavrela s importérom Porsche Slovakia novú distribučnú zmluvu, ale importér zmeny súvisiace s prevodom práv uznal Dodatkom č. 3 z 29.5.2012 pripojeným k pôvodnej distribučnej zmluve so spoločnosťou Auto Unicom. V prípade podnikateľa Auto Unicom žalovaný posúdil jeho účasť na posudzovanej dohode od obdobia jej vzniku teda od 5.11.2010 až do 17.5.2012, kedy došlo k predaju jeho časti podnikateľovi Auto Unicom Zvolen. Účasť podnikateľa Auto Unicom Zvolen na prešetrovanej dohode žalovaný určil na deň 25.1.2013, kedy má k dispozícii prvý dôkaz o porušení zákona týmto podnikateľom.

K účastníkom dohody spoločnostiam AUTOMAX a AUTOMAX PLUS žalovaný uviedol, že dňa 7.10.2015 vyhlásil Okresný súd Trenčín konkurz na majetok úpadcu AUTOMAX, s.r.o., v konkurze, a preto ho neoznačil za účastníka konania. Správne konanie bolo začaté dňa 3.6.2016, a preto by v tomto prípade konal so subjektom, ktorý v zmysle § 47 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 7/2005 Z.z.) nemôže byť účastníkom tohto konania.

Podnikateľ AUTOMAX PLUS, s.r.o., vznikol dňa 23.3.2012 a jeho jediným spoločníkom a konateľom je A.. E. L.. Podnikateľ AUTOMAX PLUS pokračuje v aktivitách podnikateľa AUTOMAX, v konkurze, svoju činnosť prevádzkuje v rovnakých priestoroch a s rovnakým materiálnym a personálnym vybavením ako podnikateľ AUTOMAX, používa dokonca aj rovnaké e-mailové adresy. Podnikateľ AUTOMAX PLUS sa stal autorizovaným predajcom vozidiel značky Volkswagen na základe zmluvy uzatvorenej s distribútorom dňa 31.12.2014. Žalovaný sa zaoberal možnosťou aplikácie inštitútu ekonomického nástupníctva a vychádzal z ustálenej judikatúry Všeobecného súdu a Súdneho dvora EÚ aj Najvyššieho súdu SR. V rozsudku T-134/94, ods. 138, Všeobecný súd potvrdil princíp ekonomického nástupníctva v prípade, keď pôvodný porušiteľ prestal podnikat' a išiel do konkurzu. Napriek tomu, že pôvodný porušiteľ naďalej právne existoval súd zohľadnil, že fakticky prestal existovať. Súd dospel k záveru, že jeho ekonomickým nástupcom, a tým aj subjektom zodpovedným za celé obdobie porušovania, je spoločnosť, na ktorú ešte počas obdobia porušovania pôvodný porušiteľ previedol svoje aktíva. Podnikateľ AUTOMAX PLUS prevzal aktivity podnikateľa AUTOMAX ešte v čase, keď na neho nebol vyhlásený konkurz a pokračoval v nich aj po vyhlásení konkurzu. Vzhľadom na skutočnosť, že podnikateľ AUTOMAX už fakticky nemôže vykonávať podnikateľskú činnosť žalovaný dospel v zmysle citovanej judikatúry (aj v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci T-531/15, C-280/06, C-297/98 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžhpu/2/2014) k záveru, že právnym a ekonomickým nástupcom zodpovedným za konanie podnikateľa AUTOMAX za celé obdobie porušovania sa stal podnikateľ AUTOMAX PLUS.

Leniency žiadateľa 1 a 2 (Porsche Slovakia a PIASK) vo svojej žiadosti uviedli, že posudzovaná dohoda uzatvorená medzi účastníkmi konania existovala najneskôr od roku 2011. Obsahom tejto dohody mali byť dojednania medzi účastníkmi týkajúce sa určenia maximálnych zliav pre operatívny lízing, veľkopredaje a neskôr aj pre predaje maloobdobateľom. Súčasťou týchto dojednaní bolo aj rozdelenie trhu medzi účastníkmi dohody. Rozdelenie trhu malo byť tak priestorové, ako aj na základe rozdelenia určených zákazníkov. Leniency žiadateľa ďalej uviedli, že na základe rozdelenia zákazníkov účastníci dohody koordinovali svoj postup v procese verejného obstarávania, obchodných verejných súťaží, ako aj obdobných súťaží. Predložili mailovú komunikáciu medzi účastníkmi dohody. Úrad vyhodnotil všetky dôkazy poskytnuté leniency žiadateľmi 1 a 2 a dospel k záveru, že predložené podklady a informácie dostatočne preukazujú fungovanie predmetnej dohody v takom rozsahu, ako je to popísané v žiadosti o neuloženie pokuty.

Podnikateľ Porsche Slovakia pôsobí na trhu motorových vozidiel najmä ako importér značiek Volkswagen, Audi, SEAT a Porsche na územie SR. Motorové vozidlá nakupuje od svojej materskej spoločnosti Porsche Holding, na územie SR ich dovezie ako importér a následne ich predá autorizovaným predajcom tvoriacim jeho predajnú sieť. Predajcovia potom zabezpečujú predaj všetkých vozidiel, ktoré importér dováža na územie SR, konečnému zákazníkovi, ktorému importér Porsche Slovakia už spravidla priamo vozidlá nepredáva. Pre účely tohto konania žalovaný posudzoval len pôsobenie predajcov vo vzťahu k predaju nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území SR. Predajcovia vozidiel značky Volkswagen majú uzatvorené zmluvy s importérom Porsche Slovakia a sú autorizovanými predajcami vozidiel tejto značky. Pri predaji motorových vozidiel predajcovia rozlišujú rôzne kategórie zákazníkov: individuálni (retailoví) zákazníci, fletoví zákazníci (právnické osoby, ktoré odoberajú väčší počet automobilov). Z hľadiska geografického vymedzenia všetci predajcovia pôsobia na území SR.

Kvalita služieb ponúkaných predajcami zákazníkom je približne na rovnakej úrovni. Aby sa predajcovia stali autorizovanými predajcami značky Volkswagen, musia splniť kritériá stanovené importérom; importér organizuje školenia predajcov, čo má za následok určitý štandard poskytovaných služieb, ktorý sa medzi predajcami líši len minimálne. Na kontrolu jednotného dodržiavania štandardov predaja vykonáva napr. aj mystery shopping, z tohto dôvodu existuje konkurencia medzi predajcami predovšetkým v cenovej oblasti a predajcovia si môžu navzájom konkurovať výškou poskytnutej zľavy. Cenové podmienky, ktoré uplatňujú predajcovia voči zákazníkom vyplývajú predovšetkým z cenníka importéra. Tieto ceny v sebe zahŕňajú už aj maržu a fakticky pôsobia na trhu ako maximálne ceny. Marža predstavuje rozsah, v rámci ktorého môže predajca zákazníkovi poskytnúť zľavu, čím vyššiu zľavu predajca poskytne, tým nižšia je jeho marža a znižuje sa aj jeho zisk. Predajcovia majú na príslušnom trhu postavenie konkurentov, preto by mali pri cenotvorbe aj pri ďalších podmienkach predaja postupovať tak, aby bola zachovaná hospodárska súťaž.

Žalovaný v bode 91 prvostupňového rozhodnutia označil 83 dôkazov - e-mailov, ktoré si medzi sebou vymieňali importér a predajcovia alebo predajcovia navzájom v období od 14.2.2007 do 7.12.2017, a podkladov k oficiálnym akciám importéra v rokoch 2008-2015, na ktorých sa zúčastňovali predajcovia. Dôkazy boli získané z leniency žiadostí 1, 2, 3 a 4 aj v priebehu inšpekcie u predajcov HÍLEK a A R A V E R.

Žalovaný ustálil ako začiatok porušovania konferenciu predajcov automobilov značky Volkswagen v Hronseku dňa 5.11.2010, aj keď disponoval e-mailom datovaným skôr (22.5.2010), no nemožno z neho zistiť konkrétne znenie dohody. Znenie dohody bolo ustálené až na konferencii v Hronseku dňa 5.11.2010, čo žalovaný považuje za prvý moment, ktorým má preukázané porušovanie zákona u väčšiny predajcov.

Konferencia predajcov automobilov značky Volkswagen v Hronseku bola organizovaná importérom Porsche Slovakia. Zamestnanec importéra p. F. v e-maili zo dňa 19.10.2010 uviedol: „Pozvánka na pracovne stretnutie“ ... „...pracovne stretnutie dna 29.10.2010...v Hronseku (medzi Zvolenom a Banskou Bystricou) Predmetom maximalne 2-hodinoveho stretnutia bude politika struktury zliav, predaje cez operativne leasingy a uprava mnozstevnych zliav pri velkoodberoch. Radi by sme podotkli, ze ucast kompetentneho zastupcu z kazdej z predajno-servisnych prevadzok na Slovensku je ziaduca vzhľadom na prejednavanu tematiku. ...k dispozicii bude obcerstvenie (chlebicky, keksy, kava, caj...)“. Následne na to zamestnanec importéra p. F. v upravenej pozvánke na predmetné stretnutie zasielanej dňa 27.10.2010 e-mailom zástupcom predajcov Volkswagen uviedol: predmet: „FW: Pozvánka na pracovne stretnutie“ a text: „...novy termin stretnutia, na ktorom sme sa vcera zhodli, je nasledujuci piatok - 5.novembra 2010 o 10.00 hod v Hronseku, Hotel Gala. Program ostava zachovany - velkoodberatelske zľavy, politika predaja na velke firmy, nasa podpora, predaj na operativne leasingy - vsetko pre znacky VW-uzitkove a VW- osobne.“ Pozvánku na konferenciu v Hronseku nedostala len spoločnosť Š-AUTOSERVIS Vranov.

Na konferencii v Hronseku sa podľa prezenčnej listiny zúčastnili zástupcovia importéra Porsche Slovakia (F., Ž. a R.) a zástupcovia predajcov vozidiel značky Volkswagen: PIASK (Y., K., J., F.), BOAT (Y.), Auto Unicom, s.r.o. (F.), AUTONOVO (R., Y.), Auto Gábrriel (Š.), AUTOCOMODEX (J.), ARAVER (J.), DS-CAR (B.), PO CAR (R.), DOVE (R.), Autoprofit (F., F.), GALIMEX (F.). Na konferencii sa nezúčastnili zástupcovia spoločností AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, AUTOMAX, HÍLEK a Š-AUTOSERVIS

Vranov. Zväčša boli pozvaní vedúci predaja, do ktorých kompetencie patril predaj osobných motorových vozidiel; skutočnosť, že sa na poskytovanie zliav dohodli predajcovia a nie konatelia alebo majitelia spoločností však nič nemení na tom, že spoločnosť je ich konaním viazaná a nesie zaň zodpovednosť - rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-68/12.

Počas konferencie v Hronseku zástupcovia predajcov diskutovali aj o doporučených maximálnych zľavách pri predaji osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky Volkswagen pre operatívny lízing a dospeli k dohode, ktorá bola neskôr zaznamenaná vo forme tabuľky. Vyjadrenia účastníkov konania o oficiálnej a neoficiálnej časti stretnutia v Hronseku nemuseli znamenať ich časové oddelenie. Naopak, predložené informácie nasvedčujú tomu, že oficiálnou časťou bola prezentácia importéra a program, ktorý bol vopred pripravený importérom, a neoficiálnou časťou bolo živelné sa zapájanie dilerov a predajcov do diskusie aj o témach, ktoré neboli vopred pripravené, a tieto časti sa mohli časovo prelínať. Námitky účastníkov konania o tom, či sa zúčastnili alebo nezúčastnili oficiálnej časti, žalovaný nebral do úvahy a považoval ich za účelové.

Aktívnu úlohu pri vytváraní tabuliek so zľavami mala podľa získaných dôkazov predovšetkým spoločnosť PIASK. Pred konferenciou v Hronseku v novembri 2010 zamestnanec spoločnosti Porsche Slovakia (p. F.) komunikoval so zamestnancami spoločnosti PIASK (p. J.) ohľadne tabuľky veľkoodberateľských zliav, ktorú PIASK zaslalo importérovi a následne ju zamestnanec importéra pripomienkoval. Tabuľka bola po konferencii v Hronseku doplnená o stĺpec maximálnych zliav a touto novou tabuľkou sa mali predajcovia ďalej riadiť. V zápise z internej porady oddelenia predaja PIASK sa v bode 8. „Nové dohodnuté maximálne zľavy“ uvádza: „V Hronseku prebehla 5.11. konferencia, kde boli doporučené maximálne zľavy pri predaji VW. Tieto zľavy sú platné mimo VO a zazmluvnených klientov. Pre klientov z iného regiónu platí zľava -1% !!! - pre zabezpečenie regionálneho predaja. Zľavy platia pre vozidlá zakúpené od 08.11.2010 do odvolania, resp. do ďalšieho stretnutia dilerov.“ Následne v tabuľke sú uvedené maximálne zľavy pre jednotlivé modely VW nasledovne: Polo - 2%; Golf, Passat, Tiguan, Sharan, Touareg - 6%; Phaeton - 8%; úžitkové vozidlá - 5%, atď. V Hronseku teda prišlo aj k regionálnemu rozdeleniu trhu. Keďže dohoda z Hronseku platila mimo zazmluvnených klientov, je zrejmé, že vecné rozdelenie malo prednosť pred regionálnym, t.j. ak už predajca mal zazmluvneného klienta, tak mu zostal (napríklad e-mail od p. R. - AUTONOVO zo dňa 9.3.2015 adresovaný p. P. - PIASK). Takýto postup vo fungovaní dohody sa zachoval aj v neskoršom období, čo potvrdzuje napríklad e-mail zo dňa 9.3.2015 od p. R. (AUTONOVO) adresovaný p. P. (PIASK). Žalovaný uvedené stretnutie v Hronseku považuje za dôkaz o existencii dohody obmedzujúcej súťaž, dohoda existovala najneskôr k tomuto dňu, a preto tento dátum označuje za začiatok porušovania zákona pre účely tohto správneho konania vo vzťahu k tým účastníkom konania, ktorí sa konferencie zúčastnili. Poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ v spojených veciach T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP, z ktorej vyplýva, že v prípade posudzovania kartelovej dohody nie je podstatné určiť dátum a ani miesto jej uzavretia za predpokladu, že porušenie je inak dostatočne preukázané.

Podnikatelia medzi sebou komunikovali na konferenciách organizovaných importérom, pri iných príležitostiach mimo oficiálnych podujatí importéra a aj e-mailami.

Leniency žiadatelia 1, 2, 3 aj 4 zhodne uviedli, že takéto stretnutia sa uskutočnili opakovane v Nitre v prevádzke spoločnosti ARAVER v rokoch 2011, 2012 a 2013 a žiadatelia 1 a 2 predložili na podporu svojich tvrdení aj e-maily, ktorými zamestnanec spoločnosti ARAVER rozposielal v roku 2013 pozvánky na uvedené stretnutie ďalším predajcom - svojim konkurentom na trhu predaja automobilov značky Volkswagen. Z uvedených stretnutí neexistuje zápisnica, ani prezenčná listina, žalovaný pri ich posúdení vychádzal predovšetkým z e-mailovej komunikácie ohľadne týchto stretnutí, ako aj z tvrdení leniency žiadateľov, ktorí sa ku konkrétnym stretnutiam vyjadrili a popísali ich a zároveň uviedli zástupcov jednotlivých predajcov, ktorí sa daného stretnutia mali zúčastniť.

Išlo o nasledovné stretnutia:

- stretnutie v máji 2011 v Nitre v prevádzke spoločnosti ARAVER, na ktorom sa zúčastnili zástupcovia PIASK (p. J. a p. J.), AUTONOVO (p. R.), Auto Unicom (p. F.), ARAVER (p. J.), Autoprofit (p. F.), AUTOCOMODEX (p. B.), BOAT (p. Y.), DS-CAR (bez uvedenia konkrétneho zástupcu). Sprievodný e-mail zo dňa 23.5.2011 obsahoval informáciu, že sa na stretnutie nedostavil zástupca spoločnosti HÍLEK (p. L.). Na tomto stretnutí spísali zoznam požiadaviek na importéra, v rámci ktorých ho žiadali o zlepšenie

kvality svojich služieb, prevažne reklamných kampaní; k e-mailu bola pripojená príloha „Požiadavky dealerov na import.docx“. Takýto spoločný postup všetkých predajcov (vrátane spoločnosti PIASK), proti importérovi podľa žalovaného popiera tvrdenia niektorých účastníkov konania, že spoločnosti Porsche Slovakia a PIASK uzatvorili dohodu a spoločne nátlakovo konali proti všetkým ostatným predajcom,

- Výročná konferencia v hoteli Sitno vo Vyhniciach dňa 20.6.2012. Malo ísť o školenie s názvom „VW Úžitkové vozidlá - ZÁKLADNÉ ŠKOLENIE PREDAJCOV“, t.j. školenie štvrtej úrovne pre osoby špecializujúce sa na predaj úžitkových vozidiel. Na toto stretnutie pozývala zástupkyňa importéra pre oblasť úžitkových vozidiel p. Ž.Á. dňa 11.6.2012 zástupcov predajcov prostredníctvom e-mailu s predmetom „pracovné stretnutie LNF“. Medzi pozvanými boli spoločnosti PIASK, AUTOMAX, PO CAR, GALIMEX, Auto Gábiel, HÍLEK, AUTONOVO, DS CAR, BOAT, AUTOCOMODEX, ARAVER a tiež zástupca spoločnosti Prvý trenciansky autoservis, s.r.o., autorizovaný predajca automobilov značky Škoda a SEAT, ktorého jediným vlastníkom je spoločnosť ARAVER. Pozvánka bola v kópii zasielaná aj zástupcovi spoločnosti Volkswagen finančné služby a zástupcovi importéra Porsche Slovakia. Témou stretnutia mali byť „témy, ktoré predajcov zaujímajú“ ako aj „prezentácia výsledkov Mystery Shoppingu LNF“. Odkazovalo sa tiež na prítomnosť zástupcu spoločnosti VW finančné služby, s ktorým môžu predajcovia prediskutovať témy, ktoré ich zaujímajú,

- stretnutie predajcov v priestoroch podnikateľa ARAVER v roku 2012. Pozvánku na stretnutie mal rozposielať e-mailom vedúci predaja Volkswagen spoločnosti ARAVER p. J. a stretnutie mal viesť zástupca spoločnosti PIASK p. F. (v tomto čase nebol zamestnancom importéra). Stretnutia sa zúčastnili zástupcovia spoločností ARAVER, PIASK, DS CAR, AUTONOVO, HÍLEK a Autoprofit. Témou tohto stretnutia mala byť výška zliav pre operatívny lízing, zníženie bonusu o 1% pre zákazníka z iného okresu, ako aj riešenie nových akcií pre nové modely s importom. Výsledkom stretnutia mali byť tabuľky s výškami bonusov na jednotlivé modely a počty, ktoré účastníci stretnutia dostali do e-mailov,

- stretnutie predajcov v priestoroch podnikateľa ARAVER dňa 13.2.2013, je označované ako „stretnutia pri malinovke“, alebo „chlebíčková párty“. Podľa leniency žiadateľa 4 bola Nitra na stretnutia dílerov zvolená preto, lebo mala pre väčšinu dílerov výhodnejšiu polohu ako Bratislava. Toto stretnutie pravdepodobne naplánovali spoločne zamestnanec spoločnosti PIASK p. J. a vedúci predaja automobilov Volkswagen spoločnosti ARAVER p. J., ktorý na toto stretnutie e-mailom rozposielať pozvánky. Pozvánky boli adresované predajcom PIASK, AUTOCOMODEX, GALIMEX, AUTONOVO, Auto Gábiel, Autoprofit, BOAT, HÍLEK a DS-CAR s predmetom „RE: Návrh: „Cavte, kedze vznikla potreba v klude sa „porozpravať o politike“ pri chlebickoch a malinovke, navrhujeme stretnutie 13.2.2013 o 10:00 v prevadzke ARAVER Nitra. Prosim potvrdiť ucast...“ Boli pozývaní len zamestnanci na úrovni vedúcich predaja, no nie ich nadriadení. Uvedeného stretnutia sa mali zúčastniť zástupcovia spoločností ARAVER (p. J.), PIASK (p. J.), DS-CAR (p. B.), PIASK (p. L., p. J. a p. F.), BOAT (p. J.), Autoprofit (p. F.), Auto Gábiel (p. Š.), ARAVER (p. H.) a aj iné osoby, no túto skutočnosť nevedeli leniency žiadateľa 1, 2 potvrdiť. Importér o tomto stretnutí nevedel. Na stretnutí sa podľa leniency žiadateľov 1 a 2 diskutovalo o zľavách pre spoločnosti ponúkajúce operatívny lízing a o zľavách pri veľkoodberoch, kde zľava nemala prekročiť 3 %. Mali sa tiež riešiť nastávajúce elektronické aukcie, verejné obstarávanie ako aj zľavy pre niektorých konkrétnych retailových zákazníkov. V nadväznosti na toto stretnutie mal p. J. (PIASK) vypracovať tabuľku maximálnych zliav, ktorú potom rozposielať do dílerskej siete. Po odchode p. F. zo spoločnosti Porsche Slovakia díleri pokračovali v dodržiavaní tabuľky s maximálnymi zľavami. Dňa 13.2.2013 o 13.12 hod. p. J. (BOAT) písal e-mail súkromnému adresátovi, v ktorom na jeho otázku, ako bolo v Nitre a či sa na niečom dohodli, odpovedal: „Ano. Dohodli sme podmienky pre veľkoodbery a operaky. Ja som ti vravel že budeme len kratce a ze max o 14:00 som spat. Bolo to neoficialne a hlavne tajne a rychle.“ O dva dni neskôr, dňa 15.2.2013, p. J. poslal e-mail s predmetom „veľkoodbery“, ktorým informoval svojich štyroch kolegov o dohodnutých podmienkach predaja: „Nove podmienky veľkoodberov!!! Kolegovia ešte raz pripomínam podmienky veľkoodberov. (1.) Ak je firma nový klient musí Vám ostať 3% zostatková marža a ak podpíšete veľkoodberateľskú zmluvu tak na základe nej vám musia ostať 4 %. (2.) AK je daná firma už zaregistrovaná iným dealerom, môžete posilať ponuky tak aby vám ostalo 5%!!!! NIE MENEJ! (3.) Do konca marca 2013 musíte na POSK zaslať nové zmluvy s existujúcimi veľkoodberateľmi aktualizované na rok 2013“,

- stretnutie predajcov na neznámom mieste dňa 19.3.2013. E-mailom zo dňa 20.3.2013 s predmetom „zľavová politika“, predloženým spoločnosťou BOAT v leniency žiadosti 4, vedúci predaja p. J. (BOAT) svojim podriadeným zamestnancom dával pokyny o novej výške zliav, keď uvádzal: „Kolegovia, na

včerajšom stretnutí padol nasledovný návrh. ZĽAVY: 3% = UP, POLO, 6% = všetko ostatné. Pre FLEETovom predaji: Minimálna zostatková marža 5% pri bežnom obchode Minimálna zostatková marža 3% pri individuálnej kalkulácii (samozrejme ešte plus 1% za rámcovú zmluvu). Naďalej zostáva v platnosti že pre operatívny leasing keď vás on požiada o kalkuláciu je maximálna zľava 10% na vozidlo bez ďalšieho nejakého spätného bonusu !!! Všetko čo je nad vás touto cestou žiadam ma o tom vopred informovať a predložiť na schválenie a podpis a až potom to môže ísť von.“

Žalovaný uviedol, že sa nikdy nevyjadril a nestotožnil s tvrdením, že spoločnosť ARAVER neorganizovala uvedené stretnutia vo svojich priestoroch, ale naopak, uvedené stretnutia v spoločnosti ARAVER vyhodnotil ako prirážajúce okolnosti, v dôsledku ktorých jej zvýšil pokutu o 5%.

Keďže pôvodné informácie o stretnutiach v prevádzke spoločnosti ARAVER v Nitre boli výlučne z leniency žiadostí, rovnako aj vzniknuté rozpory vyplývali výlučne z týchto žiadostí, žalovaný vyzval jednotlivých leniency žiadateľov, aby informácie bližšie vysvetlili prostredníctvom inštitútu ústneho vysvetlenia na základe § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. Ide o inštitút špecifický pre súťažné právo, odlišný od výsluchu svedkov, či iných procesných inštitútov vyplývajúcich zo správneho poriadku. V prípade podania ústneho vysvetlenia podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. je zástupca podnikateľa (štatutárny orgán alebo akýkoľvek zamestnanec podnikateľa) povinný poskytnúť žalovanému ústne vysvetlenie, pričom jeho vysvetlenie nie je výpoveďou fyzickej osoby, ale všetky poskytnuté informácie sú zaznamenané a predložené v mene právnickej osoby, ktorú zastupuje. V tomto procesnom režime podali vysvetlenia zástupcovia spoločností BOAT, Autoprofit a PIASK. Vo všetkých prípadoch sa podania ústneho vysvetlenia zúčastnili aj právni zástupcovia účastníkov konania.

Žalovaný sa zaoberal aj postavením importéra Porsche Slovakia v rámci protisúťažného konania podnikateľov. Porsche Slovakia pôsobí na trhu motorových vozidiel najmä ako importér značiek Volkswagen, Audi, SEAT a Porsche na území SR. Nakupuje motorové vozidlá od svojej materskej spoločnosti, na územie SR ich dovezie ako importér a následne ich predáva autorizovaným predajcom tvoriacim jeho autorizovanú predajnú sieť. Predajcovia potom zabezpečujú predaj konečnému zákazníkovi, ktorému Porsche Slovakia, až na niektoré výnimky, už priamo vozidlá nepredáva. Výnimkou sú prípady, v ktorých Porsche Slovakia vystupuje ako uchádzač a snaží sa ponúknuť zákazníkovi najvýhodnejšiu ponuku. V tejto pozícii importér súperí s predajcami ostatných výrobcov vozidiel, resp. so samotnými výrobcami konkurenčných značiek, nesúperí však s predajcami, ktorí tvoria jeho predajnú sieť, a to z dôvodu aplikácie ustanovenia článku 15 obchodných zmlúv, ktoré uzatvoril podnikateľ Porsche Slovakia ako importér značky Volkswagen s predajcami osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky VW na území SR (ďalej len „obchodná zmluva“ alebo „distribučná zmluva“). Podľa čl. 15 distribučnej zmluvy (Priame dodávky): „Na využitie ponúkajúcich sa trhových príležitostí si vyhradzuje dodávateľ a Volkswagen AG právo uzatvárať so zákazníkmi uvedenými v prílohe 9 aj priame obchody a/alebo im priamo dodať príp. nechať zasať zmluvné výrobky.“ V Prílohe č. 9 sú definované okruhy priamych zákazníkov - strategicky dôležití zákazníci, kde je potrebné súťažiť s importérmi vozidiel iných značiek a kde môže importér ponúknuť konkurenčnú cenu, ktorú by predajcovia neboli schopní ponúknuť, pretože importér vždy kupuje autá od výrobcu lacnejšie než kupujú obchodníci od importéra. Žiaden zo 16 obchodníkov, podľa svojej obchodnej zmluvy s importérom, nemá právo kupovať autá priamo od výrobcu a preto importér Porsche Slovakia a obchodníci nie sú v rovnocennom postavení. Importér je vždy vo výhodnejšej pozícii oproti obchodníkom tým, že má maržu obchodníka, maržu importéra a podporu predaja od výrobcu. Obchodník má iba maržu obchodníka a podporu importéra. Importér má tiež, podľa článku 15 obchodnej zmluvy, výlučné právo zasiahnuť do akéhokoľvek obchodu týkajúceho sa zvyšných 16 obchodníkov, ak sa tento obchod týka zákazníkov uvedených v Prílohe č. 9 obchodnej zmluvy. To, že si podnikateľ Porsche Slovakia v zmluvách s predajcami vyhradzuje právo predávať vozidlá značky VW priamo určitým kategóriám zákazníkov, je v súlade s právom hospodárskej súťaže, keďže táto prax je povolená nariadením Komisie (EÚ) č. 330/2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 ZFEU na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov.

S uvedeným súvisí aj posúdenie importéra Porsche Slovakia ako účastníka dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Žalovaný poukázal na vyjadrenia leniency žiadateľov 1 a 2, že nikdy nebolo oficiálnou politikou importéra umožniť kolúziu dílerov a nikdy takéto konanie ani neinicioval. Nepopierajú však, že importér bol prostredníctvom svojich zamestnancov v niektorých prípadoch prítomný, keď prebiehali diskusie predajcov o protisúťažných praktikách a vzhľadom na pozíciu importéra predajcovia očakávali, že importér bude riešiť konflikty medzi nimi a bude napomáhať kolúziívnemu správaniu.

Ani jeden z leniency žiadateľov nepredložil, okrem svojich tvrdení v texte týchto žiadostí, žiadne dôkazy, ktoré by podrobnejšie preukazovali alebo vyvracali mieru účasti importéra na vzniku a realizácii posudzovanej dohody. Sám importér však pripustil, že mal vedomosť o existencii dohody a prispel aj k realizácii niektorých jej aspektov. Vyplýva to napríklad z e-mailov zo dňa 26.2.2013, 12.1.2015, 19.11.2012, 12.2.2013 a 3.10.2013 (dôkazy č. 40, 45 a 63). Podľa názoru žalovaného však skutočnosť, že importér prostredníctvom svojich zamestnancov napomáhal fungovaniu niektorých aspektov protisúťažnej dohody, nemôže mať vplyv na horizontálnu povahu posudzovanej dohody uzatvorenej medzi predajcami. Žalovaný tvrdí, že spoluúčasť importéra pre fungovanie dohody nebola potrebná, nakoľko jednotlivé aspekty dohody upravovali len vzťahy predajcov na horizontálnej úrovni. To, že importér napomáhal uplatňovaniu posudzovanej dohody, však podľa jeho názoru zakladá jeho zodpovednosť za účasť na dohode. Dohoda ako taká upravovala výšku maximálnych zliav, regionálne aj vecné rozdelenie zákazníkov, napr. pri predajoch realizovaných formou verejných obstarávaní a iných obdobných súťaží a z toho vyplývajúcu výmenu informácií len vo vzťahu k predajcom. Žalovaný mal za preukázané, že posudzovaná dohoda sa uplatňovala na úrovni predajcov, ktorí sa dohodli na pravidlách uplatňovaných pri predaji vozidiel, teda na horizontálnej úrovni. Podmienky dohody sa počas jej fungovania menili (tabuľky maximálnych zliav) a jej dodržiavanie predajcovia aj kontrolovali. Žalovaný nedisponoval žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali stanovenie takých pravidiel, ktoré by sa uplatňovali aj na vertikálnej úrovni a mali vplyv na obchodné vzťahy medzi importérom a predajcami. Na druhej strane však je nepopierateľná funkcia importéra pri podpore fungovania tejto dohody, a preto posudzuje aj zodpovednosť importéra, nakoľko svojimi konaniami umožnil a napomáhal fungovaniu posudzovanej dohody v praxi. V zmysle judikatúry Všeobecného súdu (T-99/04) pre vyodenie zodpovednosti voči konkrétnemu podnikateľovi za účasť na dohode obmedzujúcej súťaž nie je preto nevyhnutné, aby bol podnikateľ aktívnym na dotknutom relevantnom trhu a bol v pozícii priameho či nepriameho konkurenta ostatných účastníkov dohody, resp. aby sa podieľal na dohode rovnakým spôsobom ako jej ostatní účastníci. Postačuje, ak bude v rozsahu požadovanom súťažnými pravidlami preukázaný prejav jeho vôle, že súhlasí, hoci aj mlčky, s cieľmi protisúťažnej dohody a zároveň bude preukázané, že prispel k vykonaniu dohody, hoci aj podriadeným, vedľajším alebo pasívnym spôsobom.

Účastníci konania (predajcovia) vo svojich vyjadreniach opakovane poukazovali na skutočnosť, že sú v postavení silnej ekonomickej závislosti voči importérovi. Žiaden z účastníkov konania však nepredložil dôkazy, ktoré by toto tvrdenie potvrdzovali. E-mail od zástupcu importéra p. H. zo dňa 24.7.2012, na ktorý sa viacerí účastníci konania odvolávajú ako na dôkaz, že importér mal snahu trestať dílerov za porušenie pravidiel, síce hovorí o pozastavení veľkoodberateľskej podpory až dotedy, kým sa nevyjasnia zľavy poskytované spoločnosťou BOAT, no samotná spoločnosť BOAT takýto výklad pri podaní ústneho vysvetlenia dňa 26.1.2018 poprela. Spoločnosť Porsche Slovakia uviedla, že komunikácia s najväčšou pravdepodobnosťou odkazuje na nesprávny výpočet veľkoodberateľskej podpory, ktorú má dostať spoločnosť BOAT od importéra, t.j. požaduje od spoločnosti Porsche Slovakia vyššiu veľkoodberateľskú podporu, ako tú, na ktorú je predajca skutočne oprávnený. Žalovaný vyhodnotil mail p. H. zo dňa 24.7.2012 tak, že z jeho kontextu je zrejmy určitý tlak importéra na jedného konkrétneho dílera, avšak v texte neodkazuje priamo na dohodu, a tak nie je možné preukázať, či tento tlak vznikol v dôsledku porušenia (legálnych) zmluvných dojednaní alebo v dôsledku protisúťažných dojednaní. Keďže, na rozdiel od ostatných e-mailov, ktoré si medzi sebou vymieňali predajcovia, nie je možné tento e-mail importéra zaradiť do kontextu ďalších e-mailov, ktoré by ho bližšie objasnili, nie je možné jednoznačne urobiť záver o jeho obsahu. Počas preskúmaného obdobia rokov 2010-2016 sa totiž nezistil žiadny iný zásah importéra voči dílerom. Jeho mail teda nesúvisí s dohodou a nemožno ho považovať za nátlak na predajcov, aby dodržiavali dohodu.

Ako dôkaz o nátlaku žalovaný neuznal argumentáciu spoločnosti AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, ktorá uvádza, že mu importér vypovedal zmluvu z dôvodu nedodržania podmienok pre architektúru predajného prostredia. V uvedenom prípade podľa žalovaného nešlo o vypovedanie distribútorskej zmluvy na základe porušenia dojednaní vyplývajúcich z posudzovanej protisúťažnej dohody, ale na základe porušenia dojednaní vyplývajúcich práve z tejto distribútorskej zmluvy. Pokiaľ aj niektorí z účastníkov konania uvádzajú, že importér realizoval svoj nátlak na predajcov prostredníctvom odmietania poskytnutia individuálnej podpory, v konaní nepredložili žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval súvislosť medzi poskytovaním individuálnej podpory zo strany importéra a jeho nátlakom na dodržiavanie dohody predajcami. Preto žalovaný vyhodnotil ich tvrdenia ako účelové.

Žalovaný dospel k záveru, že sa nepreukázalo, žeby importér Porsche Slovakia bol iniciátorom protisúťažnej dohody. Práve podnikateľ PIASK vyvíjal zvýšenú iniciatívu vo vzťahu k posudzovanej dohode. Je zrejmé, že počas trvania dohody boli práve zamestnanci podnikateľa PIASK aktívni pri rozposielaní tabuliek s upravenými maximálnymi zľavami a tiež aktívne kontrolovali dodržiavanie dohody medzi predajcami prostredníctvom mailovej komunikácie. Importér bol do výmeny informácií medzi dílermi ohľadne kontroly porušovania dohody zapojený len výnimočne a jeho úloha na tomto porušení zákona sa javí skôr ako podporná.

Účastníci konania predložili mailovú komunikáciu zo dňa 14.2.2007, ktorou p. F. (Porsche Slovakia) zaslal predajcom BOAT, AUTOCOMODEX, HÍLEK, AUTOMAX, DOVE, ARAVER, GALIMEX, PO CAR, Auto Gábiel, AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, AUTONOVO a ďalším subjektom, ktoré nie sú účastníkmi tohto konania, výzvu na prepočet rentability. Vo výzve p. F. poukázal na výsledky kontrolného prepočtu importéra na zistenie minimálnej zostatkovej marže, ktorá prevádzkam garantuje nestratový chod. Podľa prepočtu importéra by sa minimálna zostatková marža garantujúca nestratový predaj mala pohybovať na hranici 5% a vyzval predajcov na uskutočnenie podobného prepočtu na zváženie výšky udeľovaných zliav pri predaji a na následnú úpravu obchodnej politiky v oblasti zliav a výšky servisných hodín. Tento e-mail bol poslaný niekoľko rokov (14.2.2007) pred stanoveným začiatkom porušovania (5.11.2010), a preto podľa názoru žalovaného z neho nie je možné vyvodiť záver o donucovacej úlohe importéra v súvislosti so vznikom posudzovanej dohody. Importér predajcov nedonútil uzatvoriť dohodu, ale napomáhal jej fungovaniu.

Podnikateľ Porsche Slovakia (importér) má stanovené jasné pravidlá pre poskytnutie veľkoodberateľskej podpory a tiež pravidlá, kedy môže zamestnanec importéra poskytnúť individuálnu veľkoodberateľskú podporu. Napriek tomu, že nemá žiaden hospodársky záujem, pokiaľ ide o cenu ponúkanú jeho predajcami zákazníkom, pretože to neovplyvňuje jeho ziskovosť, importér pripustil, že má záujem o dlhodobú ekonomickú efektívnosť a stabilitu predajcov vo svojej sieti a z toho dôvodu pre nich pripravuje prezentácie o ekonomickej efektívnosti, účtovníctve a pod. Žalovaný považoval vysvetlenie motívov spoločností Porsche Slovakia a PIASK za presvedčivé a logické, pričom neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by toto vysvetlenie mohli relevantne spochybníť.

Žalovaný mal za preukázané, že posudzovaná dohoda bola uzatvorená medzi predajcami motorových vozidiel značky Volkswagen, ktorí pôsobia na rovnakej úrovni, ide teda o dohodu horizontálnu. Jednotliví predajcovia sa správali v zmysle dohody, vymieňali si v neprípustnej miere informácie za účelom zabezpečenia jej fungovania a navzájom jej dodržiavanie aj kontrolovali. Žalovaný preto v konaní posudzoval len dohodu uzatvorenú medzi predajcami na horizontálnej úrovni, v rámci ktorej vyhodnotil postavenie importéra ako subjektu, ktorý vzniku a realizácii tejto dohody napomáhal. Zároveň však podotkol, že ani v prípadoch, keby dohoda bola uzatváraná ako následok vzťahov s ekonomicky silným obchodným partnerom, nemohol by byť ospravedlnený jej protisúťažný cieľ. Z uvedených dôvodov by táto skutočnosť nemohla byť dôvodom na „vyvinenie sa“ predajcov z nezákonného konania.

Žalovaný sa mal v zmysle záverov druhostupňového rozhodnutia č. 2019/DOH/ZPR/R/19 zo dňa 12.7.2019 zaoberať e-mailom zamestnanca PIASK, p. Ď. zo dňa 7.12.2017. Sporným e-mailom zamestnanec podnikateľa PIASK, p. Ď., odpovedal na e-mail zákazníka A. D., ktorý žiadal od všetkých predajcov informácie týkajúce sa zľavy ZŤP (pre osobu s ťažkým zdravotným postihnutím) v prípade kúpy dvoch motorových vozidiel značky Volkswagen, no túto svoju odpoveď p. Ď. zaslal nielen tomuto zákazníkovi, ale v kópii aj na niekoľko ďalších e-mailových adres patriacich jeho konkurentom v dílerskej sieti predajcov automobilov značky Volkswagen. Viacerí účastníci konania v tejto súvislosti poukázali na skutočnosť, že mailová komunikácia bola zo strany zamestnanca podnikateľa PIASK adresovaná ostatným predajcom. Z tohto dôvodu malo zo strany podnikateľa PIASK ísť o konanie, ktoré vyvracia jeho ukončenie účasti na posudzovanej dohode, a tým aj porušenie podmienok potrebných na zaradenie do programu zhovievavosti. Uvedený e-mail je adresovaný všetkým predajcom Volkswagen v rámci SR, a to väčšinou na všeobecné mailové adresy predajcov info@..., predaj@..., VOLKSWAGEN@..., (teda nie menovite na konkrétnych zamestnancov jednotlivých predajcov) okrem e-mailových adres L.@s-autoservis.sk, C.@boat.sk, čím sa líši od predchádzajúcej komunikácie medzi predajcami.

Podľa vyjadrenia PIASK tomuto e-mailu predchádzala v mesiacoch november a december 2017 komunikácia medzi zákazníkom A. D. a p. Ď.. P. Ď. pripravil pre zákazníka ponuku od PIASK, následne zákazník A. D. zaslal svoju požiadavku na zľavu ZŤP nielen p. Ď., ale aj ďalším predajcom vozidiel

značky Volkswagen, ako adresáta uviedol p. J. (Š-AUTOSERVIS Vranov) a ostatných predajcov uviedol v kópii.

Na vyššie uvedený e-mail zákazníka reagoval v uvedený deň o 13.40 hod. zamestnanec podnikateľa PIASK, p. Ď., ktorý zaslal zákazníkovi ponuku predajcu PIASK a vyjadril sa k možnosti získania zľavy ZŤP. Následne o 13.57 hod. reagoval na jeho e-mail p. N. (GALIMEX), ktorý upozornil p. Ď. na to, aby si svoju komunikáciu so zákazníkom nechal pre seba a vyslovil domnienku, či túto komunikáciu má považovať „za pokus o zapojenie do ďalšej „fiktívnej“ kartelovej dohody“. P. Ď. reagoval o 14.38 hod. a zaslal všetkým predajcom e-mail, v ktorom vysvetlil, že išlo o omyl a ospravedlnil sa a následne v súlade s internými predpismi skupiny Porsche nahlásil túto skutočnosť konateľovi podnikateľa PIASK, p. K..

Žalovaný uviedol, že uvedená e-mailová komunikácia sa uskutočnila v decembri 2017, teda viac ako dva roky od podania žiadosti o neuloženie pokuty zo strany podnikateľov PIASK a Porsche Slovakia, viac ako rok od začatia konania a 22 mesiacov (takmer dva roky) od posledného dôkazu o existencii posudzovanej dohody. Počas obdobia od posledného dôkazu existencie posudzovanej dohody, resp. od začatia konania žalovaný nemá k dispozícii žiadne dôkazy o tom, že by účastníci konania v dohode pokračovali a naďalej ju v praxi uplatňovali. Preto je možné skonštatovať, že medzi e-mailom p. Ď. a ďalšími dôkazmi v konaní, ktoré naopak jasne preukazujú existenciu dohody, neexistuje žiadne časové ani vecné prepojenie. Žalovaný sa pri vyhodnotení zaoberal obsahom e-mailu p. Ď. zo dňa 7.12.2017, systémom IBM Notes, ktorý podnikateľ PIASK používa na e-mailovú komunikáciu a ktorý sa vo funkcionalitách líši od programu Microsoft Office.

V pôvodnom konaní podali účastníci konania návrh na vykonanie dôkazov výsluchom týchto svedkov:

- A. E. F. - štatutárny zástupca BOAT/člen predstavenstva (od 8/2016), v minulosti zamestnanec spoločností Porsche Slovakia (do 1/2011) a riaditeľ prevádzky PIASK Zlaté Piesky a PIASK Vajnorská (2/2011 - 8/2016),
- A. K. L. - konateľ Porsche Slovakia (od 9/2012),
- B. H. - bývalý vedúci značky pre VW - osobné vozidlá v Porsche Slovakia (2004 až 2013),
- J. H. - bývalý manažér fleetových predajov osobných a úžitkových vozidiel v Porsche Slovakia (od 2011),
- M. K. - konateľ PIASK (od 3/2001),
- O. O. - bývalý konateľ Porsche Slovakia (1/2007 až 10/2012),
- A. H. L. - bývalý konateľ PIASK (4/2013 až 5/2017),
- G. G. Y. - bývalý konateľ PIASK (1995 až 3/2013),
- A. R. J. - vedúci predaja v spoločnosti ARAVER (do 8/2017).

Žalovaný sa nestotožnil s návrhom na doplnenie dokazovania svedeckými výpoveďami súčasných, resp. bývalých zamestnancov leniency žiadateľov. Výsluch štatutárnych zástupcov podnikateľov žalovaný odmietol z toho dôvodu, že vystupujú v konaní v pozícii účastníka konania, a preto ich nemožno vypočúvať ako svedkov (napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/34/2015).

Ďalšie osoby navrhované na vypočutie v pozícii svedkov sú bývalí zamestnanci podnikateľov Porsche Slovakia a PIASK, ktorí už v týchto spoločnostiach nepracujú. V čase, keď ešte v týchto spoločnostiach pracovali, zastávali pozície manažérov alebo konateľov spoločností. Keďže žalovaný preukázal, že väčšina komunikácie vyhodnotenej ako dôkaz o protisúťažnom konaní sa uskutočňovala medzi vedúcimi predaja a samotnými predajcami, považuje predvolanie osôb zastávajúcich manažérske pozície za málo prínosné pre objasnenie skutočného stavu veci. Vzhľadom na ľudskú pamäť po uplynutí tak dlhého času možno očakávať, že výpovede jednotlivých svedkov by boli výrazne poznačené nielen subjektívnym vnímaním danej situácie, ale predovšetkým zabúdaním detailov a špecifických okolností daných situácií.

Keďže namietané nezrovnalosti vo vyjadreniach vznikli medzi podnikateľmi podávajúcimi leniency žiadosti, žalovaný považoval za najvhodnejší prostriedok na odstránenie nezrovnalostí požiadať o vysvetlenie tých účastníkov konania (podnikateľov), ktorých sa týkali. Z uvedeného dôvodu žalovaný postupoval podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. prostredníctvom inštitútu „podania ústneho vysvetlenia“, čo je inštitút špecifický pre súťažné právo a je odlišný od výsluchu svedkov. Nie je možné ho porovnávať s výsluchom svedkov v trestnom konaní, či inými inštitútmi, ktoré sú založené na iných právnych postupoch. Kým svedok ako fyzická osoba sa vyjadruje k tomu, čo svojimi zmyslami

subjektívne vnímal, v prípade „podania ústneho vysvetlenia“ podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. sa vyjadruje zamestnanec, či iný zástupca právnickej osoby v mene tejto právnickej osoby, nie vo svojom vlastnom. Vyjadruje teda stanovisko podnikateľa - účastníka konania - právnickej osoby, pričom nemusí ísť len o skutočnosti, ktoré vnímal vlastnými zmyslami. Odpovede zamestnancov, či zástupcov účastníka konania sa v takomto prípade nevnímajú ako výpoveď fyzickej osoby, ale ako vyjadrenie podnikateľa - právnickej osoby, ktorá je účastníkom konania. Judikatúra, na ktorú poukazujú účastníci konania v súvislosti s ich prítomnosťou pri vykonávaní dôkazov, sa týka výsluchu svedkov. V tomto prípade ale žalovaný využil inštitút podania ústneho vysvetlenia, na ktorý sa nevzťahuje právna úprava týkajúca sa svedeckej výpovede v správnom konaní.

Žalovaný predvolal leniency žiadateľov na podanie vysvetlenia a objasnenie niektorých nezrovnalostí uvedených v ich leniency žiadostiach, nezisťoval nové skutočnosti a sústredil sa výlučne na rozpory, ktoré vyplynuli z leniency žiadostí 1, 2, 3 a 4. Žalovaný nemá povinnosť o tomto vyšetrovacom kroku vopred informovať ostatných účastníkov konania, prípadne im umožniť zúčastniť sa na podaní vysvetlenia. Z podaní ústneho vysvetlenia boli spísané zápisnice, ktoré boli prístupné v spisovej dokumentácii všetkým účastníkom konania a ich právnym zástupcom. Žalovaný dospel k záveru, že vyššie uvedený postup dokazovania bol dostačujúci na objasnenie sporných skutočností, a preto nepristúpil k vykonaniu dôkazu výsluchom svedkov tak, ako to navrhovali niektorí účastníci konania.

Účastníci konania ARAVER, Auto Gábrriel, s.r.o., DS - CAR, s.r.o., G A L I M E X s.r.o., PO CAR, s.r.o., Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., AUTOMAX PLUS s.r.o., AUTONOVO, a.s., v podaní zo dňa 10.9.2019 navrhli žalovanému, aby položil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku: „Má sa čl. 27 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy vykladať v tom zmysle, že zásada práva na obhajobu je porušená, ak ústredný orgán štátnej správy na úseku ochrany a podpory hospodárskej súťaže (Protimonopolný úrad Slovenskej republiky) v štádiu po začatí súťažno-správneho konania a potom, čo došlo k zverejneniu výzvy pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a v dôsledku uvedeného aj k odtajneniu celého administratívneho spisu, izolovane a osamotene vypočúva žiadateľov o leniency k podstatným skutkovým otázkam týkajúcich sa protisúťažného konania, ktorého prešetrovanie je predmetom daného súťažno-správneho konania, bez oboznámenia ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov a bez možnosti účasti ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov na tomto „osamotenom“ vypočúvaní žiadateľov o leniency?“ Navrhli teda položiť prejudiciálnu otázku, ktorá sa týka porušenia práva na obhajobu. Právo na obhajobu je však otázkou procesnou, nie skutkovou a jej zodpovedanie nebude nič meniť na zistení skutkového stavu, tak ako bol preukázaný, preto nebol podľa názoru žalovaného dôvod na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ. Okrem toho, otázka, tak ako ju naformulovali účastníci konania, je sugestívnou otázkou, ktorá vopred navádza na odpoveď.

Účastníci konania predložili viaceré čestné vyhlásenia fyzických osôb, v ktorých sa vyjadrujú ku skutočnostiam súvisiacim s konaním žalovaného v predmetnej veci: čestné vyhlásenia p. J., p. Ž. a p. R., čestné vyhlásenia štatutárnych zástupcov a zamestnancov spoločností Š - AUTOSERVIS Vranov, PO CAR, GALIMEX, Auto Gábrriel, ARAVER a DS- CAR, v ktorých sa vyjadrujú k otázkam, ktoré sú predmetom právnej kvalifikácie, a k ďalším skutočnostiam, ktoré podľa ich názoru, preukazujú neexistenciu posudzovanej dohody, resp. neúčastť týchto podnikateľov na posudzovanej dohode; čestné vyhlásenia účastníkov konania PO CAR, GALIMEX, ARAVER, DS - CAR a Auto Gábrriel, v ktorých sa vyjadrujú k e-mailovej komunikácii vtedajšieho zamestnanca importéra p. F. v súvislosti s pozvánkou na pracovné stretnutie v Hronseku dňa 5.11.2010 a prehlásenia zamestnancov spoločností Porsche Slovakia a PIASK predložené v leniency žiadosti 1 a 2. Podľa žalovaného čestné vyhlásenie by malo preukazovať skutočnosti slúžiace ako podklad pre rozhodnutie, ktoré nemožno predložiť vôbec alebo len s určitými ťažkosťami (§ 39 SP). V predmetnej veci predložené čestné vyhlásenia nemôžu predstavovať náhradu za tie dôkazy, ktoré už má žalovaný k dispozícii. Vyhlásenie fyzickej osoby alebo účastníka konania o tom, že je nevinný, je právnym posúdením, ktoré patrí do výlučnej pôsobnosti príslušného správneho orgánu a takéto vyhlásenie o nevine nemôže nikdy nahrádzať dôkazy. Žalovaný z uvedených dôvodov nebral čestné vyhlásenia do úvahy.

Viacerí účastníci konania navrhovali v pôvodnom konaní použiť ako dôkaz tabuľky predaných vozidiel značky Volkswagen za roky 2010 - 2016, prehľad poskytnutých zliav a uvádzali podiel predajov mimo svoj región. Navrhovali tiež, aby si úrad vyžiadal údaje o predajoch jednotlivých predajcov, z ktorých by

bolo možné zistiť, do akej miery boli jednotlivými predajcami realizované predaje mimo ich regiónu a tým preukázať nedodržiavanie dohody v praxi. V tejto súvislosti sa odvolávajú na ekonomickú analýzu.

K uvedenému návrhu na doplnenie dokazovania žalovaný v prvom rade poukázal na skutočnosť, že posudzovaná dohoda je svojou povahou dohodou cieľovou bez potreby skúmania jej dopadov na trh, ale stačí, ak sa preukáže, že jej cieľom bolo obmedzenie súťaže, čo v tomto konaní žalovaný dostatočne preukázal.

Skutočnosť, že účastníci konania vo svojej mailovej komunikácii poukazovali na porušenia dojednania, svedčí práve o tom, že mali záujem, aby sa dohoda dodržiavala. Je pritom logické, že pokiaľ boli dojednania zo strany predajcov dodržiavané, tak nebol dôvod o tom komunikovať, napr. aj prostredníctvom mailovej komunikácie. Vo väčšine prípadov autori tejto komunikácie poukazovali práve na nedodržiavanie dohody, z čoho logicky vyplýva, že dohoda existovala. Pokiaľ by sa niektorý z predajcov nechcel dohody zúčastniť a dostal takúto komunikáciu, mal sa od nej dištancovať. Žiaden z účastníkov konania však nepredložil v konaní dôkaz, že sa od posudzovaného konania dištancoval, či prejavil akýmkoľvek spôsobom nesúhlas. Žalovaný nevidel dôvod na vyžiadanie podkladov o predajoch od jednotlivých predajcov, aby tak preukázal nedodržiavanie dohody. Existenciu posudzovanej dohody jednoznačne preukazuje e-mailová komunikácia a z nej vyplývajúce konanie predajcov, ktorí sa opakovane odvolávajú na jej existenciu. Navyše, údaje o zľavách poskytnutých predajcami by bolo v rámci analýzy potrebné porovnať s údajmi v tabuľkách, ktoré si predajcovia počas rokov vytvárali, upravovali ich a menili. Žalovaný však nedisponuje všetkými tabuľkami zo všetkých období, v ktorých si predajcovia v rozpore so zákonom dojednávajú výšku zliav. Nie je preto jasné, s akými údajmi porovnávali predložené zľavy účastníci konania, ktorí poukazujú na ekonomickú analýzu a či tieto tabuľky so zľavami majú k dispozícii.

Žalovaný mal za preukázané, že účastníci dohody v praxi dodržiavali dojednanie o geografickom rozdelení trhu, keď zákazníkom z iného než svojho regiónu poskytovali zľavu o 1% nižšiu, než by poskytli zákazníkom zo svojho regiónu. V prípade porušenia tohto dojednania si účastníci dohody takýto postup vyčítali a v niektorých prípadoch o tom informovali aj ostatných predajcov.

Konanie účastníkov konania je podľa názoru žalovaného zakázanou dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá sa skladá z viacerých aspektov, a to z:

- ? regionálneho rozdelenia trhu,
- ? vecného rozdelenia zákazníkov,
- ? maximálnych zliav,
- ? koordinácie postupu vo verejných obstarávaníach, obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach,
- ? výmeny citlivých informácií.

Koordinovaný postup účastníkov dohody bol zameraný na komplexnú dlhotrvajúcu spoluprácu, v rámci ktorej sa rôzne formy dojednania mali účinne dopĺňať s cieľom oslabiť hospodársku súťaž medzi účastníkmi dohody.

Zúčastnení predajcovia sa dohodli na výške maximálnych zliav poskytovaných na jednotlivé typy vozidiel značky Volkswagen. Tieto dohodnuté maximálne zľavy sa v priebehu trvania dohody menili, o čom boli účastníci dohody v preukázaných prípadoch informovaní prostredníctvom e-mailov, ktorých prílohou boli tabuľky s novo nastavenými výškami zliav, v jednom prípade aj prostredníctvom zašifrovanej správy alebo tieto zmeny vyplynuli z osobných stretnutí predajcov.

Autorizovaní predajcovia osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky Volkswagen si rozdelili územie Slovenskej republiky podľa regiónov, v ktorých majú svoje prevádzky. Na základe dohody mali zákazníkom z iného regiónu poskytnúť zľavu o 1% nižšiu, než akú by im ponúkol predajca z ich regiónu. Cieľom tejto dohody malo byť odstránenie konkurencie medzi predajcami za účelom zachovania si určitého okruhu zákazníkov a tiež hladiny cien. Zákazník bol takýmto postupom prinútený zakúpiť vozidlo u predajcu vo svojom regióne, nakoľko ponuky ostatných predajcov boli preňho nevýhodné z hľadiska ceny.

V prípadoch vecného rozdelenia zákazníkov platilo pravidlo, podľa ktorého ak predajca vedel o tom, že zákazník už patrí inému predajcovi (v minulosti už kupoval vozidlá u iného predajcu v rámci predajnej siete Volkswagen), poskytol mu cenovo nevýhodnejšiu ponuku, aby bol zákazník motivovaný kúpiť si vozidlo u svojho predajcu, príp. ho priamo inštruoval, aby si automobil kúpil u konkrétneho predajcu.

Pokiaľ niektorý z predajcov zistil porušenie dohody iným predajcom, informoval o tejto skutočnosti ostatných predajcov alebo sa obrátil priamo na predajcu, ktorý zľavu v rozpore s dohodou poskytol, so žiadosťou o vysvetlenie jeho postupu. Túto ich komunikáciu v niektorých prípadoch zaslal na vedomie aj ostatným predajcom.

Okrem vyššie opísaného postupu si účastníci dohody rozdelili aj zákazníkov, ktorí nakupovali vozidlá prostredníctvom verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží. koordinovali svoju účasť a postup pri predkladaní súťažných ponúk v procese verejného obstarávania, vo verejných obchodných súťažiach alebo v obdobných súťažiach, ktoré sa týkali predaja osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky. Účastníci dohody v týchto súťažiach mali podávať len zdanlivo konkurenčné ponuky (krycie ponuky), ktoré mali zabezpečiť víťazstvo vopred určenému subjektu alebo nemali predložiť žiadnu ponuku do súťaže. Ak bol vyhlasovateľom verejného obstarávania alebo súťaže klient niektorého z jej účastníkov, takúto súťaž mal podľa dohody vyhrať daný účastník. Mohlo teda ísť o dohodu o nepreberaní si zákazníkov, resp. víťaz tendra mohol byť vopred určený podľa rozdelenia trhu; realizáciu týchto dojednaní v praxi účastníci dohody aj aktívne kontrolovali. Žalovaný zdôraznil, že takáto výmena citlivých obchodných informácií by za normálnych okolností v konkurenčnom prostredí nemohla existovať.

Konanie účastníkov konania žalovaný vyhodnotil ako jeden trvajúci správny delikt, pretože účastníci dohody sledovali jeden cieľ, a to udržanie si svojich trhových podielov a stabilizáciu dosahovaných marží. Z e-mailovej komunikácie je zrejmé, že viacerí účastníci dohody dostatočne prejavili svoj úmysel participovať na tejto dohode, a tiež že všetci mali vedomosť o protiprávnom správaní ostatných účastníkov dohody. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (T-53/03, COMP/E-2/38.359) vyplýva, že komplexné a dlhotrvajúce porušenia súťažných pravidiel, ktorých sa zúčastňovali viacerí podnikatelia a ktoré mali jeden spoločný ekonomický cieľ - obmedziť hospodársku súťaž - môžu byť považované za jeden trvajúci delikt, a to aj v prípade, ak by jedna, prípadne viaceré súčasti tohto pretrvávajúceho správania, resp. jedna alebo viaceré praktiky mohli sami o sebe predstavovať porušenie zákona alebo čl. 101 ZFEU. V takomto prípade ide iba o jedno porušenie, ktoré sa následne v priebehu jeho trvania prejavuje vo forme dohôd alebo zosúladených postupov podnikateľov a nie je vhodné, aby sa takéto jedno trvajúce správanie charakterizované jedným cieľom umelo rozdeľovalo na viacero dohôd obmedzujúcich súťaž. Za trvajúci správny delikt možno považovať také konanie, ktorým páchatel' vyvolá protiprávny stav, ktorý následne udržuje, alebo také konanie, ktorým udržuje protiprávny stav bez toho, aby ho vyvolal. V predmetnej veci ide o dlhotrvajúce porušenie súťažných pravidiel, na protisúťažných konaniach sa zúčastňovali stále tí istí podnikatelia a ich skutky sa týkali rovnakého okruhu tovarov. Účastníci konania svojim konaním sledovali rovnaký cieľ, a to obmedzenie hospodárskej súťaže.

V zmysle odporúčaní Európskej komisie [usmernenie o uplatňovaní čl. 81(3) Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (2004/C 101/08)] sa za dohody alebo zosúladené postupy obmedzujúce hospodársku súťaž na základe cieľa, pri ktorých nie je potrebné skúmať skutočný dopad na trh z dôvodu, že vykazujú dostatočný stupeň škodlivosti na hospodársku súťaž, považujú predovšetkým tzv. ťažké kartely (hardcore cartels), ktorými sú najmä dohody o cenách, dohody o obmedzení výroby, dohody o rozdelení trhu ako aj dohody o koordinácii v procese verejného obstarávania. Uvedený princíp je reflektovaný aj v ustanoveniach zákona, ktoré rovnakým spôsobom charakterizujú závažné obmedzenia zákona a bol taktiež potvrdený aj v aplikačnej praxi žalovaného a súdov SR (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/4/2010, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/270/2005).

Žalovaný zopakoval, že posúdil správanie podnikateľov ako horizontálnu dohodu, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou. Nakoľko tieto typy dohôd a zosúladených postupov spadajú medzi tzv. ťažké kartely, ktoré obmedzujú hospodársku súťaž na základe cieľa, žalovaný dospel k záveru, že je

preukázané, že ide o horizontálnu dohodu obmedzujúcu súťaž na základe cieľa, a preto nie je potrebné skúmať skutočné dopady dohody na trh. V tomto konaní ide o dohodu obmedzujúcu súťaž podľa § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z.z., teda ťažký kartel, čiže nie je možné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 1 tohto zákona a pravidlo „de minimis“.

Aby dohoda mohla ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, je nutné, aby bolo možné predvídať s dostatočnou pravdepodobnosťou na základe objektívnych právnych a faktických okolností, že predmetná dohoda môže mať vplyv priamy alebo nepriamy, skutočný alebo potenciálny, na obvyklý spôsob obchodu medzi členskými štátmi. Skutočný dopad na medzištátny obchod nie je potrebný, postačuje, ak je dohoda spôsobilá takýto vplyv mať (C-19/77).

Potenciál takýchto dohôd rozdeliť jednotný trh EÚ vyplýva zo skutočnosti, že účastníci dohody v jednom členskom štáte spravidla musia prijať opatrenia na vylúčenie vstupu konkurentov z ostatných členských krajín na trh, ktorého sa týka ich dohoda. Ak tomu tak nie je a tovar, ktorého sa dohoda týka, je obchodovateľný, riziko kartelu bude spočívať v ohrození súťaže subjektmi z ostatných členských štátov. Nie je však potrebné preukázať, že takéto opatrenia boli zo strany účastníkov dohody skutočne prijaté. Dôležité je, či sa zmenia podmienky na trhu. Pravdepodobnosť zmien podmienok závisí od existencie prekážok (bariér) obchodovania na trhu, vrátane otázky, či je tovar obchodovateľný. Pritom nie je rozhodujúce, či zahŕňajú viacero členských štátov alebo len teritórium jedného členského štátu. Skutočnosť, že pre možnosť ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi je postačujúce, ak ide len o teritórium jedného štátu bola potvrdená Súdom prvej inštancie vo viacerých rozhodnutiach (T-66/89, 322/81). Ide o porušenia súťažného práva, ktoré sú vnímané ako najťažšie, t.j. priamo sa dotýkajú základnej podstaty princípov jednotného trhu a snahy o to, aby nedošlo k jeho narušeniu.

Účastníci konania namietali nezákonnosť leniency žiadostí 1 a 2. Žalovaný uviedol, že program zhovievavosti (leniency program) upravený v § 38d zákona č. 136/2001 Z.z. vychádza z predpokladu, že žiadatelia predkladajú vyhlásenia a dôkazy, ktoré sú pravdivé a vierohodné. Tieto vyhlásenia urobené v mene podnikateľov majú nezanedbateľnú dôkaznú hodnotu, keďže prinášajú značné právne a ekonomické riziká pre leniency žiadateľov, ktorí priznávajú svoju účasť na protiprávnom konaní. Vierohodnosť takýchto vyhlásení ešte umocňujú priložené dôkazy, ktoré potvrdzujú skutočnosti v nich uvádzané. V prípade leniency žiadostí 1 a 2 boli tvrdenia a dôkazy predložené v týchto žiadostiach potvrdené zo strany ďalších leniency žiadateľov a dôkazmi získanými v priebehu inšpekcií vykonaných v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK. Všetky získané dôkazy predstavujú vo svojej celistvosti dostatočný a vierohodný dôkaz o porušení zákona.

Možnosť podať žiadosť o zníženie pokuty (leniency žiadosť) majú účastníci konania počas celého priebehu konania za predpokladu, že priznajú svoju účasť na porušení a predložia žalovanému dôkaz, ktorý ho posúdi ako dôkaz s významnou pridanou hodnotou k dôkazom, ktorými už disponuje. Uvedená možnosť nie je dotknutá tým, že účastník konania sa až do výzvy pred vydaním rozhodnutia neoboznámil s obsahom iných žiadostí, ak tieto v konaní už boli podané. Práve naopak, pravidlá podávania leniency žiadostí vyžadujú, aby účastník konania predložil všetky dôkazy, ktoré má k dispozícii bez ohľadu na to, čo predložili iní účastníci konania a čo už je v spisovom materiáli. Vyjadrenia v leniency žiadostiach, ktorých predkladatelia nepoznajú obsah iných leniency žiadostí, možno dokonca považovať za presvedčivejšie, ak nezávisle na sebe popíšu tie isté skutočnosti. Leniency žiadosť síce má priznanú prezumpciu správnosti a pravdivosti informácií v nej uvedených, avšak len za predpokladu, že tieto informácie sú podporené aj dôkazmi získanými v správnom konaní a že sa na základe dôkazov nepreukáže opak. Úlohou žalovaného nie je len nekriticky preberať tvrdenia účastníkov konania, ale ich v prípade pochybností aj preveriť a na základe iných dôkazov, či správnej úvahy vyhodnotiť. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením, že leniency žiadatelia majú oveľa väčší dôvod klamať ako iní účastníci konania. Práve naopak, keďže leniency žiadatelia predkladajú dôkazy aj sami proti sebe, je v ich záujme, aby informácie, ktoré poskytli, boli pravdivé a úplné, aby tak splnili podmienky spolupráce a podmiennečne priznanú leniency si udržali až do vydania konečného rozhodnutia.

Účastník konania ARAVER namietal nezákonnosť inšpekcie vykonanej v jeho priestoroch; elektronická komunikácia, ktorú žalovaný zadržal, je podľa jeho názoru chránená ako telekomunikačné tajomstvo a na vykonanie inšpekcie bol potrebný súhlas súdu a súhlas podnikateľov. Žalovaný má za to, že inšpekcia v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK bola vykonaná v súlade s § 22a ods. 1 až ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z. V danom čase disponoval podkladmi a informáciami, ktoré plne odôvodňovali takýto

zásah; predmet a dôvody inšpekcie boli dostatočne opísané v povereniach a na začiatku inšpekcie poučil podnikateľov o ich právach a povinnostiach súvisiacich s výkonom inšpekcie. Preto žalovaný odmietol, že informácie v priebehu inšpekcie získal ľživo a klamlivo a dodal, že podnikatelia majú vždy možnosť privolať si už na začiatku inšpekcie právnu pomoc. Z § 22a ods. 1 až ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z. a ani z iného právneho predpisu nevyplýva, že by mal žalovaný disponovať súhlasom súdu a súhlasom podnikateľov, v priestoroch ktorých sa vykonáva inšpekcia. Naopak, ustanovenie § 22a ods. 3 jasne uvádza, že v prípade inšpekcie v podnikateľských priestoroch sa zamestnanci úradu preukazujú len poverením. U podnikateľov ARAVER a HÍLEK vykonal inšpekciu len v ich podnikateľských priestoroch, o ktorých nebolo pochybností, že súvisia s činnosťou alebo s konaním podnikateľa v zmysle § 22a ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. Súhlas súdu s inšpekciou sa vyžaduje len v prípade, ak sa inšpekcia vykonáva v súkromných priestoroch alebo súkromných dopravných prostriedkoch súčasných alebo bývalých zamestnancov podnikateľa (§ 22a ods. 8 zákona č. 136/2001 Z.z.), čo sa v tejto veci nestalo.

Žalovaný poukázal aj na rozhodnutia ESLP vo veciach Société Colas Est (zo dňa 16.4.2002, č. sťažnosti 3797/97) a Heino (zo dňa 15.2.2011, č. sťažnosti 56720/09), ktorý uznal, že vykonanie inšpekcie aj v obchodných priestoroch je zásahom do súkromia v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Zároveň uviedol, že ochrana hospodárskej súťaže je dôvodom oprávňujúcim na takýto zásah. Musia však byť dané riadne záruky proti možnému zneužitiu alebo arbitrárnosti - zárukou ochrany má byť predovšetkým súd a jeho predbežná kontrola. Nedostatok súdneho príkazu môže byť nahradený aj možnosťou efektívneho súdneho prieskumu ex post; takýto prieskum však nemôže byť nahradený preskúmaním zákonnosti inšpekcie v rámci preskúmania rozhodnutia vo veci samej. Podnikateľ má zároveň právo na súdne preskúmanie zákonnosti inšpekcie, ak podá na príslušnom súde žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len SSP) do dvoch mesiacov od vykonania inšpekcie. Účastníci konania však takúto žalobu na správny súd nepodali, lebo sa domnievali, že by súd rozhodol v ich neprospech.

V prípade rozhodnutia vo veci DATALAN, na ktorí poukazujú účastníci konania, súd vyslovil záver, že išlo o tzv. fishing expedition, keďže rozsah inšpekcie bol stanovený veľmi široko a nad rámec dôvodného podozrenia. V prípade inšpekcií vykonaných v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK však žalovaný vychádzal z podrobných informácií a rozsiahlych podkladov poskytnutých leniency žiadateľmi 1 a 2, preto aj rozsah inšpekcie stanovený v poverení na jej vykonanie a použitie kľúčových slov dokázal dostatočne podrobne a presne špecifikovať, tak aby sa týkal len tohto konkrétneho porušenia dohody uzatvorenej medzi predajcami vozidiel opísanej v leniency žiadosti 1 a 2. Z uvedených dôvodov nie je možné tieto dva prípady porovnávať.

V súvislosti s namietaným zásahom do súkromnej korešpondencie účastníka konania a korešpondencie s ich právnym zástupcom žalovaný uviedol, že inšpekcie vykonával v podnikateľských priestoroch podnikateľov a prehliadal zariadenia, ktoré dotknutí zamestnanci podľa ich vlastného vyjadrenia využívali na plnenie pracovných úloh. Preto primárne vychádzal z predpokladu, že v týchto zariadeniach sa bude nachádzať len komunikácia súvisiaca s plnením ich pracovných úloh. Po vyselektovaní obsahu na základe kľúčových slov sa výsledok tejto selekcie prehľadáva v prítomnosti príslušného zamestnanca, resp. iného zástupcu podnikateľa. Pokiaľ sú niektoré z vyhľadaných komunikácií súkromného charakteru a prítomný zástupca podnikateľa na to upozorní, s obsahom takýchto dokumentov sa zamestnanci úradu neoboznamujú. Obdobný postup sa uplatňuje aj na korešpondenciu s právnym zástupcom. Nenahliadal do súkromnej komunikácie p. J.; p. J. bol osobne prítomný u žalovaného v čase, keď sa mal prehľadávať obsah pevného disku jeho zariadenia a obsah mailovej schránky, no keďže sa žalovanému nepodarilo z neho získať informácie, externý disk so skopírovanými údajmi vrátil p. J. bez toho, aby bol prehľadaný zamestnancami žalovaného. Žalovaný vopred nepozná nastavenie počítačovej siete podnikateľov, u ktorých vykonáva inšpekciu, a podrobnosti o nastavení a fungovaní siete, resp. jeho zariadení, zisťuje až priamo na mieste, preto v niektorých prípadoch môžu vzniknúť technické problémy pri použití technických nástrojov žalovaného. V prípade zariadení zamestnanca podnikateľa ARAVER p. J. (SD karta, obsah pevného disku, obsah mailovej schránky) nebolo v celom rozsahu možné prostredníctvom technických prostriedkov žalovaného vykonať úkony potrebné pre zadanie kľúčových slov (napr. indexovanie) a následné prehľadanie jeho obsahu. Nakoľko sa zamestnancom žalovaného nepodarilo vykonať tieto úkony v časovom rozsahu stanovenom na vykonanie inšpekcie, bol nosič s názvom „notebook\_J.“ s obsahom SD karty, pevného disku a mailovej schránky riadne zapečatený v prítomnosti zástupcov podnikateľa a následne uložený v zabezpečených priestoroch

žalovaného. Takisto boli zapečatené nosiče s obsahom mailových schránok zamestnancov p. L. a p. V.. K odpečeniu dochádzalo vždy len v prítomnosti zástupcov podnikateľa, o čom bol vo všetkých prípadoch spísaný zápis. Takýto postup jednoznačne vylučuje manipuláciu s nosičmi bez prítomnosti zástupcov podnikateľa a aj možné zneužitie údajov zaznamenaných na nosičoch. Pri prehľadávaní obsahu zariadení zamestnancov podnikateľa ARAVER p. V. a p. L. a čiastočne aj p. J., žiaden zo zástupcov podnikateľa nenamietal, že sa medzi skopírovanými údajmi môže nachádzať súkromná komunikácia, resp. komunikácia s právnym zástupcom.

Žalovaný zistil, že vo veľkej časti prípadov je autorom mailovej komunikácie zamestnanec podnikateľa ARAVER p. J.. Z konania podnikateľa ARAVER, ktorý podal trestné oznámenie na p. J. z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 250 Trestného zákona, je možné dospieť k záveru, že spochybňuje jeho doterajšie vyjadrenia k neexistencii posudzovanej dohody. Ak však dospel k záveru, že ho konanie p. J. poškodzovalo a bolo preňho neprijateľné, nie je možné dôjsť k inému záveru ako k tomu, že takéto konanie aj reálne existovalo. Podanie trestného oznámenia na svojho bývalého zamestnanca p. J. odôvodnila spoločnosť ARAVER tým, že „PMÚ SR označil jeho konania za protisúťažné“. Toto tvrdenie nie je v súlade so skutočnosťou. Žalovaný označil za protisúťažné nie konanie p. J. ako fyzickej osoby, ale konanie spoločnosti ARAVER, ktorá v určitých prípadoch konala aj prostredníctvom svojho zamestnanca v pozícii vedúceho predaja automobilov značky Volkswagen p. J.. Ak by aj teoreticky išlo o neprípustný exces p. J., nie je zrejmé, prečo po vykonaní inšpekcie v apríli 2016, po začatí správneho konania v júni 2016 a ani po e-maile od p. L. v októbri 2016 spoločnosť ARAVER s p. J. nerozviazala pracovnoprávny vzťah; p. J. v spoločnosti ARAVER bez zmeny na pozícii vedúceho predaja pracoval až do augusta 2017, kedy sa jeho pracovný pomer skončil dohodou (teda nie výpoveďou pre porušenie pracovných povinností, či prípadný exces).

V žiadnom prípade nie je možné považovať za predmet telekomunikačného tajomstva mailovú komunikáciu prečítanú adresátom a uloženú na niektorom z jeho nosičov alebo zariadení. S poukazom na § 63 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 351/2011 Z.z.) telekomunikačné tajomstvo požíva ochranu len od okamihu podania, resp. odoslania až do dodania, resp. prevzatia adresátom - príjemcom, teda počas ich prepravy. Vyplýva to z formulácií v zákone o elektronických komunikáciách („obsah prenášaných správ“) a z trestného zákona („porušenie tajomstva prepravovaných správ“), preto nemohlo prísť k porušeniu práva účastníkov konania na ochranu telekomunikačného tajomstva.

Účastníci konania ďalej namietali, že dohodu v praxi nedodržiavali a odvolávali sa na znenie čl. 62 Usmernenia o uplatňovaní ZFEU na dohody o horizontálnej spolupráci, podľa ktorého „ak spoločnosť dostane strategické údaje od konkurenta (či už na stretnutí, poštou alebo elektronicky) bude sa predpokladať, že informácie prijala a zodpovedajúcim spôsobom upravila svoje správanie na trhu, pokiaľ nezareaguje jasným vyhlásením, že si neželá takéto údaje získať“. Podľa názoru účastníkov konania nepostačuje, aby žalovaný preukázal, že takéto e-maily boli na adresu podnikateľa odoslané, ale musí preukázať, že mu aj boli skutočne doručené. Konkrétne podnikatelia DS-CAR, PO CAR, GALIMEX, Auto Gábrriel a Š-AUTOSERVIS Vranov uvádzajú, že konkludentne prejavili nesúhlas tým, že svojim zákazníkom predávali vozidlá za vyššie zľavy, než mali byť údajne dohodnuté, neparticipovali na údajnom regionálnom rozdelení trhu, k zákazníkom pristupovali jednotne, nezúčastnili sa verejných obstarávaní alebo iných obdobných súťaží a nevymieňali si citlivé informácie. Žalovaný uviedol, že bod 62 Usmernenia obsahuje vyvrátiteľnú domnienku, že v prípade, ak podnikateľ od svojho konkurenta dostal citlivú informáciu, napr. aj v podobe e-mailu, automaticky sa predpokladá, že ju prijal, zapracoval a správal sa podľa nej, pokiaľ sa jasne od takéhoto správania nedišťancuje. Nekonanie v súlade s dohodou, od ktorej sa podnikateľ nedišťancoval nemožno zamieňať s prejavom nesúhlasu a nedodržiavanie kartelovej dohody nič nemení na samotnej existencii kartelu (T-377/06). S výhradou dôkazu opaku, ktorý zatažuje dotknuté hospodárske subjekty, je potrebné predpokladať, že podniky zúčastňujúce sa na zosúladovaní postupu a naďalej pôsobiace na trhu pri určovaní svojho konania na tomto trhu zohľadňujú informácie, ktoré si vymenili so svojimi konkurentmi. Tým viac to platí v prípade, ak sa zosúladovanie uskutočňuje pravidelne a počas dlhého obdobia (C-8/08). Ani jeden z účastníkov konania počas šiestich rokov fungovania dohody nepodnikol žiadne kroky, aby sa dišťancoval od protisúťažného konania, oznámil ho žalovanému, či s ním aspoň vyjadril nesúhlas.

Žalovaný má za preukázané, že na posudzovanej dohode sa aktívne zúčastňovali, prípadne mali o jej jednotlivých aspektoch vedomosť a tým napomáhali jej realizácii v praxi všetci účastníci konania,

stretávali sa a komunikovali aj telefonicky. Zodpovednosti za účasť na zakázanej cieľovej dohode sa nemôže zbaviť podnikateľ, ktorý mal vedomosť o existencii takejto dohody, ale nekonal v súlade s touto dohodou. Aj v prípade, keď sa podnikateľ zúčastňuje na porušení len pasívne, no má vedomosť o protisúťažných konaniach, môže jeho konanie bez verejného dištancovania sa viesť k podpore porušovania a môže tiež sťažiť odhalenie dohody. Taktiež sa zodpovednosti za protisúťažné konanie nemôže zbaviť podnikateľ, u ktorého bola preukázaná účasť na zakázanej cieľovej dohode iba z dôvodu, že nekonal v súlade s ňou. Nestačí, keď sa podnikateľ bráni tým, že sa na zakázanom konaní spočívajúcom v uzatvorení kartelovej dohody zúčastnil proti svojej vôli, musí preukázať, že podnikol príslušné kroky vedúce k oznámeniu konania (T-141/89). Podnikateľ nemôže svoju účasť na zakázanom konaní odôvodňovať prípadnou závislosťou od svojich konkurentov a to ani v prípade, že bol naňho vyvíjaný tlak smerujúci k účasti na kartelovej dohode (T-62/02). Napriek tomu, že viacerí z účastníkov konania poukazovali na nátlak zo strany importéra, tento nebol preukázaný.

Viacerí z účastníkov konania namietali, že e-mail zo dňa 26.1.2016, na základe ktorého žalovaný určil ukončenie porušovania zákona, im nebol doručený. Žalovaný nespochybnil, že uvedený e-mail zo dňa 26.1.2016 [ide o výčitku predajkyne, že išlo o jej zákazníka (vecné delenie zákazníkov) a napriek tomu mu konkurenčný predajca ponúkol príliš vysokú zľavu, čím porušil dohodu medzi predajcami. Napriek výhodnejšej ponuke od ARAVERU zákazníka nakoniec získala spoločnosť AUTOCOMODEX, ktorá ponuku dorovnalaj, je komunikáciou medzi dvoma účastníkmi posudzovanej dohody. Z pohľadu existencie dohody e-mail preukazuje, že najneskôr v uvedený deň posudzovaná dohoda stále trvala. Ani do tohto dňa (a ani neskôr) sa žiaden z účastníkov konania od dohody nedištancoval a neprejavil svoj nesúhlas, preto nie je možné určiť dobu trvania porušovania individuálne pre každého z účastníkov konania v závislosti od jeho mailovej komunikácie.

Niektorí účastníci konania namietali, že je absolútne neprijateľné, aby sa dôkazy v konaní získavali pod hrozbou uloženia peňažnej pokuty, pričom právo mlčať a neprispievať k vlastnému obvineniu patrí k spravodlivému procesu. V otázke sebaobviňovania žalovaný vychádzal z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci ORKEM č. 374/87 zo dňa 18.10.1989, z ktorého vyplýva, že Komisia môže prinútiť podnikateľa, aby jej poskytol všetky potrebné informácie týkajúce sa skutočností, ktoré sú mu známe, a aby predložil, ak je to potrebné, dokumenty, ktoré má k dispozícii, aj keď môžu byť neskôr použité proti nemu alebo proti inému na preukázanie protisúťažného konania. Komisia však nemôže prinútiť podnikateľa, aby jej poskytol odpovede, ktoré by obsahovali pripustenie jeho účasti na porušení, ktoré má Komisia preukázať. Pod prinútením je potrebné rozumieť hrozbu uloženia sankcie. Preto aj žalovaný môže pod hrozbou uloženia sankcie v rámci svojich právomocí od podnikateľa vyžadovať v priebehu inšpekcie, aby sa jej podrobil a umožnil jej vykonanie tak, že sprístupní všetky požadované podklady a informácie bez ohľadu na formu, v akej sú zaznamenané. Podnikateľ ale nemusí odpovedať na také otázky, ak by odpoveďou na ne priamo pripustil svoju účasť na protiprávnom konaní (priznal vinu). V priebehu inšpekcií vykonaných v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK neboli zástupcom a zamestnancom týchto podnikateľov kladené otázky v tomto duchu, čo vyplýva aj zo zápisníc vyhotovených v priebehu inšpekcií. Uvedení podnikatelia boli požiadaní výlučne o sprístupnenie podkladov a informácií podľa § 22a ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z.

Niektorí účastníci konania navrhli prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti proti nezriadeniu osobitnej komisie Národnej rady SR na vykonanie prieskumu podľa § 63 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. a z dôvodu podania trestného oznámenia na bývalého zamestnanca ARAVER pre podozrenie zo spáchania trestného činu podľa § 250 Trestného zákona spočívajúceho v zneužití účasti na hospodárskej súťaži a podľa § 266 spočívajúceho v machináciách vo verejnom obstarávaní a vo verejnej dražbe, ktorým žalovaný nevyhoviel.

Podľa žalovaného prípadný nález Ústavného súdu SR o povinnosti Národnej rady SR zriadiť komisiu nebude mať žiaden vplyv na posúdenie zákonnosti podkladov v prebiehajúcom konaní. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na znenie § 63 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., ktorý upravuje získavanie údajov od „podniku“, čo nie je prípad získavania podkladov a informácií v tomto konaní. Rovnako sa na postup úradu pri vykonaní inšpekcií nevzťahuje zákon o ochrane pred odpočúvaním. Ani trestné oznámenie nepredstavuje pre správne konanie predbežnú otázku podľa § 29 ods. 1 SP. Pokiaľ by aj orgán činný v trestnom konaní dospel k záveru, že zo strany fyzickej osoby došlo k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 250 Trestného zákona, musel by vychádzať z predpokladu, že takýmto konaním došlo aj k naplneniu

niektorej zo skutkových podstát uvedených v zákone č. 136/2001 Z.z. K takémuto záveru je možné dôjsť len za predpokladu, že o takom konaní už žalovaný právoplatne rozhodol.

Účastníci konania ARAVER, PO CAR, DS-CAR, GALIMEX a Auto Gábriel namietali, že dňa 5.11.2018 došlo k márnemu uplynutiu 8-ročnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty vo vzťahu k účastníkom konania (okrem účastníkov konania Š-AUTOSERVIS Vranov, HÍLEK, AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, Auto Unicom Zvolen a AUTOMAX PLUS), pretože nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia o uložení pokuty. Žalovaný uviedol, že konanie podnikateľov v správnom konaní posudzuje ako jedno trvajúce porušenie, ktorého trvanie vymedzil od 5.11.2010 do 26.1.2016. V prípade trvajúcich správnych deliktov sa plynutie 8-ročnej prekluzívnej lehoty odvíja od posledného dňa porušovania preukázaného v konaní a nie od prvého dňa porušovania, ako to nesprávne vyhodnotili účastníci konania. Z uvedeného dôvodu 8-ročná prekluzívna lehota ešte neuplynula.

Podnikateľ Autoprofit (leniency žiadateľ 3) namietal, že žalovaný nedostatočne posúdil obsah jeho žiadosti o zníženie pokuty a priznal mu zníženie pokuty v nedostatočnej výške. Žalovaný nepoprel, že informácie predložené podnikateľom Autoprofit predstavujú určitú pridanú hodnotu k informáciám, ktoré už mal k dispozícii. Tieto informácie vo svojej komplexnosti však nepredstavujú takú úroveň pridanej hodnoty, ako informácie poskytnuté leniency žiadateľom 4.

Východiskom pri určovaní pokuty je relevantný obrat podnikateľa za tovary a služby, ktorých sa týka posudzované porušenie. Pod relevantným obratom sa rozumie obrat (bez daní) dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka, dôležitá je len spätosť s obmedzením súťaže.

V danom prípade je relevantným obratom obrat dosiahnutý podnikateľmi za predaj nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen konečnému spotrebiteľovi na území Slovenskej republiky. Ide teda o obrat, ktorý dosiahli podnikatelia predajom tovarov, ktorých sa obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo týka na priestorovom trhu na území SR. Z časového hľadiska žalovaný posúdil pre účely výpočtu relevantného obratu realizáciu posudzovanej dohody vo vzťahu k jednotlivým skupinám zákazníkov nasledovne:

- ? operatívny lízing od 11/2010,
- ? fleetové predaje od 2/2011,
- ? retailové predaje - podnikatelia od 3/2011,
- ? retailové predaje - fyzické osoby od 2/2012,
- ? koniec porušovania pre všetky skupiny: 1/2016.

Úrad pri ukladaní pokuty vychádzal zo skutočnosti, že dohoda sa skladala z viacerých aspektov (stanovenie maximálnych zliav, vecné a územné rozdelenie trhu, koordinovaný postup v procese verejných obstarávaní a iných obdobných súťaží, výmena citlivých informácií) a mala potenciál ovplyvniť všetky formy predaja.

Pokiaľ účastníci dohody nerealizovali niektoré z foriem predaja (napr. operatívny lízing), nebol obrat za takéto predaje zahrnutý ani do relevantného obratu. Účasť, resp. neúčasť na jednotlivých aspektoch dohody žalovaný zohľadnil pri posudzovaní poľahčujúcich okolností. Z uvedených dôvodov je výška pokuty pre každého z účastníkov konania stanovená len na základe obratu z tých predajov, ktoré aj v skutočnosti realizoval a ktorých sa týkali príslušné aspekty posudzovanej dohody.

Nie je dôležité, aký skutočný dopad posudzovaná dohoda mala a aké boli reálne zisky, resp. majetkový prospech jej účastníkov. Podstatné je, že jej účastníci komunikovali so svojimi konkurentmi o skutočnostiach (osobne alebo prostredníctvom mailovej komunikácie), ktoré v záujme fungovania férovej súťaže majú zostať utajené.

Pri závažnosti porušenia zohľadnil, že horizontálne dohody patria svojou povahou medzi najzávažnejšie porušenia hospodárskej súťaže; ide o cieľovú dohodu, pri ktorej nie je potrebné preukazovať jej dopad na trh. Účinok protisúťažného postupu nie je určujúcim kritériom pri posudzovaní primeranej výšky pokuty (C-194/99 P). Ide o dohodu o cenách, o rozdelení trhu, o výmene citlivých informácií ako aj o dohodu, ktorá obsahuje znaky koluzívneho správania, v dôsledku ktorého podnikatelia koordinujú svoje správanie, najmä v procese verejného obstarávania. Nie je pritom rozhodujúce, či sa konkurenti

dojednávajú priamo alebo dochádza k dojednaniam, ktoré možno klasifikovať ako nepriame. V dôsledku existencie tejto dohody bolo medzi konkurentmi eliminované riziko neistoty o vzájomnom budúcom správaní.

Predajná sieť predajcov automobilov značky Volkswagen bola počas trvania posudzovanej dohody relatívne stabilná. Táto skutočnosť je daná okrem iného aj existenciou bariér vstupu, ktoré spočívajú v autorizácii činnosti. Na to, aby sa subjekt mohol stať predajcom vozidiel značky Volkswagen je potrebné, aby mal uzatvorenú dlérsku zmluvu s importérom. Takýto postup je vo všeobecnosti charakteristický pre celú oblasť predaja nových motorových vozidiel a praktizujú ho aj importéri iných značiek. Žalovaný nezistil, či za účelom dodržiavania dohodnutých podmienok bol stanovený kontrolný mechanizmus, avšak získal dôkazy o tom, že v prípade zistenia porušenia podmienok predajcovia na to upozorňovali ostatných predajcov. Posudzované porušenie malo vplyv len na súťažné podmienky medzi predajcami vozidiel značky Volkswagen a dotýkalo sa len tých zákazníkov, ktorí zakúpili vozidlá tejto značky. Realizáciou posudzovanej dohody zákazníci mohli zakúpiť vozidlá za vyššie ceny, než aké by zaplatili, keby dohoda neexistovala a medzi predajcami riadne fungovala súťaž, resp. mohli byť predajcami priamo alebo nepriamo donútení kúpiť vozidlo u určeného predajcu. Na základe vyššie uvedeného žalovaný určil koeficient za závažnosť vo výške 3 % z relevantného obratu; likvidačnému charakteru pokuty má zabrániť horná hranica pokuty vo výške 10 % z celkového obratu účastníka konania (§ 38 zákona č. 136/2001 Z.z.).

Z hľadiska dĺžky porušovania žalovaný určil ako začiatok konferenciu v Hronseku dňa 5.11.2010 s výnimkou podnikateľov Š-AUTOSERVIS Vranov, Auto Unicom Zvolen, AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, HÍLEK, ktorí sa konferencie nezúčastnili. Podnikateľom HÍLEK a AUTOCENTRUM BYSTRANSKY stanovil začatie porušovania na dátum 2.2.2011, kedy im bola zaslaná tabuľka s maximálnymi zľavami, ktorá obsahovala aj poznámku o poskytovaní zľavy o 1% nižšej pre zákazníka z iného regiónu. Podnikateľom AUTOMAX PLUS a Š-AUTOSERVIS Vranov stanovil začatie porušovania na 19.5.2011, kedy má žalovaný prvý dôkaz, že museli vedieť o existencii dohody minimálne o poskytovaní maximálnych zliav a výmeny informácií.

Účasť podnikateľa Auto Unicom na porušovaní žalovaný posudzoval od 5.11.2010 (konferencia v Hronseku) do 17.5.2012, kedy prišlo k predaju časti podniku podnikateľovi Auto Unicom Zvolen. Od tohto dátumu podnikateľ Auto Unicom nepôsobil v oblasti predaja vozidiel značky Volkswagen.

V prípade dĺžky porušovania účastníka konania Auto Unicom Zvolen žalovaný posudzoval jeho konanie od 18.5.2012; prvým dôkazom je mailová komunikácia zo dňa 25.1.2013, v ktorej zamestnanec DOVE navrhuje novú výšku zliav a ďalší predajcovia na jeho mail reagovali.

Pri posudzovaní poľahčujúcich okolností žalovaný prihliadol na vyjadrenia účastníkov konania, ktoré poskytli k výzve a k doplneniu výzvy v pôvodnom prvostupňovom konaní.

Žalovaný nezistil žiadne okolnosti, ktoré by ho oprávňovali na zníženie pokuty z dôvodu uplatnenia poľahčujúcich okolností, ani na zvýšenie pokuty voči účastníkovi konania Porsche Slovakia, Auto Gábrriel, AUTONOVO, Autoprofit, BOAT, HÍLEK a AUTOCOMODEX.

Podnikateľ PIASK vyvíjal zvýšenú aktivitu vo vzťahu k posudzovanej dohode, jeho zamestnanci boli počas trvania dohody aktívni pri príprave a rozposielaní tabuliek s upravenými maximálnymi zľavami, aj pri udržiavaní fungovania dohody. Žalovaný ich vyhodnotil ako priťažujúce okolnosti, na základe ktorých mu zvýšil pokutu o 5 %.

Žalovaný disponuje dôkazmi, ktoré preukazujú zvýšený podiel aktívnej účasti podnikateľa ARAVER na realizácii posudzovanej dohody a udržiavanie jej fungovania. Práve podnikateľ ARAVER bol aktívny pri organizovaní stretnutí predajcov v jeho priestoroch v Nitre, rozposielal pozvánky, ostatní účastníci mu potvrdzovali účasť na stretnutiach. Keďže spoločnosť ARAVER odmietla poskytnúť informácie o stretnutí dňa 13.2.2013 ako aj o ďalších predajcoch, ktorých na toto stretnutie pozvala, žalovaný jej konanie vyhodnotil ako obštrukcie zo strany podnikateľa pri prešetrovaní prípadu, s cieľom sťažiť postup konania. Vedomé sťaženie postupu konania je priťažujúcou okolnosťou, na základe ktorej jej zvýšil pokutu o 5 %.

Žalovaný nedisponuje dôkazmi, ktoré by preukazovali, že podnikatelia Auto Unicom, Auto Unicom Zvolen, AUTOMAX PLUS, DOVE, DS-CAR, GALIMEX, PO CAR, Š-AUTOSERVIS Vranov a AUTOCENTRUM BYSTRANSKY implementovali posudzovanú dohodu v časti týkajúcej sa koordinovaného postupu v procese verejného obstarávania alebo inej obdobnej súťaže. Z uvedeného dôvodu im znížil pokutu o 30 %. Spoločnostiam GALIMEX a Š-AUTOSERVIS Vranov znížil pokutu o ďalších 10% vzhľadom na ich pasivitu a nepreukázanie, žeby sa aktívne zapájali do kontroly dodržiavania dohody alebo inak v rámci dohody vystupovali.

Vzhľadom na leniency žiadosti 1 a 2 žalovaný aplikoval § 38d ods. 6 zákona č. 136/2011 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2014 a podmienky účasti na programe zhovievavosti podľa odsekov 3 a 4 všetkých žiadateľov patriacich do jednej ekonomickej skupiny, ktorí podali spoločnú žiadosť, sa považujú za splnené, iba ak tieto podmienky splní každý z týchto žiadateľov. Na účely určenia, či žiadatelia patria do rovnakej ekonomickej skupiny, žalovaný vychádza zo vzťahov priamej alebo nepriamej kontroly podľa § 9 ods. 4 zákona, obaja žiadatelia patria do jednej ekonomickej skupiny, keď kontrolu nad oboma týmito podnikateľmi vykonávajú podnikatelia Porsche Holding a Porsche Automotive Investment. Žalovaný vyhodnotil obsah žiadosti o neuloženie pokuty vo vzťahu k obom žiadateľom 1 a 2 (Porsche Slovakia a PIASK) a dospel k záveru, že u oboch boli splnené všetky podmienky na neuloženie pokuty podľa § 38d ods. 1 v spojení s § 38d ods. 3 zákona. Z uvedených dôvodov podnikateľom PIASK a Porsche Slovakia pokutu v tomto konaní neuložil. Nezistil pritom skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že zo strany leniency žiadateľov 1 a 2 došlo k porušeniu podmienky na zaradenie do programu zhovievavosti uvedenej v § 38d ods. 3 písm. a/, písm. b/, písm. c/ zákona č. 136/2011 Z.z.

K leniency žiadateľovi 3 (Autoprofit) žalovaný uviedol, že mu znížil pokutu o 30%, aj keď neuvádzal úplne nové skutočnosti a nepredkladal nové dôkazy (žalovaný ich už mal k dispozícii od leniency žiadateľov 1 a 2), je zrejmé, že tieto skutočnosti predložil nezávisle od predchádzajúcich leniency žiadostí a jeho informácie o stretnutiach v ARAVERi v Nitre prispeli k preukázaniu spôsobu komunikácie medzi predajcami. Uvádzal niektoré skutočnosti (stretnutie predajcov dohodnuté v hoteli Sitno vo Vyhníach, informácia o tom, že časť predajcov sa mala stretávať zvlášť), ktoré sa ukázali ako nepreskúmateľné a nepotvrďujú ich, ani nevyvracia žiaden z listinných dôkazov ani tvrdenie žiadneho z účastníkov konania.

Žalovaný znížil podnikateľovi BOAT pokutu o 50 %, pretože ním predložené dôkazy predstavovali významnú pridanú hodnotu k dôkazom, ktorými už disponoval. Žalovaný však zároveň konštatoval, že vzhľadom na dlhý časový odstup a množstvo osôb, ktoré boli do porušovania zapojené a ktoré jednotlivé skutočnosti vnímali a pamätajú si subjektívne rozdielne, dochádza pri interpretácii dôkazov k ich čiastočnému skresľovaniu, čo vedie k rozporom a nepresnostiam, ktoré nie je možné spätne presne posúdiť. Listom doručeným úradu dňa 18.12.2019 BOAT požiadal o začatie konania o urovnaní a jeho vyhlásenie obsahuje všetky náležitosti podľa § 3 vyhlášky o urovnaní a v zmysle § 4 vyhlášky o urovnaní znížil pokutu o 30 %. Žalovaný nesúhlasil s návrhom urovnania spoločnosti Auto Unicom.

Žalovaný uložil podnikateľovi ARAVER aj zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov podľa § 38h v spojení s § 44e zákona č. 136/2011 Z.z.

7. Rada Protimonopolného úradu SR (ďalej aj len Rada úradu alebo Rada PMÚ SR) druhostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020 zmenila prvostupňové rozhodnutie č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 nasledovne:

i. bod II výroku znie:

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2014, za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia ukladá podnikateľovi Auto Unicom, s.r.o., pokutu vo výške 85.019,30 €, ktorú je povinný uhradiť do 180 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia,

ii. bod III. výroku znie:

A. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 17.4.2016, za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia ukladá podnikateľom:

- A R A V E R a. s., pokutu vo výške 1.305.526,10 €,

- Auto Gábiel, s.r.o. Košice, pokutu vo výške 762.524,15 €,
- Auto Unicom Zvolen, s.r.o., pokutu vo výške 167.313,05 €,
- AUTOCENTRUM BYSTRIA NSKY, spol. s r.o., pokutu vo výške 86.130,80 €,
- AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., pokutu vo výške 400.720,45 €,
- AUTOMAX PLUS s.r.o., pokutu vo výške 109.173,05 €,
- AUTONOVO, a.s., pokutu vo výške 690.806,75 €,
- DOVE, s.r.o., pokutu vo výške 165.941,25 €,
- DS - CAR, s.r.o., pokutu vo výške 443.934,05 €,
- G A L I M E X s.r.o., pokutu vo výške 525.674,90 €,
- HÍLEK a spol., a.s., pokutu vo výške 443.925,50 €,
- PO CAR, s.r.o., pokutu vo výške 380.802,75 €,
- Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., pokutu vo výške 187.065,45 €,

ktorú sú všetci vyššie uvedení podnikatelia povinní uhradiť do 180 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia,

B. Podľa § 38 ods. 1 v spojení s § 38d ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 17.4.2016, za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia ukladá podnikateľovi Autoprofit, s.r.o., pokutu vo výške 619.070,35 €, ktorú je povinný uhradiť do 180 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia,

C. Podľa § 38 ods. 1 v spojení s § 38d ods. 2 a s § 38e zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 17.4.2016 v spojení s § 4 ods. 1 vyhlášky Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 171/2014 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach urovnania, za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia ukladá podnikateľovi BOAT a.s., pokutu vo výške 355.909,90 €, ktorú je povinný uhradiť do 180 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia,

iii. bod IV. znie:

Podľa § 38h ods. 1 v spojení s ustanovením § 44e zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2016 ukladá podnikateľovi A R A V E R a. s., zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia.

Bod I. výrokovej časti zostal nezmenený.

Rada PMÚ v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že prvostupňové rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Vzhľadom na to, že prvostupňový orgán sa s väčšinou vznesených námietok dostatočne vysporiadal, pričom totožné argumenty účastníci použili aj v podaných rozkladoch proti prvostupňovému rozhodnutiu, Rada úradu preto určité skutočnosti iba doplnila a zdôraznila závery uvedené prvostupňovým orgánom, ktoré považuje za kľúčové pre posúdenie veci. Nepovažuje za potrebné opakovať text prvostupňového rozhodnutia, keď tento považuje za dostatočný a presvedčivý; treba mať na pamäti, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie tvoria jeden celok.

Prvostupňový správny orgán správne aplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2016 v čase dokonania trvajúceho správneho deliktu. Iba v prípade účastníka Auto Unicom bola účasť na posudzovanej dohode určená iným obdobím od 5.10.2010 do 17.5.2012, a preto na jeho konanie úrad aplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona v znení účinnom do 30.6.2014. V súlade s Nariadením Rady (ES) č. 1/2003 aplikoval na posúdenie dohody aj čl. 101 ZFEU a použil procesné ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z.

Rada PMÚ sa nestotožnila s námietkou, že voči niektorým účastníkom konania úrad nerozhodol v zákonom stanovenej lehote. Úrad začal správne konanie dňa 3.6.2016, rozhodnutiami predsedu úradu zo dňa 16.11.2016, 19.5.2017, 10.11.2017 a 4.4.2018 bola predĺžená lehota na vydanie rozhodnutia vo veci v súhrnnej dĺžke o 24 mesiacov. Úrad vo veci rozhodol, avšak vo výroku neodkázal na všetky relevantné ustanovenia, čo je pochybenie, ktoré možno odstrániť v druhostupňovom konaní. Rada úradu sa totiž v tejto súvislosti nezaobrá niečím, s čím by sa už nezaoberal prvostupňový orgán.

Rada úradu nevyhovela návrhu niektorých účastníkov konania na nariadenie ústneho pojednávania. Rada úradu zohľadnila, že prvostupňový orgán v rámci konania pred ním nariadil ústne pojednávanie,

kde sa účastníci konania, s výnimkou dvoch novopribratých účastníkov konania, mohli ústne vyjadriť. Noví účastníci konania sa zároveň mohli oboznámiť s priebehom ústneho pojednávania v zápisnici z pojednávania. Skutkový stav je zistený dostatočne na meritórne rozhodnutie, účastníci sa k sporným otázkam opakovane vyjadrili a Rada úradu prihliadla aj na zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania. Kľúčová otázka, či posudzovaná dohoda má vertikálny alebo horizontálny charakter, je v tomto konaní posudzovaná na základe súboru dôkazov posudzovaných v celkovom kontexte a nie je v tomto prípade závislá na výklade jedného alebo viacerých e-mailov.

Rada PMÚ nesúhlasila, že úrad vykonaním inšpekcie s odstupom dlhšieho času od doručenia leniency žiadostí predĺžil zákonnú lehotu pre vydanie rozhodnutia v zmysle § 30 zákona č. 136/2001 Z.z. takmer o 12 mesiacov, a že vykonal inšpekciu v priestoroch spoločností ARAVER a HÍLEK mimo riadne začatého správneho konania. Rade úradu nebolo zrejmé počítanie lehôt účastníkmi konania. Lehota na vydanie rozhodnutia začala plynúť otvorením správneho konania a vykonanie inšpekcie pred začatím správneho konania ju nijako teda nemohlo ovplyvniť. Rovnako tak nemohlo dôjsť k predĺženiu subjektívnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty, ktorá je pevne stanovená zákonom a začína plynúť otvorením správneho konania. To, či úrad vykoná inšpekciu pred alebo počas správneho konania, je na posúdení okolností každého prípadu. Na účely vykonania inšpekcie nemožno od úradu požadovať, aby disponoval nejakým uceleným súborom dôkazov, ale postačujúce je, aby vedel preukázať dôvodné podozrenie o porušení zákona, ktoré má v úmysle inšpekciou overiť. Keďže však inšpekcia využíva práve moment prekvapenia podnikateľa s cieľom získať čo najviac dôkazov, je nepochybne racionálne vykonať inšpekciu v čase, keď podnikateľ ešte nie je oboznámený s tým, že úrad vo veci koná. Podnikatelia však nie sú v tejto fáze šetrenia úradu ukrátení na ich právach, ktoré nie sú síce totožné s tými, ktoré prislúchajú účastníkom konania, avšak umožňujú im dostatočne obhajovať svoje právom chránené záujmy vrátane možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na nestrannom súde.

Podľa Rady PMÚ bol predmet poverenia na vykonanie inšpekcie v priestoroch spoločností ARAVER a HÍLEK špecifikovaný veľmi podrobne: „Úrad získal podklady a informácie, na základe ktorých má podozrenie o účasti podnikateľa HÍLEK a spol. /ARAVER a.s., na uzatvorení a plnení dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž zakázanej podľa § 4 ods. 1 zákona a podľa čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, na trhu predaja osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky VOLKSWAGEN na území Slovenskej republiky, v období od roku 2008 až po súčasnosť medzi podnikateľmi... Úrad získal informácie a podklady, podľa ktorých účastníci dohody mali uzatvoriť a plniť dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž, ako výsledok všeobecnej tendencie spolupracovať pri určovaní ich správania na trhu s cieľom zníženia intenzity súťaže medzi účastníkmi dohody, ktorá mohla mať počas jej trvania rôzne úrovne intenzity a frekvencie jej aplikácie a súčasne mala mať viacero foriem, a to: formu priameho alebo nepriameho určenia maximálnej výšky zliav poskytovaných zákazníkom, t. j. formu cenovej dohody; formu priameho alebo nepriameho určenia výšky medziregionálnych zliav, t. j. formu územného rozdelenia trhu; formu koordinácie postupu pri predkladaní súťažných ponúk v procese verejného obstarávania, v obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach, ktoré boli vyhlásené pre osobné a ľahké úžitkové vozidlá značky VOLKSWAGEN. Úrad má na základe získaných podkladov a informácií podozrenie, že medzi účastníkmi dohody mohlo dochádzať ku koordinácii predovšetkým formou dojednania o predložení tzv. krycej ponuky, resp. ponuky, ktorá neuspje, prípadne mohlo ísť o dohodu, podstatou ktorej bolo nepredloženie ponuky; formu výmeny citlivých obchodných informácií súvisiacich s určením maximálnej výšky zliav, s určením výšky medziregionálnych zliav a informácií súvisiacich s koordináciou postupu pri predkladaní súťažných ponúk v procese verejného obstarávania, v obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach.“

Poverenie na vykonanie inšpekcie okrem popisu predmetu obsahuje aj podrobné odôvodnenie: „Úrad disponuje informáciami a podkladmi, podľa ktorých sa mal tento podnikateľ aktívne zúčastňovať na konaní, ktoré je predmetom inšpekcie. Z podkladov a informácií, ktoré má úrad k dispozícii vyplýva, že podnikateľ HÍLEK a spol., a.s., aktívne komunikoval prostredníctvom emailov s ostatnými účastníkmi dohody o uplatňovaní dohody v praxi a podieľal sa aj na uplatňovaní kontrolného mechanizmu realizácie novej dohody obmedzujúcej súťaž zo strany ostatných účastníkov dohody. Medzi podnikateľom HÍLEK a spol., a.s., a ostatnými účastníkmi dohody malo dochádzať k výmene citlivých informácií týkajúcich sa predmetu inšpekcie, ktoré umožňovali zabezpečenie realizácie dohody a jej kontrolu v praxi. Podnikateľ HÍLEK a spol., a.s., mal napríklad vypracovať cenovú ponuku pre konkrétneho zákazníka a túto poskytnúť konkurenčnému predajcovi, ako aj poskytovať informácie ostatným predajcom o zľavách pre konkrétnych zákazníkov. Podľa získaných informácií a podkladov bol tiež podnikateľ HÍLEK a spol., a.s.,

oboznamovaný s obsahom komunikácie, ktorá prebiehala medzi ostatnými účastníkmi dohody. Úrad má k dispozícii aj ďalšie podklady a informácie z ktorých vyplýva, že podnikateľ HÍLEK a spol., a.s., mal vedomosť o dohodnutých pravidlách týkajúcich sa postupu pri podávaní ponúk v procese verejného obstarávania a verejných obchodných súťaží a sám sa aj na takýchto konaniach zúčastnil. Z informácií, ktoré úrad má tiež ďalej vyplýva, že podnikateľ HÍLEK a spol., a.s., bol v jednom prípade účastníkom stretnutia predajcov, ktorých predmetom malo byť prerokovanie postupu predajcov a ktoré organizoval iný z účastníkov dohody.“

Ako účel inšpekcie úrad v poverení uviedol: „získanie podkladov a informácií na overenie skutočností opísaných v predmete tohto poverenia, o ktorých má úrad vedomosť už ku dňu vykonania inšpekcie a ktoré odôvodňujú vykonanie inšpekcie, t. j. ich potvrdenie, ale aj vyvrátenie, ako aj získanie ďalších informácií, ktoré úradu ešte nie sú známe alebo nie sú plne identifikované, a súvisia s týmto podozrením. Účelom inšpekcie u podnikateľa HÍLEK a spol., a.s., je teda získanie ďalších dôkazov o existencii, charaktere a fungovaní možnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorá je popísaná v predmete tohto poverenia, o jej trvaní a účasti jednotlivých strán dohody, resp. iných subjektov na nej, ktoré by podnikateľ s najväčšou pravdepodobnosťou nepredložil na žiadosť úradu dobrovoľne, ale naopak mohol by sa pokúsiť ich skryť, zatajiť alebo zničiť, aby zabránil odhaleniu možného protisúťažného správania, z ktorého je podozrivý on a iní podnikatelia.“

Účastníci konania, u ktorých sa uskutočnila inšpekcia, teda mali možnosť identifikovať, čoho sa inšpekcia týka, v akom rozsahu mali poskytnúť úradu súčinnosť, a tým uplatňovať svoje právo na obhajobu. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci 97/87 až 99/87 Komisia nie je povinná oznámiť adresátovi rozhodnutia o inšpekcii všetky informácie týkajúce sa predpokladaných porušení, ktoré má k dispozícii, ani dôkladne právne kvalifikovať tieto porušenia, pokiaľ jasne uvedie domnienky, ktoré má v úmysle preveriť. Rozsudok ESĽP vo veci Delta pekární, a.s., na ktorý poukazujú účastníci konania, primárne riešil efektívnosť ex post súdnej kontroly v prípade absencie súdnej kontroly ex ante. K súladu právnej úpravy v SR s rozsudkom vo veci Delta pekární, a.s., sa pritom už viackrát vyjadroval aj Najvyšší súd SR (1Sžz/10/2014, 1Sžz/6/2014, 10Sžz/5/2014), ktorý konštatoval, že slovenský právny poriadok a postupy pri ochrane pred nezákonným zásahom vyhovujú požiadavkám stanoveným ESĽP v prípade Delta pekární a.s.

Rada PMÚ neakceptovala námietky účastníkov konania týkajúce sa postupu úradu v súvislosti so skopírovaním údajov so súkromnou komunikáciou u zamestnancov podnikateľa ARAVER, resp. komunikáciou s jeho právnym zástupcom. Úrad dostatočne vysvetlil, že počas výkonu inšpekcie v podnikateľských priestoroch prehliadal zariadenia, ktoré dotknutí zamestnanci podľa ich vlastného vyjadrenia využívajú na plnenie pracovných úloh. Zo zápisu z priebehu inšpekcie nevyplýva, že by prítomných zamestnancov úradu na existenciu takejto pošty v pracovných zariadeniach vopred upozornili. Je však logické, že ak zamestnanec úradu prehliada zariadenie v podnikateľských priestoroch, ktoré je preukázateľne využívané na podnikateľské účely, nie je odôvodnené od neho očakávať, aby s obsahom v zariadení nakladal ako so súkromnou poštou. Úrad postupoval tak, aby neboli porušené práva dotknutej osoby u podnikateľa. Ako uvádza úrad v bode 549 prvostupňového rozhodnutia nosiče, ktoré boli odnesené z podnikateľských priestorov boli riadne zapečatené v prítomnosti zástupcov podnikateľa a následne uložené v zabezpečených priestoroch úradu. K odpečateniu dochádzalo vždy len v prítomnosti zástupcov podnikateľa, o čom bol vo všetkých prípadoch spísaný zápis. Rada úradu nezistila žiadne indície ohľadne možnej manipulácie s týmito nosičmi.

Úrad nemohol porušiť telekomunikačné tajomstvo, keďže toto požíva ochranu len od okamihu podania, resp. odoslania až do dodania, resp. prevzatia správy adresátom - príjemcom, teda počas ich prepravy. Vyplýva to z formulácií v zákone č. 351/2011 Z.z. („obsah prenášaných správ“) a z trestného zákona („porušenie tajomstva prepravovaných správ“). Rada PMÚ nesúhlasí s výkladom účastníka konania, v zmysle ktorého skutočnosť, či je správa prenášaná, závisí od spôsobu a formy jej uloženia. Inšpekcia bola vykonávaná v podnikateľských priestoroch na zariadeniach a úložiskách, ktoré sám podnikateľ identifikoval ako pracovné, resp. tie, ku ktorým majú zamestnanci, ako aj samotný podnikateľ prístup vzhľadom na výkon ich pracovnej činnosti.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžhk/1/2017 zo dňa 20.2.2020, vo veci Chemkostav, tento sa týkal skutkovo inej veci. Rada úradu sa nestotožnila s porovnaním získania dôkazu, ktorým bol v danom prípade prepis záznamu odposluchov a SMS správ získaných použitím

ITP, ktorý podlieha osobitnému režimu a musí spĺňať kritériá podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 166/2003 Z.z.). Úrad nezískal telekomunikačné tajomstvo a právo na oboznamovanie sa s informáciami podnikateľov, ktoré súvisia s ich podnikateľskou činnosťou, mu vyplýva priamo zo zákona s cieľom zabezpečiť verejný záujem na ochrane hospodárskej súťaže.

Úrad v prvostupňovom rozhodnutí správne určil okruh účastníkov aj správne posúdil nástupníctvo pri spoločnostiach Auto Unicom - Auto Unicom Zvolen a ekonomické nástupníctvo pri spoločnostiach AUTOMAX PLUS - AUTOMAX. Rada PMÚ závery o určení okruhu účastníkov konania podporila aj rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ vo veciach C-68/12, 6/64, 106/77, C-198/01, C-280/06, T-134/94, T-531/15:

- čl. 101 ods. 1 ZFEU sa má vykladať v tom zmysle, že na konštatovanie dohody obmedzujúcej súťaže nie je nevyhnuté preukázať osobné konanie štatutárneho zástupcu podniku alebo osobitný súhlas tohto zástupcu v podobe splnomocnenia s konaním svojho zamestnanca, ktorý sa zúčastnil na protisúťažnom stretnutí. Z uvedeného je zrejmé, že ani konanie zamestnanca bez vedomia štatutárneho orgánu nevyvíja podnikateľa zo zodpovednosti. Prípadné škody spôsobené spoločnosti si táto musí vymáhať od zodpovedných osôb inou právnou cestou,

- ak porušovateľ predá jeho aktíva tretej strane, zodpovednosť „nasleduje“ tieto aktíva iba vo výnimočnom prípade, a to vtedy ak prevádzateľ aktív, t.j. pôvodný porušovateľ, prestal právne existovať alebo ukončil všetky svoje hospodárske aktivity,

- potvrdenie aplikácie ekonomického nástupníctva v prípade, ak pôvodný porušovateľ existuje síce právne, avšak prestal existovať fakticky, keďže viac nevykonáva žiadnu významnú hospodársku činnosť, čím by uloženie pokuty strácalo akýkoľvek efekt. V tomto prípade pôvodný porušovateľ previedol svoje aktíva počas obdobia porušovania na nástupnícku spoločnosť, pôvodný porušovateľ prestal podnikáť a na jeho majetok bol vyhlásený konkurz, zatiaľ čo nástupnícka spoločnosť prevzala jeho podnikanie. Napriek skutočnosti, že pôvodný porušovateľ právne existoval aj v čase prijímania rozhodnutia o porušení, Všeobecný súd zohľadnil, že fakticky prestal existovať a jeho ekonomický nástupca je zodpovedný za celé obdobie porušovania. Nebolo preto odôvodnené, aby úrad v tomto konaní konal s podnikateľom v konkurze alebo so správcom konkurznej podstaty, keď podnikateľ, ktorý prestal vykonávať hospodársku činnosť má ekonomického nástupcu, a to aj s poukazom na § 47 zákona č. 7/2005 Z.z.

Úrad v prvostupňovom rozhodnutí správne formuloval výrok, je z neho zrejmé, podľa akých ustanovení postupoval, akého skutku sa výrok týkal, kto sa skutku dopustil, v akom časovom období, v akej oblasti, spôsob spáchania deliktu, miesto spáchania deliktu a uložená sankcia. V niektorých častiach výroku prvostupňového rozhodnutia bolo síce chybné uvedené označenie zákona - nesprávne bol uvedený zákon č. 346/1990 Zb., hoci správne mal byť uvedený zákon č. 347/1990 Zb.; Rada PMÚ však túto chybu v písaní odstránila druhostupňovým rozhodnutím.

Rada PMÚ zohľadnila niektoré námietky účastníkov konania a v týchto častiach zmenila prvostupňové rozhodnutie (výroky II. a III.):

- vo vzťahu k výroku II prvostupňového rozhodnutia Rada PMÚ súhlasila s námietkou účastníkov konania týkajúcou sa uloženia pokuty leniency žiadateľom 3 a 4. Podľa Rady úradu vo vzťahu k podnikateľovi Autoprofit, ktorému bola znížená pokuta na základe aplikácie leniency programu, prvostupňový orgán neuviedol právny predpis, na základe ktorého mu znížil pokutu. Ani vo vzťahu k účastníkovi konania BOAT prvostupňový orgán neuviedol právny predpis, na základe ktorého mu znížil pokutu, no v jeho prípade absentuje aj urovanie. Vzhľadom na uvedené Rada úradu výrok zmenila,

- Rada úradu tiež zmenila nesprávne uvedený právny predpis, na ktorý odkazoval úrad pri ukladaní pokuty účastníkovi konania Auto Unicom. Keďže tento účastník konania sa podieľal na protisúťažnom konaní iba do 17.5.2012, pokuta mu musí byť uložená podľa zákona účinného v čase porušovania, t.j. do 30.6.2014. Rada úradu zároveň zohľadnila, že neskoršia právna úprava nie je pre tohto účastníka konania priaznivejšia. Na samotnom vecnom posúdení sa však touto zmenou nič nemení.

Rada PMÚ sa nestotožnila s námietkami účastníkov konania, že úrad vo vzťahu k leniency žiadateľom 1 a 2 vôbec nerozhodol. Rada PMÚ má za to, že výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje závery úradu vo vzťahu k spoločnostiam Porsche Slovakia a PIASK, keď konštatuje, že porušili zákon. V nasledujúcich bodoch výroku, ktorými sa ukladá sankcia, nie je dôvodné týchto dvoch účastníkov konania uvádzať, nakoľko im žiadna sankcia nebola uložená vzhľadom na ich leniency žiadosti 1 a 2, čo vyplýva z odôvodnenia. Rada PMÚ neakceptovala názor, že bolo povinnosťou úradu priamo vo výroku rozhodnúť o neuložení pokuty, resp. neuložení zákazu účasti vo verejnom obstarávaní, pretože takýto postup z § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. nevyplýva. Česká právna úprava, na ktorú sa odvolávajú niektorí účastníci, sa v tejto otázke líši od slovenskej právnej úpravy.

Podľa § 38h ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, úrad uloží podnikateľovi zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov, ak tomuto podnikateľovi uložil pokutu za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá spočívala v koordinácii podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou. Z uvedeného ustanovenia podľa Rady PMÚ vyplýva, že úrad vždy tam, kde za porušenie zákazu dohôd obmedzujúcich súťaž spočívajúcej v koordinácii podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži ukladá pokutu, je povinný uložiť súčasne aj zákaz účasti vo verejnom obstarávaní. To znamená, že zákaz je ukladaný ako sankcia v rozhodnutí, ktorým sa konštatuje porušenie zákona a ukladá sa pokuta. Podľa Rady PMÚ úrad teda musí na základe § 38h uložiť zákaz na obdobie troch rokov do budúcnosti, pokiaľ sa neuplatní program zhovievavosti alebo nebude využitý inštitút urovnania. Táto doba zákazu začne plynúť až po tom, čo bude rozhodnutie úradu konečné. Rada PMÚ poukázala na to, že zákon nemožno vykladať formalisticky tak, že slovo „uložiť“ znamená, že samostatným rozhodnutím musela byť uložená pokuta. Oddeľovanie týchto dvoch sankcií do dvoch samostatných konaní nemá žiaden význam. Zákon vyžaduje, aby sankcia zákazu účasti vo verejnom obstarávaní bola uložená vždy tam, kde bola konštatovaná dohoda a uložená za ňu pokuta. V prípade, že by zákonodarca mal v úmysle uloženie tejto sankcie časovo oddeliť, uviedol by to jednoznačne do zákona, čo sa nestalo.

Dôkazným štandardom v súťažných veciach je rovnováha pravdepodobnosti. Súdny dvor EÚ odmietol tézu splnenia dôkazného štandardu „nad rozumnú pochybnosť“ vo veci T-53/03. Získané dôkazy preukazujú rôzne druhy zakázanej komunikácie, buď na bilaterálnej úrovni medzi dvomi predajcami alebo medzi viacerými či všetkými predajcami. V niektorých prípadoch bol súčasťou komunikácie aj importér. V niektorých prípadoch na zaslaný e-mail reagovali ostatní účastníci, inokedy boli iba prijímateľom, resp. prijímateľmi. Získané dôkazy pritom nepreukazujú pasívnu rolu predajcov, práve naopak preukazujú, že jednotliví predajcovia aktívne kontrolovali dohodu o nekonkurovaní si, navzájom si odchýlky od dohody vyčítali a opakovane si sľubovali tiež budúcu zakázanú spoluprácu. Takto zistený skutkový stav bol dostatočný na rozhodnutie vo veci.

Úrad pri dokazovaní vychádzal zo štyroch leniency žiadostí a dôkazov k nim priložených, takisto zo záverov inšpekcie v priestoroch predajcov ARAVER a HÍLEK a vyjadrení účastníkov konania. Podľa Rady PMÚ leniency program alebo program zhovievavosti je najdôležitejší a najefektívnejší nástroj na odhaľovanie dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž. Obmedzenie hospodárskej súťaže vo forme kartelov je náročné odhaliť, keďže aktéri hľadajú čoraz sofistikovanejšie spôsoby zahladenia stôp svojho správania v snahe vyhnúť sa odhaleniu a následnému potrestaniu. Spolupráca účastníka dohody s úradom prostredníctvom programu zhovievavosti sa častokrát stáva jediným spôsobom ako tajnú protisúťažnú dohodu na trhu odhaliť a potrestať. Dôkazná hodnota predloženého dôkazu v leniency programe nemôže byť spochybnená len na základe toho, že bola predložená žiadateľom o neuložení pokuty, najmä s poukazom na to, že účastník dohody uvádza tvrdenia a predkladá dôkazy aj proti sebe samému, ktoré ho usvedčujú z porušenia zákona (majú charakter sebaobvinenia). Takýto dôkaz je považovaný za vierohodný, pokiaľ nebol rovnako silným dôkazom vyvrátený. Priznanie jedného podnikateľa obvineného z účasti na karteli, správnosť ktorého je napadnutá niekoľkými podnikateľmi, nemôže byť považované za dostačujúci dôkaz porušenia pokiaľ nie je podporené ďalším dôkazom (T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00). Európska komisia zdôraznila, že podania urobené leniency žiadateľom majú zvlášť vysokú dôkaznú hodnotu, keďže boli urobené na základe vyjadrení priameho svedka kartelu a boli urobené v mene spoločnosti, čo predstavuje vždy vyššiu dôkaznú hodnotu, ako keď sú urobené iba v mene jej zamestnanca. Všetci štyria účastníci konania predkladali dôkazy proti sebe tým, že priznali svoju účasť na dohode obmedzujúcej súťaž a svoje tvrdenia sa snažili

preukázať dôkazmi vo forme vyjadrení a najmä formou písomnej komunikácie medzi nimi pochádzajúcej z rozhodného obdobia existencie kartelu, čo zvyšuje ich dôkaznú hodnotu. Importér priznal svoju účasť na protisúťažnom správaní vo forme horizontálnej dohody, ktorá sa považuje za najzávažnejšie porušenia súťažného práva, a to tým, že tomuto napomáhal a toleroval ho.

Nie je pravdou, že podnikatelia v postavení leniency žiadateľov nepredkladali informácie proti sebe. Predkladali ich už pred začatím samotného konania alebo v jeho skoršej fáze, pričom bez spolupráce leniency žiadateľov nie je zrejmé, či by sa úradu takúto dohodu podarilo odhaliť, keďže väčšina dôkazov pochádza práve od leniency žiadateľov alebo z inšpekcií vykonaných na základe oznámenia leniency žiadateľov. Všetci štyria leniency žiadatelia potvrdili existenciu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž.

Prvostupňový správny orgán správne ustálil začiatok protisúťažného konania - konferenciou v Hronseku dňa 5.11.2010 a túto skutočnosť mal podporenú listinnými dôkazmi. Správne špecifikoval aj komunikačnú platformu medzi jednotlivými predajcami a importérom alebo len medzi predajcami navzájom, ktorými boli konferencie organizované importérom, stretnutia mimo oficiálnych podujatí organizovaných importérom (označované ako chlebkíčková party, stretnutia pri malinovke, ktoré sa konali buď v priestoroch predajcu ARAVER alebo na nešpecifikovanom mieste), elektronická komunikácia.

Dôkazmi jednoznačne preukazujúcimi dojednanie o výške maximálnych zliav a o vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov sú interná tabuľka PIASK s názvom „VO podmienky nové od 8.11.2010“, e-mail zo dňa 2.2.2011 (dôkaz č. 13), e-mail zo dňa 9.3.2011 (dôkaz č. 14), e-mail zo dňa 5.4.2011 (dôkaz č. 15), e-mail zo dňa 4.5.2011 (dôkaz č. 16), e-mail zo dňa 26.5.2011 (dôkaz č. 20), e-mail zo dňa 19.10.2011 (dôkaz č. 26), e-mail zo dňa 7.2.2012 (dôkaz č. 29), e-mail zo dňa 21.2.2012 (dôkaz č. 30), e-mail zo dňa 24.7.2012 (dôkaz č. 36), e-mail zo dňa 27.7.2012 (dôkaz č. 38), e-mail zo dňa 20.9.2012 (dôkaz č. 39), e-mail zo dňa 25.1.2013 (dôkaz č. 42), e-mail zo dňa 28.1.2013 (dôkaz č. 43), e-mail zo dňa 13.2.2013 (dôkaz č. 47), e-mail zo dňa 26.2.2013 (dôkaz č. 49), e-mail zo dňa 18.3.2013 (dôkaz č. 51), e-mail zo dňa 16.5.2013 (dôkaz č. 56), e-mail zo dňa 27.5.2013 (dôkaz č. 58), e-mail zo dňa 9.8.2013 (dôkaz č. 60), e-mail zo dňa 3.10.2013 (dôkaz č. 63), e-mail zo dňa 14.1.2014 (dôkaz č. 67), e-mail zo dňa 12.1.2015 (dôkaz č. 75), e-mail zo dňa 14.1.2015 (dôkaz č. 76), e-mail zo dňa 19.2.2015 (dôkaz č. 78), e-mail zo dňa 9.3.2015 (dôkaz č. 79).

Zhromaždené dôkazy potvrdzujú záver, že ak už predajca mal zazmluvneného klienta, tak tento mu zostal, čiže dohoda platila „mimo zazmluvnených klientov“. Predajcovia tiež priamo usmerňovali svojich zákazníkov a odkazovali ich na konkurenciu, aj keď sami mohli uzatvoriť so zákazníkom obchod.

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že účastníci konania aktívne koordinovali svoje správanie vo verejnom obstarávaní alebo v iných obchodných súťažiach, tak aby bol úspešný konkrétny záujemca, či už predajca alebo importér. Svedčia o tom dôkazy: e-mail zo dňa 13.9.2010 (dôkaz č. 4), e-mail zo dňa 17.8.2011 (dôkaz č. 22), e-mail zo dňa 17.8.2011 (dôkaz č. 33), e-mail zo dňa 15.3.2012 (dôkaz č. 31), e-mail zo dňa 22.6.2012 (dôkaz č. 35), e-mail zo dňa 22.1.2013 a 23.1.2013 (dôkaz č. 41), e-mail zo dňa 1.3.2013 (dôkaz č. 50), e-mail zo dňa 16.4.2013 (dôkaz č. 54), e-mail zo dňa 21.5.2013 (dôkaz č. 57), e-mail zo dňa 11.6.2013 (dôkaz č. 59), e-mail zo dňa 8.10.2013 (dôkaz č. 64), e-mail zo dňa 28.11.2013 (dôkaz č. 65), e-mail zo dňa 16.12.2013 (dôkaz č. 66), e-mail zo dňa 20.3.2014 (dôkaz č. 69), e-mail zo dňa 9.6.2014 (dôkaz č. 70), e-mail zo dňa 11.9.2014 (dôkaz č. 72), e-mail zo dňa 29.10.2014 (dôkaz č. 74).

Z hľadiska účasti importéra na posudzovanej dohode Rada PMÚ uviedla, že zákon č. 136/2001 Z.z. priamo nerozlišuje medzi vertikálnou a horizontálnou dohodou, oba typy sú pokryté ustanoveniami o zákaze dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž. Jednotlivé typy sa však medzi sebou líšia závažnosťou, ktorú súťažná autorita zohľadňuje pri ukladaní pokút. Pri posudzovaní, o aký typ dohody ide, je potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. Vertikálny vzťah znamená, že jeden podnikateľ je dodávateľom druhého podnikateľa, resp. že jeden podnikateľ je odberateľom druhého podnikateľa. Takýto vzťah nepochybne existuje medzi importérom a distribútormi motorových vozidiel. Samotná účasť importéra na porušovaní však nezakladá nevyhnutne dôkaz vertikálnej dohody a je potrebné vyhodnotiť okolnosti každého prípadu samostatne.

Importér Porsche Slovakia, až na niektoré výnimky, už priamo vozidlá nepredáva konečnému zákazníkovi. V prípade takejto výnimky importér konkuruje iba predajcom ostatných značiek, nie však predajcom, ktorí tvoria jeho vlastnú predajnú sieť. Zo spisového materiálu vyplýva, že importér sa určitým spôsobom angažoval v obchodnej politike svojich dílerov aj tým, že im poskytoval odporúčania pre výpočet marže, tak aby neboli v strate, a to aj s ohľadom na plnenie ich záväzkov voči nemu. Leniency žiadateľ 1 - importér - v konaní sám uviedol, že predajcovia sa na neho obracali so žiadosťami o riešenie konfliktov, ktoré medzi nimi vznikali v dôsledku nedodržavania dohodnutých pravidiel.

Je potrebné uviesť, že za každým podnikateľským správaním je nepochybne určité ráció smerujúce k zabezpečeniu vlastných záujmov a vyššiemu zisku. Realizácia protisúťažnej vertikálnej dohody rovnako tak má pre podnikateľa na tzv. upstream (hornom) trhu súťažný význam, cieľ alebo efekt, ktorý sa má protisúťažným správaním dosiahnuť. Typickým príkladom vertikálnej dohody je napr. dohoda o cenách pre ďalší predaj; dohoda o obmedzení územia, resp. okruhu zákazníkov, dohoda o obmedzení predajov konečným užívateľom členmi selektívneho distribučného systému na maloobchodnej úrovni a pod.

Z dôkazov je nepochybné, že prebiehala intenzívna komunikácia medzi predajcami aj bez účasti importéra alebo tak, že mu táto bola dávaná na vedomie. Úrad v prvostupňovom rozhodnutí každý dôkaz z tohto pohľadu vyhodnocoval a uvádzal, kto bol ako konkrétne zapojený do jednotlivých komunikácií. V tejto súvislosti poukázal napríklad na dôkaz o stretnutí predajcov v máji 2011, v súvislosti s ktorým sa zástupca importéra vyjadruje k stretnutiu dealerov bez jeho účasti a uvádza, že nerozumie zmyslu ich stretnutia a diskusii ohľadne zlepšenia predajnej stratégie značky VW bez toho, aby díleri s importérom najskôr o tom hovorili alebo ho na stretnutie pozvali. Rovnako tak v prípade stretnutia dňa 13.2.2013 v priestoroch spoločnosti ARAVER žiadatelia o leniency 1 a 2 uviedli, že importér o tomto stretnutí nemal vedomosť. Bolo preukázané len obmedzenie vnútroznačkovej súťaže medzi predajcami automobilov Volkswagen a nie aj medziznačkovej súťaže. Rada PMÚ nezistila také dôkazy, ktoré by nepochybne preukazovali, že importér zaviazal svojich predajcov na dodržiavanie určitej ceny v tomto prípade maximálnej zľavy, t.j. že by on priamo iniciatívne obmedzoval ich slobodu nezávislej tvorby cien (či už prostredníctvom určenia ceny, resp. jej zložky (zľavy) alebo prostredníctvom odporúčanej ceny s efektom dodržiavanej ceny). Z dôkazov je zrejmé, že importér o dohode medzi predajcami vedel a nezasiahol voči tejto, mohol ju podporovať, keďže mu mohla ekonomicky vyhovovať. Zvýšená vnútroznačková súťaž má totiž isté ekonomické dopady aj na importéra, keď distribútori v snahe byť konkurenční vyvíjajú na neho tlak s dopadom aj na jeho marže. To, že importér napomáhal uplatňovaniu posudzovanej dohody, zakladá jeho zodpovednosť za účasť na dohode. Dohoda ako taká upravovala výšku maximálnych zliav, regionálne rozdelenie zákazníkov ako aj vecné rozdelenie zákazníkov napríklad pri predajoch realizovaných formou verejných obstarávaní a iných obdobných súťaží a z toho vyplývajúcu výmenu informácií len vo vzťahu k predajcom. Dôkazy preukazujú horizontálnu dohodu medzi predajcami automobilov značky Volkswagen v určenom časovom období, ktorej cieľom malo byť zníženie konkurencie medzi predajcami, aby si mohli zachovať stabilné podiely na trhu a vyššie zisky. Takéto správanie môže nepochybne prinášať aj ekonomické benefity pre importéra. Rada PMÚ sa však plne nestotožnila s názorom úradu, že preukázanie inej úlohy importéra v celkovom fungovaní dohody by nemalo žiaden vplyv na posúdenie ostatných účastníkov konania, čo sa však v tomto prípade nepreukázalo.

Rada PMÚ sa stotožnila s vyhodnotením e-mailu zo dňa 7.12.2017 p. Ď., zamestnanca PIASK, ktoré uviedol úrad v prvostupňovom rozhodnutí, že nepreukazuje pokračovanie posudzovanej dohody. Obsahovo sa tento dôkaz vymyká zo súboru zvyšných dôkazov a nenadväzuje naň. Neštandardnou (v porovnaní s ostatnou e-mailovou korešpondenciou do 26.1.2016) je tiež reakcia zamestnanca PIASK, ktorý sa obratom všetkým adresátom ospravedlnil a vysvetľoval situáciu, čo nekorešponduje rétorike, ktorú medzi sebou mali predajcovia počas celého posudzovaného obdobia dohody, keď si nespoločne navzájom vyčítali, resp. inak si vysvetľovali formu spolupráce. Podstatnou skutočnosťou je aj to, že do komunikácie bol zahrnutý aj samotný zákazník, na úkor ktorého mala byť dohoda v danom ohľade realizovaná. Je zrejmé, že kartelisti sa snažia svoje protisúťažné praktiky, ktorými zvyšujú ceny pre svojich zákazníkov, veľmi sofistikovane utajovať a nie o nich informovať zákazníka v štádiu realizácie protisúťažnej dohody. Okrem toho, ide o e-mail, ktorý bol zaslaný s výrazným odstupom času od doby, do ktorej patrí posudzovaná dohoda, ktorá bola posudzovaná do 26.1.2016. Za obdobie od 26.1.2016 do 7.12.2017 ide o jediný dôkaz a z takéhoto ojedinelého dôkazu by nebolo možné preukázať, v akej podobe mala pôvodná dohoda pokračovať, čoho sa mala týkať a kto sa jej mal zúčastniť.

Rada úradu sa nestotožnila s námietkami žalobcov, že nebol preukázaný jednotiaci prvok medzi jednotlivými dojednaniami a protisúťažnými konaniami tak, aby bolo možné konštatovať jednu dohodu. Práve naopak, analýzou všetkých dôkazov možno dospieť k záveru, že celá protisúťažná komunikácia smerovala k obmedzeniu vnútroznačkovej súťaže pri predaji vozidiel zn. Volkswagen, z čoho profitovali predajcovia a v istom smere aj importér na úkor konečných spotrebiteľov. Jednotlivé komunikácie sú prepojené členmi rovnakej distribučnej siete, obsahovo súvisiace v zmysle cieľa, ktorý sledovali vo vymedzenom súvislom časovom úseku. Úrad konanie posúdil ako jeden delikt a uložil zaň jednu sankciu každému porušovateľovi. Rada PMÚ trvá na tom, že na posúdenie dohody nie je potrebné vykonávať analýzu spotrebiteľského správania.

Rada PMÚ považovala za nedôveryhodné a účelové tvrdenie účastníka Auto Unicom Zvolen, že e-maily od predajcov týkajúce sa dohody mu boli doručované do spamu, hneď boli vymazané a nedozvedel sa o nich, a nebol vyfiltrovaný iba jeden e-mail od konkurencie, na ktorý reagoval jeho zamestnanec. Rada PMÚ doplnila, že predajcovia sa ako konkurenti vôbec nemajú vyjadrovať navzájom o poskytovaných zľavách a jediná akceptovateľná reakcia z hľadiska súťažného práva by bolo jasné dištancovanie sa od danej komunikácie.

Účastník konania AUTOCENTRUM BYSTRANSKY preukazoval nátlak a diktát zo strany importéra tým, že mu diktoval okrem iného, za akých podmienok a v ako vybavených priestoroch má vykonávať predaj. Táto námietka nesúvisí s posudzovanou dohodou, ide o vynucovanie bežných zmluvných podmienok, štandardných na predaj určitého tovaru a poskytovanie služieb ako je tomu aj v prípade motorových vozidiel. Účastník konania nepochybne bol súčasťou dohody, keďže bol adresátom aj odosielateľom komunikácie, ktorá bola vyhodnotená ako zakázaná.

Predajcovia si odporujú, keď tvrdia, že importér ich nútil do dohody a oni ju napriek tomu opakovane porušovali, za čo sa mu ospravedlnili, importér pritom voči nim nevyvodil žiadne dôsledky. Žalobcovia o nátlaku importéra nepredložili žiaden dôkaz za celú dobu trvania posudzovaného konania.

V súvislosti s preukázaním účasti na dohode obmedzujúcej súťaž nie je nevyhnutné preukázať, že sa určitý podnikateľ zúčastnil každého stretnutia alebo dostal každý e-mail zaslaný počas celého trvania dohody. Nie je však zrejmé, ako ich počítačový systém vyraďoval práve e-maily preukazujúce účasť na protiprávnom konaní. Komunikačná platforma v prípade dohody obmedzujúcej súťaž sa štandardne preukazuje prostredníctvom e-mailovej komunikácie, ktorá bola početná. Keďže účastníci konania hodnoverne nepreukázali, že o dohode nevedeli, bolo pre ich liberáciu nevyhnutné, aby sa od dohody verejne dištancovali.

Ak aj niektorý účastník konania argumentuje, že jeho zamestnanec konal excesívne a bez vedomia štatutárnych zástupcov svojho zamestnávateľa, v dôsledku čoho bolo na neho podaný trestný oznámenie, nie je podľa názoru Rady PMÚ akceptovateľné. Konanie zamestnanca podnikateľa bez vedomia štatutárneho orgánu je pripísateľné podnikateľovi, ktorý nesie plnú zodpovednosť za svoje podnikateľské aktivity, do ktorých patrí aj činnosť jeho zamestnancov. To, ako bude ďalej vyvodzovať podnikateľ zodpovednosť voči svojmu zamestnancovi, nemá žiaden vplyv na aplikáciu súťažného práva.

Ak napríklad niektorý z účastníkov nebol prítomný na konferencii v Hronseku dňa 5.11.2010, neznamená to, že nemôže byť zodpovedný za účasť na dohode, hoci sa k nej pripojil neskôr. Pri každom jednotlivom podnikateľovi je začiatok porušovania určený konkrétnym dňom v závislosti od jeho účasti alebo neúčasti na konferencii v Hronseku alebo od prvého dôkazu, ktorý preukazoval jeho vedomosť o dohode. Účastníkmi konania boli podnikatelia, ktorí sa zúčastnili zakázanej komunikácie, teda boli odosielateľmi alebo prijímateľmi správ s protisúťažným obsahom.

Rada PMÚ poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14, v zmysle ktorého sa má čl. 101 ods. 1 ZFEU vykladať v tom zmysle, že pokiaľ správca elektronického informačného systému, ktorého účelom je umožniť cestovným kanceláriám predávať na ich internetových stránkach zájazdy v rámci jednotného rezervačného systému, zašle týmto hospodárskym subjektom prostredníctvom systému osobnej elektronickej pošty správu, ktorou im oznamuje, že zľavy na produkty predávané prostredníctvom uvedeného systému budú obmedzené a že po rozoslaní tohto oznámenia sa v systéme uskutočnia technické zmeny nevyhnutné na zavedenie uvedeného opatrenia, možno sa od okamihu, keď uvedené hospodárske subjekty mali vedomosť o oznámení zaslanom správcom systému, domnievať, že

sa zúčastnili zosúladeného postupu v zmysle uvedeného ustanovenia, pokiaľ sa verejne nedištancovali od tohto postupu alebo ho neoznámili správnym orgánom, alebo nepredložili iné dôkazy na účely vyvrátenia tejto domnienky, ako napríklad dôkaz o systematickom uplatňovaní zľavy presahujúcej dotknuté obmedzenie. Cestovné kancelárie dotknuté v konaní vo veci samej musia mať možnosť vyvrátiť domnienku, že mali vedomosť o obsahu oznámenia dotknutého v konaní vo veci samej od dátumu zaslania tohto oznámenia napríklad tým, že preukážu, že uvedené oznámenie nedostali alebo že nekonzultovali dotknutú rubriku, alebo ju konzultovali až po určitej dobe od tohto zaslania. Pasívne spôsoby účasti na porušení ako je účasť podniku na stretnutiach, počas ktorých boli uzavreté dohody protisúťažnej povahy bez toho, aby proti nim zjavne namietal, poukazujú na spoluúčasť, ktorá môže viesť k vzniku jeho zodpovednosti podľa čl. 101 ZFEU, lebo konkludentné schválenie nezákonnej iniciatívy bez verejného dištancovania sa od jej obsahu alebo bez jej oznámenia správnym orgánom, vedie k podpore porušovania a sťažuje jeho odhalenie.

Rada PMÚ poukázala na dôkazy preukazujúce stretnutia medzi predajcami distribučnej siete, kde sa rozprávali o citlivých otázkach obchodnej politiky, zdieľanie bilaterálnej komunikácie v celej sieti, zasielanie e-mailov všetkým predajcom, a teda vedomosť predajcov o protisúťažnom konaní.

Účastníci konania namietali, že úrad odmietol ich návrh na doplnenie dokazovania vyžiadaním si prehľadu poskytovania individuálnych podpôr zo strany importéra a príloh k distribučným zmluvám, v ktorých sú obsiahnuté osobitné dojednania týkajúce sa zmluvného vzťahu importér - predajca. Rada PMÚ nepovažovala takýto dôkaz za potrebný. Nemožno spochybníť, že importér dokáže vytvoriť v rámci zmluvných vzťahov na svojich odberateľov určitý tlak, to nie je potrebné špeciálne preukazovať. Aby bol dôkaz relevantný, musel by preukázať, nie že importér mal priestor na vytvorenie nátlaku, ale že tento reálne uskutočnil priamo vo vzťahu k realizácii zakázanej dohody. To by však nemohlo byť preukázané preskúmaním udeľovania podpôr, či ustanoveniami v zmluvách. Ak by sa aj preukázala určitá neodôvodnená selekcia vo vzťahu k distribútorom, nebolo by možné konštatovať bez ďalších jednoznačných dôkazov, že toto sa uskutočňuje v nadväznosti na plnenie dohody, na ktorej má importér záujem.

Rada PMÚ uviedla, že čestné prehlásenie zástupcov, resp. zamestnanca podnikateľa, ktorému hrozí uloženie pokuty, zabezpečené až počas správneho konania, obsahujúce tvrdenia, že sa protisúťažného konania podnikateľ nedopustil, nemožno s prihliadnutím na všetky okolnosti považovať za dôkaz s rovnakou dôkaznou silou ako dôkazy, na ktorých úrad založil svoje závery, t.j. e-maily z rozhodného obdobia. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/26/2011 a závery úradu vyhodnotila ako správne.

Rada PMÚ v súvislosti s námietkami účastníkov konania ohľadom námietok zaujatosti voči predsedovi Rady PMÚ, predsedovi úradu a členovi Rady PMÚ uviedla, že o nich bolo rozhodnuté samostatnými rozhodnutiami: č. 2020/ZAU/NZZ/R/6 zo dňa 27.3.2020 o námietke zaujatosti voči predsedovi Rady PMÚ, č. 2020/ZAU/NZZ/R/10 zo dňa 12.5.2020 o námietke zaujatosti voči predsedovi Rady PMÚ a č. 2020/ZAU/NZZ/R/11 zo dňa 12.5.2020 o námietke zaujatosti voči členovi Rady PMÚ, ktorými neboli vylúčení z konania a rozhodovania vo veci. Rada PMÚ má za to, že o námietkach zaujatosti bolo rozhodnuté v súlade so zákonom a ešte pred rozhodnutím vo veci samej.

Rada PMÚ považuje zistenie a posúdenie skutkového stavu vo vzťahu k dohode obmedzujúcej súťaž za dostatočné a preukázané; posúdenie dôkazov je zrozumiteľné, jasné a logické. Zo súboru dôkazov je možné jednoznačne vyvodiť, na čom sa účastníci konania dohodli.

Úrad správne posúdil konanie účastníkov konania ako (i) regionálne rozdelenie trhu, (ii) vecné rozdelenie zákazníkov, (iii) maximálne zľavy, (iv) koordináciu postupu vo verejných obstarávaníach, obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach a (v) výmenu citlivých informácií. Rovnako správne posúdil správanie podnikateľov ako horizontálnu dohodu, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území SR prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou. Nakoľko tieto typy dohôd a zosúladených postupov patria medzi ťažké kartely, ktoré obmedzujú hospodársku súťaž na základe cieľa, nebolo potrebné skúmať skutočné dopady

dohody na trh. V prípade kartelových dohôd nie je potrebné preukázať precízny mechanizmus, ako mal byť daný protisúťažný cieľ dosiahnutý. Nie je podstatný ani subjektívny úmysel strán vstúpiť do dohody, rozhodujúca je objektívna analýza cieľov dohody. Správne orgány vychádzajú z objektívnej zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu.

Rada PMÚ sa následne zaoberala výškou uloženej pokuty. Pri uložení pokuty úrad vychádzal z kritérií uvedených v § 38 zákona č. 136/2001 Z.z. a v Metodickom pokyne pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž (ďalej ako „Metodický pokyn“) a z funkcií ukladanej sankcie.

Podľa Metodického pokynu sa základná suma pokuty stanoví na základe súčinu relevantného obratu a percenta určeného na základe závažnosti porušovania zákona (v rozsahu do 30 %), pričom následne sa tento súčin pre násobí počtom rokov, počas ktorých k porušovaniu zákona dochádzalo a vyhodnotí sa existencia prítlačujúcich a poľahčujúcich okolností. Nakoniec je potrebné zhodnotiť, či neprišlo k prekročeniu 10% z celkového obratu.

Základom pre určenie pokuty je relevantný obrat, ktorým je obrat (bez daní) dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka. V prípade posudzovanej dohody obmedzujúcej súťaž je to obrat dosiahnutý podnikateľmi za predaj nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen konečnému spotrebiteľovi na území SR za roky 2011 až 2015, a to v členení podľa cieľovej skupiny zákazníkov za operatívny lízing, fleetové predaje, retailové predaje podnikateľom a retailové predaje fyzickým osobám - nepodnikateľom.

V prípade, že niektorý z účastníkov dohody nerealizoval predaje za niektorú z foriem predaja, ktorú pokrývala dohoda, obrat za túto formu predaja nemôže byť zahrnutý v relevantnom obrate, z ktorého sa stanovuje výška pokuty. Rovnako tak, ak niektorú formu predaja uskutočňoval v menšej miere ako ostatné, odrazí sa to v jeho obrate, kde podiel predaja za to, čo uskutočňoval v menšej miere, je nižší. Vzhľadom na to nie je podnikateľ trestaný za niečo, na čom sa nepodieľal.

Účastník konania Auto Unicom Zvolen namietal, že mu nebola odrátaná kategória vozidiel predaných neautorizovanému predajcovi. Úrad však takto postupoval vo vzťahu k účastníkom konania Š-AUTOSERVIS Vranov, ARAVER, DS-CAR, PO-CAR, GALIMEX, Auto Gábiel a AUTONOVO. Rada PMÚ preto námietku Auto Unicom Zvolen akceptovala. Účastník konania Auto Unicom Zvolen tiež namietal, že sa ho týka aj bod 788 rozhodnutia, keď prefinancovanie skladu cez VWFS skresľuje obrat jeho duplicitou. Rada PMÚ akceptovala, že je odôvodnené postupovať takto aj v prípade tohto účastníka konania, keďže úrad identický odpočet urobil u iných účastníkov konania.

Rada PMÚ uznala námietku účastníka konania AUTOCENTRUM BYSTRĀNSKY, ktorý požadoval zníženie relevantného obratu o časť obratu týkajúcu sa zahraničných predajov - reexport, keďže úrad takto postupoval u vyššie uvedených účastníkov konania.

Účastníci konania AUTOCOMODEX TRNAVA, HÍLEK a DOVE žiadali odpočítanie obratov za predaj predvádzacích vozidiel a predaj vozidiel neautorizovaným predajcom, ktorí ich následne predávajú do zahraničia. Rada PMÚ akceptovala ich námietku a požadované odpočty vykonala, keďže úrad takto postupoval vo vzťahu k iným účastníkom konania.

Rada PMÚ uznala námietku účastníka konania ARAVER, AUTONOVO, HÍLEK, DOVE a BOAT k prepočtu relevantného obratu (ARAVER - predaj vozidiel neautorizovaným predajcom, t.j. vozidlá neboli predané spotrebiteľom, a predvádzacie vozidlá, AUTONOVO - predaj vozidiel neautorizovaným predajcom, HÍLEK - predaj predvádzacích vozidiel, DOVE - predaj predvádzacích vozidiel, BOAT - predaj vozidiel neautorizovaným predajcom, t.j. vozidlá neboli predané spotrebiteľom, a predvádzacie vozidlá). Ďalej Rada PMÚ zohľadnila dĺžku porušovania (viac ako päť rokov), závažnosť porušenia (horizontálna kartelová dohoda ako jedna z najzávažnejších foriem porušovania protisúťažných pravidiel), poľahčujúce a prítlačujúce okolnosti pri jednotlivých účastníkoch osobitne. Ziskovosť sektora nie je faktor, ktorý by mal súťažný orgán pri pokute zohľadňovať.

Rada PMÚ sa stotožnila s úradom ohľadom výšky pokuty vo výške 3% z relevantného obratu. Pri určovaní výšky pokuty pritom Rada PMÚ zohľadnila, že z verejne dostupných informácií týkajúcich sa vývoja predaja áut na Slovensku za obdobie marca 2020 vyplýva priemerný pokles tržieb o 46%; prevádzky predajcov áut boli povinne uzavreté počas obdobia 37 dní (od 16.3.2020 do 21.4.2020) z dôvodu protipandemických opatrení. Pri zohľadnení verejne dostupných informácií o priemernom poklese tržieb predajcov áut na Slovensku za mesiac marec 2020, Rada úradu stanovila zľavu z pokuty vo výške 5,05%, ktorú zaokrúhlila na 5%, a v tomto smere zmenila aj výrok prvostupňového rozhodnutia o uložení pokuty. Zároveň predĺžila lehotu splatnosti pokuty zo 60 dní na 180 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

## II. Žaloby

8. Správny súd uvádza žaloby jednotlivých žalobcov 1-15, tak že rozdelil žaloby žalobcov podľa ich obsahu a námietok v nich uvádzaných. Preto v každom bloku II. odôvodnenia tohto rozsudku správny súd uvádza žaloby tých žalobcov, ktorých námietky sú totožné, opakujúce sa alebo sú veľmi príbuzné.

### II.1 Žaloby žalobcov 1 až 4

Š-AUTOSEVIS Vranov, s.r.o., AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o.,  
DOVE, s.r.o., HÍLEK a spol., a.s.

9. Žalobcovia sa včas podanými žalobami domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie; uplatnili si nárok na náhradu trov konania.

10. Žalobcovia namietali nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie veci, nevykonanie navrhovaných dôkazov, ktoré mohli mať zásadný vplyv na posúdenie veci samej, správny orgán vykonal nezákonné dôkazy a neobjektívne pristupoval k leniency žiadateľom na jednej strane a ostatným účastníkom konania na druhej strane. Neprimerane formalisticky a zjavne neobjektívne žalovaný postupoval pri posúdení postavenia importéra voči ostatným predajcom, pri jeho donucovacích praktikách voči predajcom a v súvislosti s posúdením dôveryhodnosti, resp. nedôveryhodnosti leniency žiadateľov. Napríklad leniency žiadateľ 4 zmenil rétoriku o 180 stupňov a žalovaný túto zmenu rétoriky bez ďalšieho dokazovania akceptoval; podľa žalobcov však takáto zmena rétoriky vedie k nedôveryhodnosti leniency žiadateľa. Žalobcovia navrhli v administratívnom konaní vykonanie dokazovania výsluchom svedka A. J. H., zamestnanca importéra, v súvislosti s jeho e-mailom na predajcov a preukázania nátlaku importéra na predajcov, no správne orgány tento dôkaz nevykonali. Žalobcovia trvajú na tom, že importér bol a je vo vzťahu k predajcom v pozícii dominantného partnera, ktorý určuje podmienky spolupráce. Zľavy si predajcovia nemohli svojvoľne určiť, výška zliav bola naviazaná na importérsku podporu, čiže importér priamo ovplyvňoval výšku zliav a nedodržiavanie tejto zľavovej politiky vedel účinne sankcionovať nepriznaním podpory importéra (t.j. kompenzácie za poskytnutú zľavu).

11. Vysvetlenie o tom, že p. H. konal vo svojom súkromnom záujme, je podľa žalobcov absurdné v kontexte toho, kto bol p. H., pre koho konal a aký by mal záujem na tom, aby konal ako súkromná osoba v dotknutej veci. Ak teda správnym orgánom chýbali dôkazy, žalobcovia žiadajú, aby súd vyžiadal od importéra Porsche Slovakia kompletnú e-mailovú komunikáciu p. H. v čase, keď za importéra konal, minimálne však za obdobie rokov 2011 - 2016.

12. Žalobcovia tiež namietali „porušenie zásady prezumpcie neviny v prípade pochybností“. Podľa ich názoru v prípade, ak existujú pochybnosti, tieto pochybnosti musia svedčiť v prospech podnikateľa, ktorému je určené rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie súťažného práva a zodpovednosť podnikateľa zaň. Žalovaný bol povinný vziať do úvahy zásadu prezumpcie neviny a zaujať k dokazovaniu proaktívnejší prístup a vykonať dôkazy navrhované účastníkmi konania.

13. Úrad ignoroval ekonomické aspekty ohľadom participácie účastníkov konania na posudzovanej dohode, na ktoré poukazovali v priebehu celého konania. Žalobcovia poukazujú na to, že konkurencieschopnejšie ponuky a poskytnutie väčších zliav mimo Bratislavy sú bežnou praxou. Ekonomickým motívom protisúťažných praktík a donucovania zo strany importéra by bola kontrola

siete predajcov, úspora nákladov importéra, maximalizácia zisku importéra aj leniency žiadateľa 2 a v konečnom dôsledku aj ich materskej spoločnosti, obmedzovanie poskytovaných zliav mimo akčného rádia leniency žiadateľov 1 a 2 a udržanie vlastnej konkurencieschopnosti. Okrem toho leniency žiadateľa ovládajú viac ako 60% trhu. Je vecne neudržateľné tvrdenie leniency žiadateľov 1 a 2 (ktoré si úrad osvojil), že importér nemá záujem na obmedzovaní zliav, v skutočnosti je opak pravdou. Importér ako samostatne ekonomicky fungujúci subjekt je vedený výlučne maximalizáciou zisku a ten môže dosiahnuť za predpokladu, že nedôjde ku vzájomnej kanibalizácii jeho predajcov. Argument, že motívom importéra je mať čo najviac predajcov, neobstojí a je v rozpore s realitou. Za posledných 10 rokov sa pritom nezvýšil počet predajcov značky VW. Práve naopak, importér má záujem na obmedzenej a geograficky striktno rozdelenej distribučnej sieti, pretože len tak môže maximalizovať svoj vlastný zisk, teda čím menší konkurenčný boj medzi predajcami, tým nižšia nutnosť poskytovania podpory zo strany importéra a tým vyšší zisk importéra. Úrad túto realitu úplne ignoruje. V konaní žalobcovia poukázal i na historickú prax, kedy skupina importéra protisúťažne obmedzovala obchod medzi Talianskom a Rakúskom.

14. Existenciu donucovacích praktík zo strany importéra indikuje aj emailová komunikácia, ktorá sa nachádza v administratívnom spise. V e-mailovej komunikácii predajcovia namietali porušovanie údajnej dohody a pomerne promptne sa ospravedlňovali, resp. poskytovali vysvetlenia svojim konkurentom a zasielali ich v kópii aj importérovi. V súvislosti s uvedeným konaním predajcov vzniká otázka, či by v prípade, ak by skutočne existovala dohoda, uvedená e-mailová komunikácia nemala byť interpretovaná ako vyjadrenie obáv predajcov ohľadom sankcií, ktoré by im importér mohol uložiť za porušenie dohody. Namietali prepojenie medzi leniency žiadateľmi 1, 2 a 4 prostredníctvom p. F..

15. Žalobcovia preto nesúhlasia s kvalifikáciou horizontálneho kartelu s importérom v postavení administratívneho asistenta. Účelom importéra bolo len získať výhody z leniency programu a žalobcovia sa v žiadnom prípade nezúčastnili na kartelovej dohode vymedzenej v napadnutom rozhodnutí.

16. Žalobcovia tvajú na tom, že vyhlásenie podnikateľa obvineného z toho, že sa zúčastnil na karteli, ktorého správnosť spochybňuje niekoľko ďalších podobne obvinených podnikov, nemožno považovať za postačujúci dôkaz o existencii porušenia, ktorého sa tieto podniky dopustili, ak nie je podporené inými dôkazmi, pričom požadovaný stupeň potvrdenia môže byť nižší vzhľadom na vierohodnosť predmetných vyhlásení.

17. Žalobcovia tiež namietajú, že napadnuté rozhodnutia sa opierajú o nezákonné dôkazy získané na základe inšpekcie u spoločností HÍLEK a ARAVER. Nezákonnosť inšpekcie je podľa nich daná tým, že inšpekcia bola vykonaná na základe nezákonnej leniency žiadosti. Z nezákonného základu nemôže úrad odvodzovať zákonnosť ďalšieho postupu, pričom žalovaný sa s touto námietkou nevysporiadal. Takisto sa žalovaný odvoláva na nezákonne odobraté dôkazy, ktoré predstavujú obsah telekomunikačných správ. Na odobratie a použitie obsahu telekomunikačných správ musel žalovaný disponovať súhlasom súdu, ktorý nemal a napriek tomu obsah telekomunikačných správ použil ako dôkaz.

18. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že na preukázanie účasti na jedinom a nepretržitom porušení musia byť splnené tri podmienky, a to (i) existencia všeobecného plánu sledujúceho spoločný cieľ, (ii) úmyselná účasť podniku na tomto pláne a (iii) skutočnosť, že mal (preukázanú alebo predpokladanú) vedomosť o protiprávnom správaní ostatných účastníkov.

19. Pokiaľ ide o existenciu všeobecného plánu sledujúceho spoločný cieľ, žalovaný v rozhodnutí tvrdí, že podniky sledovali obsahom a realizáciou údajnej dohody hospodársky cieľ, ktorým bolo skresliť prostredníctvom dohodnutých maximálnych zliav vývoj cien a rozdeliť si trh. Žalobcovia zopakovali, že žalovaný abstrahoval od relevantných ekonomických aspektov - trh (a teda dopyt) je značne koncentrovaný v Bratislave a okolí, nakoľko je tu koncentrovaná kúpna sila a realizovaná drvivá väčšina obchodov. Záujemcovia o kúpu motorového vozidla teda navštevujú predajne mimo Bratislavy, pokiaľ chcú kúpiť osobné motorové vozidlo lacnejšie, pričom rozhodujúcim faktorom pri kúpe nového osobného motorového vozidla je cena. Záujemcovia o kúpu obchádzajúci prevádzky mimo Bratislavy akceptujú štandardne len ponuky s nižšími cenami. Preto pokiaľ chcú byť predajne mimo Bratislavy konkurencieschopné, musia poskytnúť väčšiu zľavu. Pokiaľ by mal niekto záujem na obmedzovaní zliav, boli by to práve predajcovia v Bratislave, t.j. leniency žiadateľa 1, 2 a 4 z dôvodu, aby ich ostatní predajcovia neohrozovali („nepodliezali cenu“). Jedine predajcovia mimo Bratislavy, ale s predajňami

blízko Bratislavy, by fixáciou zliav stratili jediný konkurenčný nástroj boja o zákazníka, a preto nemali ekonomickú motiváciu dohadovať sa na zľavách. Vzhľadom na vyššie uvedené nemohol existovať spoločný všeobecný plán medzi údajnými účastníkmi posudzovanej dohody, ktorý by sledoval jednotný spoločný cieľ.

20. V zmysle ustálenej judikatúry je zásada rovnakého zaobchádzania porušená vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne, alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (T-161/05 a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci č. 106/83). Podľa názoru žalobcov postupoval žalovaný voči niektorým účastníkom konania neobjektívne a porušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

21. Žalobcovia namietajú, že žalovaný a Rada PMÚ pri ukladaní pokút nesprávne vyhodnotili likvidačný charakter pokút, najmä výsledky audítorských správ žalobcov. Zaúčtovanie uložených pokút povedie k predĺženiu a podaniu návrhu na konkurz; medzi uložením pokuty a nutnosťou podať návrh na konkurz je priama a neprerušená kauzálna súvislosť. Nesprávny postup pri výpočte pokút vychádza z primárnej otázky, ktorou je vymedzenie kartelovej dohody ako jednej komplexnej dohody vyplývajú zo zjednodušeného posúdenia existencie jednej komplexnej dohody pozostávajúcej z viacerých aspektov bez potrebnej miery individualizácie, hoci sa niektorí účastníci (vrátane žalobcov) nemohli podieľať na niektorých zložkách údajnej dohody, ako napríklad koordinácie pri verejnom obstarávaní.

22. V postupe žalovaného nemožno identifikovať žiadnu mieru individualizácie sankcie a postup pri výpočte pokút je len schematický. Žalovaný nebral do úvahy kontext prípadu a osobitné okolnosti. V konečnom dôsledku tak na trhu zostanú dominovať iba leniency žiadateľa (najmä leniency žiadateľa 1 a 2), ktorí trhu už aj dnes významne dominujú. Podľa judikatúry (napríklad C-185/95 P) sú na určenie výšky pokuty relevantné trhové podiely podniku, ktoré definujú vplyv podniku na trhu (podiel žalobcov na trhu je marginálny, kým podiel leniency žiadateľov 1 a 2 na trhu predstavuje viac ako 60%). S uvedeným aspektom sa však žalovaný nezaoberal a pokutu vyčíslil nesprávne. Leniency žiadateľa 1 a 2 podľa žalobcov mali ekonomickú motiváciu vykonštruovať koncept dohody, ktorý podsunuli žalovanému v leniency žiadostiach.

23. V priebehu konania nebolo preukázané, že by žalobcovia v praxi údajnú dohodu plnili, nepotvrdila sa ani len ich pasívna účasť. Úrad mal tieto skutočnosti zohľadniť pri stanovení pokuty v rozhodnutí, čo sa nestalo. Zo samotného faktu, že nejaký predajca bol adresátom e-mailu alebo bol uvedený v kópii e-mailu, nemožno vyvodiť, že takýto predajca (i) mal vedomosť, že by e-mailu predchádzala nejaká protisúťažná dohoda, alebo (ii) že by sa takýto e-mail dostal do jeho dispozície ako adresáta alebo (iii) že by sa na základe zaslania takéhoto e-mailu jeho adresát zúčastnil kolúzneho konania. Ak chce žalovaný založiť zodpovednosť žalobcov na tvrdení, že boli pasívnymi účastníkmi, v takom prípade musí preukázať, že im bol doručený protisúťažný e-mail a rovnako musí preukázať, že žalobcovia sa oboznámili s obsahom e-mailu.

24. Hoci je zodpovednosť za protiprávne konanie objektívnou zodpovednosťou (neskúma sa zavinenie zodpovedného subjektu), musí byť preukázané porušenie povinnosti. Samotná skutočnosť, že je niekomu poslaný e-mail, nezakladá zodpovednosť adresáta e-mailu na protisúťažnom správaní. Zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že by ktokoľvek bol povinný prijať e-mail a tieto e-maily aj čítať.

## II.2 Žaloba žalobcu 5

AUTOCENTRUM BYSTRIANSKY spol. s r.o.

25. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, jeho zrušenia (v časti, ktorou Rada PMÚ potvrdila I. bod výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia a zmenila bod III. časť A. prvostupňového rozhodnutia) spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal, že žalovaný vyhodnotil ním zistený skutkový stav v rozpore s administratívnym spisom, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil.

26. Žalobca sa nestotožnil so závermi orgánov verejnej správy oboch stupňov o vyhodnotení konania účastníkov ako dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, takisto nesúhlasil s jej posúdením ako horizontálnej dohody.

27. Žalobca namieta zákonnosť získaných dôkazov pri inšpekcii u spoločnosti HÍLEK a ARAVER, kedy (i) nie je zrejmé, prečo žalovaný pristúpil k vykonaniu inšpekcie v priestoroch uvedených spoločností až v apríli 2016, keď už v septembri 2015 disponoval žiadosťou spoločnosti Porsche Slovakia, s.r.o., ako leniency žiadateľa 1, Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o., ako leniency žiadateľa 2 o to viac, že inšpekcia bola vykonaná pred doručením oznámenia žalovaného o začatí správneho konania; (ii) bol rozsah inšpekcie stanovený bez bližšieho vymedzenia; a (iii) bola porušená zásada legality, legitimity a proporcionality do základných práv a slobôd dotknutých spoločností. Nezákonnosť týchto dôkazov následne spôsobuje ničotnosť a nemožnosť odvolávať sa na takéto dôkazy v rámci správneho konania. Jedinými ďalšími dôkazmi sú potom dôkazy predkladané leniency žiadateľmi 1 až 4 Porsche Slovakia, PIASK, BOAT a Autoprofit, s.r.o., ktoré sú vzájomne protirečivé, nesporne sú účelové, ich cieľom je snaha poprieť vlastnú protiprávnu činnosť a zbaviť sa za ňu zodpovednosti. Tieto dôkazy a skutočnosti môžu preukazovať možnú existenciu dohody, ale medzi leniency žiadateľmi 1 až 4, a to nie horizontálnej, ale vertikálnej.

28. Je síce pravdou, že zákon č. 136/2001 Z.z. priamo nerozlišuje medzi vertikálnou a horizontálnou dohodou, žalovaný sa však dostatočne nevysporiadal so vznesenou námietkou o vyvíjaní nátlaku zo strany importéra na jednotlivých predajcov a o jeho organizačnom pôsobení v celom namietanom vzťahu. Z administratívneho spisu vyplýva, že organizátorom konferencie v Hronseku bol práve leniency žiadateľ 1, pričom práve táto konferencia bola žalovaným určená ako začiatok posudzovaného porušovania hospodárskej súťaže. Bol to práve leniency žiadateľ 1, ktorý na predmetnej konferencii predniesol svoju prezentáciu s názvom „operatívny lízing a pravidlá predaja“.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil dohodu obmedzujúcu súťaž ako horizontálnu a nie vertikálnu.

30. Žalobca trvá na tom, že sa nedopustil protiprávneho konania a nemal vedomosť o dohode obmedzujúcej súťaž, ktorú mu vytýka žalovaný. Na konferencii v Hronseku sa nezúčastnil a nebola mu ani doručená pozvánka na túto konferenciu. Vo vzťahu k nemu žalovaný určil dátum začatia porušovania na deň 2.2.2011, kedy mu mala byť zaslaná tabuľka s maximálnymi zľavami, ktorá obsahovala aj poznámku o poskytovaní zľavy o 1% nižšej pre zákazníka z iného regiónu. Z uvedenej poznámky žalovaný vyvodil, že žalobca týmto získal vedomosť o existencii dohody o regionálnom rozdelení trhu a výške aplikovaných zliav. S týmto záverom žalovaného žalobca nesúhlasí a považuje ho za nesprávny.

31. Namieta, že je objektívne nemožné, aby prejavil vôľu participovať na žalovaným tvrdenej dohode obmedzujúcej súťaž, keď o nej a o záveroch na nej prijatých nemal absolútne žiadnu vedomosť, a to i napriek tomu, že mu bol ako jednému z adresátov adresovaný e-mail zo dňa 2.2.2011, ktorý sa mal odvolávať na závery z konferencie v Hronseku. Preto ak žalobca nemal vedomosť, čo malo byť predmetom konferencie v Hronseku, nemožno z jeho nevedomosti vyvodiť jeho vedomosť, súhlas a vôľu byť viazaný dojednaniami z konferencie v Hronseku alebo podieľať sa na nejakej dohode, k uzavretiu ktorej malo dôjsť práve na konferencii v Hronseku.

32. Žalobca zdôraznil, že nerealizoval obchody s fleetovými zákazníkmi a s veľkoodberateľmi, neobchodoval v rámci operatívnych leasingov, business leasingu a nezúčastnil sa verejných obstarávaní, a preto sa ho tabuľka pre veľkoodberateľov a leasingové spoločnosti, ktorá bola zaslaná e-mailom zo dňa 2.2.2011, nedotýkala, a nikdy v jej zmysle nepostupoval a ani nevedel, s čím poznámka uvádzaná v tabuľke súvisela alebo že by sa ho vôbec dotýkala. Žalovaný účast žalobcu na dohode opiera iba o dva dôkazy: e-mail zo dňa 18.3.2013 (dôkaz č. 51) a reakcia na e-mail zo dňa 3.10.2013 (dôkaz č. 63), ktoré vyhodnotil za aktívnu komunikáciu žalobcu. Oba tieto dôkazy sú datované viac ako dva roky po dátume, ktorý žalovaný určil ako rozhodný začiatok protisúťažného konania žalobcu. Žalobca má teda za to, že ak by malo byť jeho konanie považované za protisúťažné, čo výslovne popiera, neobstojí zistenie žalovaného, že rozhodným dátumom vo vzťahu k nemu je 2.2.2011.

33. Okrem už uvedeného, žalovaným vytýkané e-mailové správy neboli adresované výlučne žalobcovi, ale jeho e-mailovú adresu uviedol odosielateľ spolu s ostatnými adresátmi v mailing liste, pričom žalobca

nemá objektívnu možnosť zabrániť akémukoľvek odosielateľovi e-mailovej správy uviesť jeho e-mailovú adresu ako adresáta. Z výlučne pasívneho prijatia e-mailovej správy, na ktorej zaslanie žalobca nedal podnet ani si ju nevyžiadal, nemožno vyvodiť, že sa dostatočne nedištancoval od dohody a napomáhal jej realizácii.

34. Žalobca napokon uviedol, že ak by sa správny súd nestotožnil s jeho argumentáciou a mal by za to, že sa dopustil protiprávneho konania, navrhol mu aplikovať sankčnú moderáciu vo vzťahu k výške uloženej pokuty, tak aby bola primeraná zásade generálnej prevencie. Žalobca považuje sankciu uloženú správnymi orgánmi za neprimerane vysokú, v rozpore so zásadou proporcionality, individualizácie trestania a zákazom likvidačného charakteru pokút.

35. Žalobca namietal, že žalovaný pri určení výšky pokuty s výnimkou jednej poľahčujúcej okolnosti a výnimočnej situácie spôsobenej COVID-19 vôbec nezohľadnil závažnosť porušenia vzhľadom na spôsob, akým sa žalobca mal porušenia zákona dopustiť (žalobca trvá na tom, že sa protisúťažného konania nedopustil), dopad správania žalobcu na trh a veľkosť a význam žalobcu na trhu (žalobca je najmenším predajcom vozidiel zn. Volkswagen na trhu spomedzi všetkých účastníkov konania a jeho správanie nie je spôsobilé ovplyvniť trh s týmito vozidlami), žalobca sa nikdy predtým nedopustil správneho deliktu vo veci hospodárskej súťaže, žalobca spolupracoval so žalovaným v rámci správneho konania, nezohľadnil finančnú situáciu žalobcu a ani pochybnosť, či konanie žalobcu vôbec zakladá porušovanie súťažných pravidiel. Žalovaný určil mieru závažnosti jeho konania v rozsahu 3% (z ktorej následne odpočítal percento za jednu poľahčujúcu okolnosť a percento za mimoriadnu okolnosť - COVID-19), napriek tomu, že v konaní nebola preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov jeho konania.

### II.3 Žaloba žalobcu 6 Auto Gábrriel, s.r.o. Košice

36. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020 v časti výroku III.A a v časti, ktorým zostal bod I. výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia nezmenený, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne sa domáhal moderácie uloženej sankcie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, nečinnosť žalovaného a uplynutie lehoty na uloženie pokuty, zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, skutkový stav, ktorý správny orgán zobral za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom, nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

37. Osobitným dôvodom podania žaloby je podľa žalobcu aj skutočnosť, že mu žalovaný neposkytol dostatočnú lehotu na zvolenie si nového právneho zástupcu po odvolaní plnej moci pôvodnému právnenému zástupcovi. Žalobca dňa 30.4.2020 odvolal plnú moc pôvodnému právnenému zástupcovi spoločnosti URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ s.r.o. advokátska kancelária a v podaní adresovanom žalovanému uviedol aj dôvody, pre ktoré tak urobil. Rada PMÚ o jeho žiadosti rozhodla podaním č. 43/2020/ODK/-1706/2020 zo dňa 4.5.2020, ktorým mu predĺžila lehotu na predloženie vyjadrenia k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia do 7.5.2020 vrátane. Rada PMÚ podotkla, že napriek tomu, že o zaslaní vyjadrenia k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, bol žalobca informovaný prostredníctvom jeho právneho zástupcu už 2.4.2020, k zmene právneho zástupcu a v tej súvislosti aj k žiadosti o poskytnutie ďalšej primeranej lehoty žalobca pristúpil až takmer po mesiaci, čo objektívne nezdôvodnil a v tejto lehote si ani nezvolil nového právneho zástupcu. Preto je neprimerané požadovať od Rady úradu, aby určovala lehoty na hľadanie nového právneho zástupcu a aby tento mal ďalší čas na oboznamovanie sa s prípadom od začiatku; to všetko v situácii tesne pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Podľa Rady PMÚ nie je dôvodné zohľadňovať, že k zmene právneho zástupcu došlo pre nespokojnosť s predchádzajúcim právnym zástupcom. Navyše, keď skutočnosť vedúce k zmene právneho zástupcu vyplývajúce z listu zo dňa 30.4.2020 mu boli známe už v čase pred vydaním výzvy pred vydaním druhostupňového rozhodnutia a nenadväzujú na ňu. Rada PMÚ pri predĺžení lehoty na vyjadrenie do 7.5.2020 dostatočne zohľadnila právo žalobcu na primeranú obhajobu aj ostatné zásady platné v správnom konaní a postup žalobcu vyhodnotila ako snahu o neodôvodnené prieťahy v konaní.

38. Podľa názoru žalobcu Rada PMÚ nepostupovala v súlade s § 17 ods. 1 SP, ktorý umožňuje účastníkom konania byť v konaní zastúpený advokátom alebo iným zástupcom, ktorého si zvolí. Rada PMÚ mu odňala základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca vo svojej žiadosti zo dňa 30.4.2020 o poskytnutie primeranej lehoty na zvolenie nového právneho zástupcu a na prípravu a prevzatie zastúpenia a vykonanie procesného úkonu vysvetlil situáciu, v ktorej sa ocitol po tom, čo pre vznik kolízie záujmov s ďalšími účastníkmi konania a ich spoločným právnym zástupcom bol nútený odvolať mu plnú moc. Rada PMÚ mu navyše poskytla neprimerane krátku lehotu tri dni, ktoré mu reálne neumožnili zvoliť si nového právneho zástupcu, jeho právnenému zástupcovi oboznámiť sa s rozsiahlym spisom a vyjadriť sa pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Pôvodný právny zástupca žalobcu v prvej fáze potom, čo mu žalobca oznámil nové podstatné skutočnosti, ktoré získal z rozhovoru s p. F. a ktoré žiadal zahrnúť do svojej obrany, rešpektoval jeho požiadavku a aj vyjadril snahu zahrnúť ich do vyjadrenia pred rozhodnutím prvostupňového orgánu. Neskôr pôvodný právny zástupca svoje stanovisko zmenil a nové informácie označil za toxické voči ďalším účastníkom konania, ktorých tiež zastupoval. Stretli sa dňa 13.2.2020, kedy sa táto otázka opäť stala témou rozhovoru pri príprave vyjadrenia pred rozhodnutím druhostupňového orgánu. Keďže jeho predchádzajúci právny zástupca aj v tejto fáze obhajoval svoje stanovisko, žalobca vyhodnotil túto situáciu ako kolíziu záujmov a rozhodol sa odvolať mu plnú moc na zastupovanie.

39. Žalobca namietal aj nečinnosť žalovaného a uplynutie lehoty na uloženie pokuty. Žalovanému bola dňa 24.6.2015 doručená leniency žiadosť žiadateľmi 1 a 2 o neuloženie pokuty podľa § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z., doplnili ju dňa 8.9.2015 a následne dňa 17.12.2015. Na základe skutočností uvedených v predmetnej žiadosti žalovaný v dňoch 18.4.2016 až 20.4.2016 vykonal podľa § 22a zákona č. 136/2001 Z.z. inšpekcie v priestoroch podnikateľov HÍLEK a ARAVER, samotné konanie vo veci začal až na základe oznámenia zo dňa 1.6.2016. Medzi doručením žiadosti o neuloženie pokuty zo strany leniency žiadateľov 1 a 2 až do oznámenia žalovaného zo dňa 1.6.2016 teda ubehlo takmer 12 mesiacov. Žalovaný mal minimálne od 8.9.2015 dostatok podkladov pre začatie konania vrátane identifikácie účastníkov. Takýmto (ne)konaním si žalovaný účelovo predĺžil subjektívnu lehotu na uloženie sankcie v zmysle § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z., podľa názoru žalobcu lehota na uloženie pokuty uplynula najneskôr 20.4.2020, ktorú žalovaný zmeškal.

40. Podľa názoru žalobcu je zaradenie do programu leniency nezákonné, pretože importér Porsche Slovakia nie je na rovnakej pozícii ako statní predajcovia motorových vozidiel, tak ako to vyžaduje § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. Vychádzajúc z distribučnej zmluvy aj z rozhodnutia Rady PMÚ zo dňa 25.8.2017 č. 21/2017/ODK-2017/KH/R/2/022 je jednoznačné, že medzi importérom a ostatnými predajcami existuje vertikálny vzťah. Udelením imunity importérovi v rámci programu zhovievavosti došlo zo strany žalovaného k nesprávnemu úradnému postupu, rozpornému s § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. Účastníci konania poukazovali na nátlak zo strany importéra aj PIASK; predajcovia sú v postavení silnej ekonomickej závislosti voči importérovi, ktorý využil svoje postavenie na presadenie svojich záujmov. Predajcovia sú nútení dodržiavať podmienky určené importérom pod rizikom sankcie. Žalobca preukazoval nátlak zo strany importéra e-mailom zo dňa 9.1.2017 (zamestnanci importéra p. L., H. a F.), e-mailom zo dňa 14.2.2007 a 19.10.2010 (zamestnanec importéra p. F.), záznamom z internej porady PIASK zo dňa 10.11.2011 a e-mailom zo dňa 2.2.2011 (štruktúra rabatov) a zo dňa 24.7.2012 („opatrenie: do objasnenia situácie vám nebudeme vyplácať a priznávať žiadne nové veľkoodberateľské podpory“).

41. Žalobca namietal, že žalovaný sa nezaoberal otázkou, či sa 25 e-mailov s údajným protisúťažným charakterom dostalo do jeho dispozičnej sféry a či sa mohol aktívne brániť voči doručovaniu nevyžiadaných správ.

42. Žalobca namietal, že rozhodnutie žalovaného sa opiera o dôkazy (e-mailovú komunikáciu), ktoré boli nezákonne získané počas inšpekcie vykonanej v dňoch 18.4.2016 až 20.4.2016 v priestoroch spoločností HÍLEK a ARAVER. Poverenia na vykonanie inšpekcie boli podľa jeho názoru koncipované všeobecne a zamestnanci úradu tak mohli prehľadávať čokoľvek, čo sa týkalo predaja vozidiel značky Volkswagen. Takýmto postupom úradu došlo k nedodržaniu zásady legitimity, proporcionality a zásahu do práv dotknutých subjektov. Za nezákonne získané dôkazy je možné považovať samotný obsah e-mailovej komunikácie získanej pri inšpekcii, ktorá podlieha pod telekomunikačné tajomstvo. Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. je predmetom telekomunikačného tajomstva (a) obsah prenášaných správ, (b) súvisiace údaje komunikujúcich strán, ktorými sú telefónne číslo, obchodné meno a sídlo

právnickej osoby, alebo obchodné meno a miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa alebo osobné údaje fyzickej osoby, ktorými sú meno, priezvisko, titul a adresa trvalého pobytu; predmetom telekomunikačného tajomstva nie sú údaje, ktoré sú zverejnené v telefónnom zozname, (c) prevádzkové údaje, (d) lokalizačné údaje. Žalovaný pri vykonávaní inšpekcie nedisponoval súhlasom dotknutej osoby alebo sudcu.

43. Za nezákonné dôkazy je podľa žalobcu možné považovať aj dôkazy predložené leniency žiadateľmi 1 až 4 vo forme e-mailovej komunikácie. Pri týchto dôkazoch žalovaný nezistil ich originalitu, autenticitu, vierohodnosť a neporušiteľnosť. Takisto možno za nezákonné dôkazy považovať dôkazy zo zariadení zamestnancov spoločnosti ARAVER - p. J. (SD karta, obsah pevného disku, obsah mailovej schránky (p. L. a p. V. (obsah mailových schránok). Dátové nosiče boli odnesené do priestorov žalovaného a z nich boli následne s časovým odstupom (v čase, keď zamestnancom žalovaného už uplynula lehota na vykonanie inšpekcie) pomocou kľúčových slov selektované relevantné dokumenty. Ak je táto činnosť výkonom inšpekcie, na jej vykonávanie musia mať zamestnanci žalovaného písomné poverenie platné počas celej doby výkonu činnosti. Pokiaľ by takýmto poverením nedisponovali, išlo by o inšpekciu vykonanú v rozpore so zákonom č. 136/2001 Z.z. Podľa názoru žalobcu to, či žalovaný vykonáva inšpekčnú činnosť alebo nie, nemôže byť závislé iba od toho, v akých priestoroch sa inšpekčná činnosť vykonáva. V prípade vyhľadávania dôkazov zo zapečatených nosičov v priestoroch žalovaného ide o pokračovanie inšpekcie, tak ako to vyplýva z čl. 20 ods. 2 písm. d/ Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003, podľa ktorého úradníci a iné sprevádzajúce osoby určené Komisiou na vykonávanie inšpekcie sú oprávnené zapečatiť prevádzkové priestory a obchodné knihy alebo záznamy na takú dobu trvania a v takom rozsahu, v akom sú potrebné pre inšpekciu. Žalovaný umožnil zástupcom podnikateľa, aby boli prítomní pri prezeraní dátových nosičov v jeho priestoroch.

44. Žalobca namietal, že žalovaný vykladal získané dôkazy hlavne v prospech leniency žiadateľov a prispôboval ich potrebám Porsche Slovakia a PIASK (leniency žiadateľa 1 a 2). Žalovaný porušil zásadu posudzovať dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, takisto porušil zásadu in dubio pro reo. Žalobca je toho názoru, že žalovaný mu dostatočným spôsobom nepreukázal porušenie súťažného práva ako konštatuje v rozhodnutí a od ktorého odvíja aj určenie výšky pokuty. V konaní nebolo preukázané doručenie e-mailov, ktoré žalovaný považuje za dôkaz preukázania účasti žalobcu na tvrdenej dohode, ani účasť na ďalších stretnutiach. Pritom od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, kedy treba aplikovať negatívnu dôkaznú teóriu. Prostredníctvom ekonomickej analýzy preukazoval, že sa tvrdenou dohodou neriadil.

45. Žalobca je v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ toho názoru, že na preukázanie existencie jediného a nepretržitého porušenia, musí žalovaný dokázať, že (i) podnik chcel vlastným správaním prispieť k spoločným cieľom sledovaným všetkými účastníkmi, (ii) si bol vedomý materiálneho správania, ktoré zamýšľali alebo uskutočnili ostatné podniky pri dosahovaní tých istých cieľov alebo ich mohol rozumne predpokladať, (iii) bol pripravený prijať z toho vyplývajúce riziko. Zároveň je kartelové dohody možné považovať za jedinú protisúťažnú dohodu len vtedy, ak sa preukáže, že realizujú všeobecný plán sledujúci spoločný cieľ, ak podnik pri zúčastňovaní sa na týchto kartelových dohodách vedel alebo musel vedieť, že sa tým začlenil do jedinej dohody. Na preukázanie účasti na jedinom a nepretržitom porušení musia byť v tomto prípade splnené nasledovné podmienky: (i) existencia všeobecného plánu sledujúceho spoločný cieľ medzi všetkými účastníkmi konania, (ii) úmyselná účasť podniku na tomto pláne všetkými účastníkmi konania, (iii) skutočnosť, že mal (preukázanú alebo predpokladanú) vedomosť o protiprávnom správaní ostatných účastníkov.

46. Je nespochybniteľné, že Porsche Slovakia a PIASK ovládajú viac ako 60% relevantného trhu predaja vozidiel Volkswagen. Pri rozdelení zvyšného podielu rovnomerne medzi ostatných predajcov je trhovú podiel jedného predajcu približne 3%. Už len z uvedeného absentuje logický záver, prečo by účastníci pristúpili ku tvrdenej dohode, potvrdili ňou majoritný podiel dvoch majetkovo prepojených spoločností a zároveň by si sami takto sťažili ďalší rast. Vychádzajúc z uvedených záverov je konštatovanie žalovaného o existencii všeobecného plánu sledujúceho spoločný cieľ nelogické.

47. Žalobca nesúhlasil s ustálením začiatku tvrdenej protisúťažnej dohody na 5.11.2010, kedy sa uskutočnila konferencia v Hronseku, a poukázal na rozpory a absenciu dôkazov. Žalobca opätovne poprel svoju účasť na tvrdenej dohode. Predmetnej konferencie (na oficiálnej časti) sa zúčastnila len jeho zamestnankyňa A. Š., ktorá však nebola na žiadnom stretnutí týkajúcom sa posudzovanej dohody.

48. Žalobca takisto rozporuje stanovenie konca dohody na 26.1.2016. Komunikácia, od ktorej žalovaný odvíja ukončenie dohody, bola len medzi spoločnosťami ARAVER a AUTOCOMODEX; ostatní účastníci o nej nemali vedomosť.

49. Žalobca trvá na tom, že žalovaný na posudzovanú dohodu nesprávne aplikoval čl. 101 ZFEU. Bez bližšieho skúmania nie je možné automaticky posúdiť vplyv tvrdenej dohody na obchod medzi členskými štátmi. Aplikáciu čl. 101 ZFEU je potrebné posudzovať podľa konkrétnych podmienok danej dohody; aj keby existovala dohoda ako tvrdí žalovaný, takouto dohodou nie je obmedzený prienik iných subjektov z ďalších členských štátov, neexistuje žiadna dohoda účastníkov brániaca zahraničným predajcom predávať vozidlá na území SR, ani možnosť zákazníkov zo SR zabezpečiť si vozidlo za lepšiu cenu zo zahraničia.

50. Nesprávny postup pri určení výšky pokuty je podľa názoru žalobcu ďalším pochybením žalovaného, pretože porušil zásadu proporcionality a individualizácie v trestaní. Pri učení výšky pokuty vychádzal z obdobia porušovania od 5.11.2010 do 26.1.2016 bez toho, aby zohľadnil reálne trhové podiely účastníkov, hoci to vyžaduje judikatúra Súdneho dvora EÚ napríklad vo veci C-185/95 P, C-398/10 P. Aj keď žalovaný posúdil dohodu ako cieľovú dohodu, mal sa zaoberať reálnou situáciou na trhu a skutočným dopadom na trh v zmysle § 38 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. Nie je zrejmé, ako žalovaný dospel k miere závažnosti konania účastníkov vo výške 3%, a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne. Zdôraznil, že nie je možné paušalizovať a určiť každému účastníkovi rovnaké percento závažnosti a k nemu následne pripočítavať/odpočítavať pritažujúce/poľahčujúce okolnosti.

51. Žalobca namietal aj vady výroku napadnutého rozhodnutia v časti I. spočívajúce v nedostatočnom vymedzení skutku, ktorý neobsahuje miesto a spôsob spáchania správneho deliktu. Úrad v tejto časti výroku len konštatoval, že malo dôjsť k porušeniam zákona č. 136/2001 Z.z., avšak nekonkretizuje, na akej konkrétnej výške maximálnych zliav poskytovaných zákaznikom sa mali dohodnúť; na akom vecnom rozdelení trhu a zákazníkov, na akej konkrétnej výmene citlivých obchodných informácií, na akej konkrétnej koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach (s výnimkou spoločností ARAVER a AUTONOVO) sa účastníci mali dohodnúť. V dôsledku toho nie je zrejmé, za aké konkrétne konanie mu bola uložená sankcia.

52. V doplnení žaloby špecifikoval návrh na moderáciu uloženej sankcie.

#### II.4 Žaloba žalobcu 7 Autoprofit, s.r.o.

53. Žalobca (leniency žiadateľ 3) sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne sa domáhal moderácie uloženej sankcie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočné zistenie skutkového stavu.

54. Žalobca ako leniency žiadateľ 3 informoval žalovaného o uskutočnení troch stretnutí predajcov - v hoteli Sitno v roku 2011, u podnikateľa ARAVER v Nitre v roku 2012 a u toho istého podnikateľa dňa 13.2.2013. Žalobca zotrváva na tvrdeniach a podkladoch, ktoré predložil žalovanému v rámci svojej leniency žiadosti, a tieto nerozporuje. Žalobca poskytol žalovanému informácie o tom, že sa zúčastnil protisúťažného konania v časti dohody o výške zliav, dohody o rozdelení trhu a výmeny informácií; aktívne sa protisúťažného konania nezúčastňoval. Žalobca nerozporuje dôkazy, ktoré žalovaný zhromaždil k vecnému preukázaniu dohody o výške zliav, dohody o rozdelení trhu a výmeny informácií, žalobca sa v tomto rozsahu na protisúťažnom konaní priznal. Namietava však, že sa mal zúčastňovať protisúťažného konania v tvrdenom rozsahu až do 26.1.2016 a rovnako namietava svoju účasť na akomkoľvek komplexnom konaní, ktoré by malo spočívať v koordinácii správania vo výberových konaniach.

55. Žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by sa žalobca v období od 14.1.2015 do tvrdého ukončenia protisúťažného konania dňa 26.1.2016 (i) zúčastňoval akejkolvek komunikácie s ostatnými účastníkmi konania, ktorá by podporovala záver o protisúťažnom konaní, (ii) nepreukázal, že by sa v danom období žalobca stretol s ostatnými predajcami (iii) alebo by vykonával akékoľvek kroky na dosiahnutie tvrdého cieľa protisúťažného konania alebo (iv) že by aj v období po 14.1.2015 panovala medzi žalobcom a ostatnými účastníkmi konania „zhoda vôle“ správať sa na trhu dohodnutým spôsobom. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno. E-mail zo dňa 26.1.2016, na ktorý žalovaný viaže ukončenie protisúťažného konania, nebol žalobcovi zaslaný ani len v kópii a nebol ani jeho adresátom; posledným dôkazom, ktorý žalovaný predkladá vo vzťahu k žalobcovi, je e-mail zo dňa 14.1.2015 a jeho zamestnanec bol jedným z adresátov e-mailu; žiadnym spôsobom však naň nereagoval. Nedištancovanie sa samo o sebe v tomto prípade nie je dôkazom o tom, že sa žalobca aj v období po 14.1.2015 zúčastňoval protisúťažného konania

56. Žalobca tvrdí, že žalovaný zásadným spôsobom pochybil, keď časť protisúťažného konania v podobe koordinácie v tendroch podradil pod jedno komplexné protisúťažné konanie. Jednotlivé prípady údajného porušenia zákona č. 136/2001 Z.z. týkajúce sa bid rigging bolo nutné posudzovať ako individuálne prípady. Ich podradenie pod jedno komplexné protisúťažné konanie by bolo možné iba vtedy, ak by žalovaný jednoznačne preukázal, že tieto prípady boli prepojené a medzi účastníkmi správneho konania existovala jasná dohoda o postupe vo výberových konaniach. Vo vzťahu k danému však žalovaný nepredkladá žiaden dôkaz. Takisto nepredkladá žiaden dôkaz, že sa žalobca zúčastnil protisúťažného konania vo forme bid rigging od 5.11.2010 do 26.1.2016. Z dôkazov, ktoré žalovaný predkladá ohľadom konferencie v Hronseku, nevyplýva, že by sa na nej mala uskutočniť akákoľvek komunikácia súvisiaca s koordináciou vo výberových konaniach. Žalovaný teda nemá preukázané, že by od 5.11.2010 existovala medzi predajcami komplexná dohoda o koordinácii vo výberových konaniach. V bode 142 rozhodnutia žalovaný tvrdí, že v prípade stretnutia v hoteli Sitno vo Vyhniach a stretnutia v roku 2012 v priestoroch podnikateľa ARAVER dospel k záveru, že nebola preukázaná priama súvislosť s posudzovanou dohodou. Potom nemôžu slúžiť ani ako dôkaz o koordinácii vo verejných obstarávaní. Navyše, ani stretnutie u podnikateľa ARAVER, ktoré sa uskutočnilo dňa 13.2.2013, nie je priamym a preukázateľným dôkazom o tom, že by na tomto stretnutí predajcovia uzatvorili komplexnú dohodu vo forme bid rigging.

57. Žalobca ako predkladateľ leniency žiadosti 3 nemá žiadnu vedomosť o tom, že by súčasťou stretnutia v ARAVERi dňa 13.2.2013 boli aj otázky týkajúce sa postupu v elektronických aukciách, resp. komunikácia ohľadom minimálne jedného verejného obstarávania. Podľa jeho názoru všetky dôkazy o poskytnutí individuálnych krycích ponúk, ktorými žalovaný preukazuje uzatvorenie dohody obmedzujúcej súťaž vo forme bid rigging v období od 5.11.2010 do 26.1.2016, by mohol použiť len na dokazovanie individuálnych porušení predajcami. Nepredkladá však žiadny priamy dôkaz o tom, že jednotlivé prípady krycích ponúk, resp. žiadostí o krycie ponuky, boli účastníkmi konania vykonané vedome podľa vopred dohodnutej stratégie, a že existuje medzi jednotlivými časťami prepojenie, ktoré by z nich robilo jeden pokračujúci alebo trvajúci správny delikt.

58. Žalobca namieta aj nedostatočné preukázanie namietaného protisúťažného konania ako cieľovej dohody. Aj v prípade „dohôd podľa cieľa“ je nutné urobiť analýzu ich škodlivosti v ekonomickom a právnom kontexte, v ktorom k uzatvoreniu týchto dohôd došlo, t.j. nemožno a priori predpokladať, že vykazovala dostatočný stupeň škodlivosti, mala za cieľ obmedzenie súťaže, a preto ďalšia analýza nie je potrebná (C-63/13 P, C-307/18, stanoviská generálnych advokátov vo veciach C-228/18 a C-307/18). Žalovaný však rozhodol bez takéhoto posúdenia veci.

59. Pri určení výšky pokuty žalobca namietal nesprávne zohľadnený relevantný obrat a zníženie pokuty len o 30 %, tak ako ostatným účastníkom konania (desiatim účastníkom konania znížil sankciu o 30% z dôvodu poľahčujúcich okolností), ktorí neboli leniency žiadateľmi (plus zníženie 5% z dôvodu situácie vzniknutej pandémiou COVID-19). Napriek tomu, že bol jeho predložený obrat očistený o reexporty, žalovaný ho nezobral vôbec do úvahy pre prehodnotenie výšky relevantného obratu, hoci reexporty v podobe priameho predaja do zahraničia by mali byť vylúčené z relevantného obratu rovnako ako predaje neautorizovaným predajcom do zahraničia. Na výšku pokuty má vplyv aj nesprávne určenie dĺžky protisúťažného konania (do 1.4.2015, nie do 26.1.2016), a preto mala byť základná suma sankcie pre násobená koeficientom 4,16 roka a nie 5,16 roka. Žiada o zohľadnenie len limitovanej účasti na časti protisúťažného konania vo forme bid rigging a zníženie pokuty. Podľa jeho názoru mu mala byť

priznaná poľahčujúca okolnosť aspoň vo výške 25% zo sumy pokuty pred uplatnením jej zníženia v dôsledku leniency. Bola mu primárne uložená neprimerane vysoká pokuta pred tým, ako žalovaný uplatnil leniency; podľa jeho názoru sankcia pred uplatnením leniency nemala byť vyššia ako 430.823,- € a následne mu mala byť pokuta znížená o 50% plus ďalších 5% v dôsledku pandémie COVID-19, teda sankcia nemala byť vyššia ako 204.640,69 €.

60. Žalobca musel počas obdobia poklesu tržieb hľadať alternatívne zdroje financovania a pristúpiť na podstatné úsporné opatrenia. Nepredpokladá, že by sa jeho mesačné obraty aj v období po pandémii dostali do úrovne obrátov z roku 2019, resp. roku 2018; poukázal na prepád v predaji áut v priemere vo výške 25 %. Žalobca sa dostane do špirály urýchlenej splatnosti všetkých svojich záväzkov, uložená pokuta má negatívny dopad aj na jeho investície a v súčasnosti nedisponuje likvidnými zdrojmi na úhradu uloženej pokuty. Okrem toho, samotný fakt, že žalobcovi bola uložená pokuta znižuje kredibilitu žalobcu a sťažuje prístup k úveru, resp. umožňuje len prístup k predraženým úverom, ktoré opätovne negatívne vplyvajú na jeho schopnosť generovať príjmy na ich splácanie.

#### II.5 Žaloba žalobcov 8 až 13

GALIMEX s.r.o., A R A V E R a.s., DS-CAR, s.r.o., AUTOMAX PLUS s.r.o., AUTONOVO, a.s., PO CAR, s.r.o.

61. Žalobcovia sa včas podanou žalobou domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne sa domáhali moderácie uloženej sankcie; uplatnili si nárok na náhradu trov konania. Namietali nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, rozpor skutkového stavu a administratívnych spisov a podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

62. Namietali, že za začiatok domnejšej dohody nemožno považovať konferenciu v Hronseku (5.11.2010), pretože vyjadrenia leniency žiadateľov sú v tomto ohľade rozporuplné (oficiálna a neoficiálna časť konferencie), vzájomne si odporujúce a dodatočne boli vyvrátené. Je zrejmé, že žalovaný sám účelovo doplnil skutkový stav použitím nejasnej a ničím nepodloženej dedukcie faktov bez akýchkoľvek dôkazov o správnosti takéhoto výkladu jednotlivých skutočností a rozporuplných vyjadrení leniency žiadateľov a súčasne bez overenia a preukázania autenticity, originality, vierohodnosti a neporušiteľnosti týchto domnelých dôkazov, čo bol povinný vykonať, no neurobil tak. V pozvánke na konferenciu v Hronseku p. F. (v zastúpení importéra) neapeloval na potrebu účasti každého predajcu ani neuviedol v programe politiku štruktúry zliav. Žalobcovia nerozumejú, ako mohol žalovaný na základe internej porady PIASK ako jediného účastníka konania z 19-tich účastníkov konania, ktorý k tabuľke prijatej na tejto internej porade PIASK uviedol, že „na konferencii v Hronseku boli doporučené maximálne zľavy pri predaji VW“, deklarovať závery o jednej trvajúcej kartelovej dohode medzi všetkými účastníkmi konferencie, a to aj takými, ktorí sa konferencie v Hronseku nezúčastnili. Žiaden iný dôkaz o tejto otázke sa v administratívnom spise nenachádza. Navyše, leniency žiadateľ 4 (BOAT) uviedol, že na konferencii v Hronseku nedošlo k žiadnemu protisúťažnému konaniu.

63. Žalobcovia namietajú, že žiadosti o leniency 1-4 sú nezákonné, nakoľko nespĺňajú podmienky vymedzené v § 38d zákona č. 136/2001 Z.z. Súčasne, jednotlivé dôkazy vo forme e-mailovej komunikácie boli predložené zo strany spoločností PIASK, Porsche Slovakia a BOAT len vo fotokópiách bez následnej kontroly originality a neporušiteľnosti zo strany žalovaného. Z uvedeného dôvodu v administratívnom konaní navrhovali vykonanie dokazovania originálom poštového servera jednotlivých leniency žiadateľov alebo notárskou zápisnicou o notárskom overení dokumentov predložených do konania z hľadiska určitej kontroly originality, autenticity, vierohodnosti a neporušiteľnosti predložených dôkazov. Rovnako navrhli vykonanie dokazovania o odoslaní (zo strany odosielateľa) a prijatí (zo strany adresáta) sporného e-mailu, dokazovanie záznamom z počítačových serverov leniency žiadateľov a ich porovnanie so záznamami z počítačových serverov ostatných účastníkov konania, a to s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14. Odoslanie e-mailu z elektronickej schránky odosielateľa totiž ešte neznamená, že bol príjemcovi skutočne doručený a dostal sa do jeho dispozície. Žalovaný však navrhované dôkazy na preukázanie uvedených tvrdení nevykonával.

64. Žalobcovia tvrdia, že na žiadnu e-mailovú komunikáciu nereagovali, nakoľko o nej nevedeli. Na druhej strane, ak by aj hypoteticky žalobcovia mali e-mail k dispozícii, bez informácií z údajných stretnutí a dohôd, ktoré mali na týchto stretnutiach vzniknúť, a bez ďalších informácií o predávanom automobile (vystavené, predvázacie, náhradné vozidlá) a spôsobe predaja (individuálny zákazník, veľkoodberateľ, predaj cez operatívny leasing), nemohli na podklade hromadne zasielaných e-mailov za posudzované obdobie dedukovať existenciu protisúťažného konania. Neuplatňovanie zliav preukazovali ekonomickými analýzami, ktorými sa žalovaný vôbec nezaoberal. Prítom ekonomická analýza je dôkazom naplnenia tretej vyvrátiteľnej domnienky účasti na protisúťažnom konaní. Žalovaný tiež ignoroval ich návrh na doplnenie dokazovania vyžiadaním si prehľad individuálnych podpôr poskytnutých jednotlivým predajcom zo strany importéra za obdobie 11/2010 až 1/2016 pre predaje nových osobných a úžitkových vozidiel značky Volkswagen, z ktorých by bolo zrejmé, ktorý predajca sa uchádzal o udelenie individuálnej podpory importéra a ktorému predajcovi udelil importér individuálnu podporu a z ktorej podskupiny ju importér udelil (či išlo o maržový systém, mimomaržový systém alebo mimomaržový systém alebo veľkoodberateľskú podporu) a v akej výške mu bola podpora poskytnutá. Okrem toho žalobcovia mohli pri výkone svojej podnikateľskej činnosti od importéra využiť systém marže predajcu a systém generálnej podpory importéra pre všetkých.

65. Ďalšia námietka sa týka určenia údajného konca porušovania na základe e-mailovej komunikácie zo dňa 26.1.2016 medzi spoločnosťami AUTOCOMODEX a ARAVER (išlo o výčitku zamestnankyne AUTOCOMODEX voči zľave spoločnosti ARAVER poskytnutej zákazníkovi). V priebehu administratívneho konania namietali, že uvedený e-mail nemá protisúťažný charakter. Nešlo totiž o zákazníka spoločnosti AUTOCOMODEX z dôvodu domnelého regionálneho rozdelenia trhu, ale z dôvodu, že tento zákazník kúpil auto od spoločnosti AUTOCOMODEX už dvakrát a oslovil ju aj tretí raz, preto ho p. Zelenáková (AUTOCOMODEX) vnímala ako svojho zákazníka a jej výčitka podľa žalobcov potvrdzuje tvrdý konkurenčný boj medzi predajcami a nie protisúťažné konanie. Okrem toho, vo vzťahu k ostatným žalobcom (okrem ARAVER) je evidovaná ako posledná e-mailová komunikácia zo dňa 14.1.2015, čo je viac ako 12 mesiacov. Poukázali na rozhodnutie Všeobecného súdu vo veci T-382/06: v prípade dostatočne dlhej doby, kedy tento podnikateľ nebol aktívny, nekontaktoval ostatných účastníkov kartelu, nereagoval na iniciatívy, môže neaktívna založiť domnienku, že jeho pôsobenie v karteli bolo ukončené; dĺžka obdobia neaktivity potrebnej na založenie domnienky ukončenia účasti na karteli by mala byť posudzovaná individuálne v každom prípade fungovania kartelu. Navyše, počas domnelého obdobia porušovania od 5.11.2010 do 26.1.2016 (63 mesiacov), existujú značné časové rozstupy spolu v trvaní 44 mesiacov (12 mesiacov + 20 mesiacov + 12 mesiacov) popierajúce neprerušené trvanie domnejšej kartelovej dohody a ktoré zároveň popierajú charakterizovanie jednej trvajúcej kartelovej dohody.

66. Pre naplnenie podmienok jednej trvajúcej kartelovej dohody treba preukázať, že (i) uvedený podnik mal zámer prispieť vlastným správaním k naplneniu spoločných cieľov sledovaných všetkými zúčastnenými a že (ii) vedel o skutočnom správaní, ktoré plánovali alebo vykonali iné podniky pri výkone rovnakých zámerov, alebo ich mohol rozumne predpokladať a (iii) bol pripravený prevziať toto riziko (T-379/06). Toto však v konaní žalovaný nepreukázal.

67. Žalobcovia navrhovali vykonanie dokazovania výsluchom svedkov: p. F., p. H., p. H., p. O., p. Y., p. J., p. L., p. J., p. J., p. J., p. L., p. Ď., p. F., p. L., p. O., p. P., p. L., p. F., p. H., p. L., p. H., p. L., p. Ď., p. K. a p. O., ktoré žalovaný nevykonal.

68. Z dokazovania vyplýva, že leniency žiadatelia 1-2 ovládali spolu viac ako 60 % trhu, pričom jediný spoločne sledovaný ekonomický cieľ možno pripísať práve spoločnostiam Porsche Slovakia a PIASK, nie žalobcom. Žalobcovia si neboli vedomí údajného protiprávneho konania, pretože žiadnu kartelovú dohodu neuzatvorili, nezúčastňovali sa údajných protisúťažných stretnutí s výnimkou importérom oficiálne organizovanej konferencie v Hronseku (ktorej protisúťažný charakter podľa žalobcov nebol preukázaný). V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-593/18 P ak existuje spor o existencii porušenia, Komisia musí dokázať porušenia, ktoré zistila, a predložiť dôkazy, ktoré sú schopné právne preukázať existenciu okolností predstavujúcich porušenie. Komisia je povinná dokázať nielen existenciu kartelu, ale aj dĺžku jeho trvania (T-147/09, T-148/09). To isté sa vzťahuje aj na žalovaného v podmienkach SR; žalovaný však uvedené skutočnosti nepreukázal.

69. Žalobcovia namietali vyhodnotenie údajnej protisúťažnej dohody ako horizontálnej, podľa ich názoru však ide o vertikálnu dohodu. Importér Porsche Slovakia je vždy vo vzťahu k distribútorom vo vertikálnom postavení, nikdy nie v rovnocennom horizontálnom postavení, čo vedie k tomu, že importér nemohol splniť zákonné predpoklady na udelenie imunity v rámci leniency podľa § 38d zákona č. 136/2001 Z.z., pretože leniency sa v zmysle tohto ustanovenia vzťahuje len na horizontálne dohody, nie na vertikálne ani na vertikálno-horizontálne dohody. Navyše, bol to práve p. H. ako zástupca importéra - Porsche Slovakia, ktorý vyvíjal ekonomický nátlak na spoločnosť BOAT. Pokiaľ by bolo preukázané, že Porsche Slovakia (importér) donucoval ostatných predajcov k dodržiavaniu tejto dohody, viedlo by to k odobratiu úplnej leniency, mohlo by to viesť ku konaniu podľa § 25 ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. iba so spoločnosťou Porsche Slovakia ako jediným subjektom zodpovedným za domnelú kartelovú dohodu a súčasne k zastaveniu správneho konania voči žalobcom a zvyšným účastníkom konania; prípadne by to mohlo viesť k podstatnému zníženiu uložených sankcií. Postup žalovaného, ktorým udelil spoločnosti Porsche Slovakia a PIASK imunitu, je nesprávnym úradným postupom v rozpore s § 38d a v § 38 ods. 10 zákona č. 136/2001 Z.z.

70. V súvislosti s dôveryhodnosťou výpovedí leniency žiadateľov poukázali na rozhodnutie Všeobecného súdu vo veci T-120/04, rozsudok ESLP vo veci Adamčo v. SR, č. sťažnosti 45084/14 a namietali, že tvrdenia leniency žiadateľov neboli podporené dôkazmi, žalovaný neakceptoval dôkazy, ktoré preukazovali opak, odmietol vykonať ďalšie dokazovanie a nevysporiadal sa s rozpornými vyjadreniami leniency žiadateľov: napríklad v pôvodnom znení žiadosti o leniency 4 spoločnosť BOAT uviedla, že iniciátorom domnejšej kartelovej dohody bol importér v spojení so spoločnosťou PIASK a následne už menil skutkové tvrdenia v dôsledku „rozpamätania“ sa p. F. o skutočnom a pravdivom slede udalostí.

71. Zo strany spoločnosti Porsche Slovakia a PIASK bol pôvodný systém marže obchodníka a veľkoodberateľskej podpory importéra nahradený systémom maximálnej zľavy (množstevnej zľavy) a podpory predaja importéra. Nakoľko PIASK výrazne stratil z objemu predajov (na úkor BOAT, HÍLEK, atď.), importér vstúpil do nezávislého rozhodovania autorizovaných predajcov cez obmedzenie cenovej vojny, vynucovanie dodržiavania stanovených maximálnych zliav a protežovanie PIASK cez individuálne podpory. Preto importér v spojení so spoločnosťou PIASK vytvorili tabuľku maximálnych zliav, rozoslali ju do distribučnej siete predajcov Volkswagen prostredníctvom e-mailu od p. J. a vyžadovali účasť na dohode pod hrozbou nátlaku (BOAT a Autoprofit).

72. Žalobcovia poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžhk/1/2017 zo dňa 20.2.2020, v zmysle ktorého ak má byť určitý dôkaz, ktorého prípustnosť môže byť v konaní diskutabilná, použitý v správnom konaní, je potrebné vykonať test prípustnosti, test legality, test legitimacy a test proporcionality. V rámci testu prípustnosti dôkazu by si mal správny orgán zodpovedať na zásadné otázky: (i) či bol dôkaz zabezpečený už v pôvodnom konaní zákonným spôsobom, (ii) či má správny orgán k dispozícii dôkaz v takej podobe, aby mohol overiť jeho autenticitu a pravosť, (iii) či má správny orgán zákonnú možnosť preverovať zákonnosť a autenticitu dôkazu, (iv) či bude možné dôkaz zákonne realizovať aj v správnom konaní, a to aj s ohľadom na hmotnoprávny objekt regulácie, ktorý mal byť správnym deliktom porušený. Negatívna odpoveď na ktorúkoľvek z uvedených otázok neumožní správnomu orgánu dospieť k jednoznačnému záveru o prípustnosti dôkazu v konaní o správnom delikte.

73. Žalobcovia poukázali na to, že žalovaný im vyčítal nedišťancovanie sa od dohody. Opäť poukázali na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14 (Eturas) a možnosti vyvrátenia domnienky účasti na zosúladenom postupe prostredníctvom verejného dišťancovania sa, oznámenia dohody správnym orgánom a dôkazu o systematickom uplatňovaní zľavy presahujúcej dotknuté obmedzenie. Žalobcami predložené ekonomické analýzy sú rovnocenným dôkazom ako verejné dišťancovanie sa od protisúťažnej dohody, či oznámenie správnomu orgánu, čo však žalovaný ani Rada PMÚ nezohľadnili a zaťažili konanie vadou nezákonnosti.

74. Žalobcovia namietali aj izolovaný výsluch (podanie ústneho vysvetlenia) leniency žiadateľov 2 až 4. Trvajú na tom, že mali byť na podanie ústneho vysvetlenia predvolaní, resp. upovedomení o ňom, tak aby mohli klásť otázky leniency žiadateľom, no žalovaný im to neumožnil. Osamotené vypočúvanie spolupracujúcich spoluobvinených priznávajúcich sa k spáchaniu správneho deliktu predstavuje vážny zásah do práva ostatných účastníkov konania na spravodlivé konanie, do základného práva na súdnu ochranu a do práva na obhajobu. Ak aj žalovaný tvrdil, že inštitút podania ústneho vysvetlenia leniency žiadateľmi použil na odstránenie rozporov, podľa názoru žalobcov odstránenie rozporov, hoci aj o už

tvrdených skutočnostiach alebo ich bližšie ozrejenie, sa má považovať za nové skutočnosti a tvrdenia. Žalovaný teda nemal postupovať podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z., ale podľa § 40 ods. 3 v spojení s § 37 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. a § 3 ods. 1, § 44 ods. 2 a § 21 ods. 2 Správneho poriadku. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/8/2016 zo dňa 31.5.2017, podľa ktorého pri výpovedi kajúcnikov je potrebné zobrať do úvahy možnosť existencie nečestných motívov (napr. prísľub výhod v súdnom procese), pričom práve tieto motívy umožňujú označiť takúto výpoveď za nevierohodnú až falošnú z dôvodu, že kajúcnik spravidla sleduje výpoveďou zánik vlastnej zodpovednosti, resp. zbavenie sa viny. Príkladom takejto výpovede je výpoveď kajúcnika, ktorý v nej s cieľom dosiahnuť nižší trest prekrúca svoje doterajšie tvrdenia a usvedčuje iného spoluobvineného.

75. Namietali nezákonnosť inšpekcie v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK a porušenie telekomunikačného tajomstva. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžnz/2/2015 a rozhodnutie ESLP vo veci Delta pekární. Podľa názoru žalobcov došlo k vytvoreniu digitálno-forenzných kópií pevných diskov dotknutých osôb v celosti, ktoré obsahovali aj súkromnú korešpondenciu a komunikáciu s advokátom spoločnosti ARAVER. Poverenie na vykonanie inšpekcie však obsahuje len strohé poučenie, že na takéto informácie sa neprihliada. Žalovaný nedisponoval súhlasom sudcu, tak ako to vyžaduje § 22a ods. 8 zákona č. 136/2001 Z.z. Okrem toho, žalovaný mal v dispozícii kópie diskov neprimerane dlhý čas a vrátil ich spoločnosti ARAVER až dňa 23.6.2016, teda viac ako dva mesiace po vykonaní inšpekcie. Neprimerane široký rozsah použitých kľúčových slov, podľa ktorých sa vyhľadávali informácie na diskoch, môže viesť k neprípustnej fishing expedition. Okrem toho, žalovaný vykonal inšpekciu v ešte nezačatom správnom konaní. Podľa názoru žalobcov žalovaný v čase vykonania inšpekcie disponoval dostatočným množstvom dôkazov, na základe ktorých mohol začať správne konanie aj skôr, no urobil tak až 1.6.2016.

76. Keďže žalovaný nezačal konanie v čase, keď disponoval dostatočným množstvom informácií o dôvodnom podozrení ohľadom posudzovanej dohody (v septembri 2015, resp. v decembri 2015, najneskôr v čase vykonania inšpekcie v apríli 2016), je zrejmé, že nedodrжал zákonnú lehotu vyplývajúcu z § 30 zákona č. 136/2001 Z.z. na vydanie rozhodnutia a subjektívnu zákonnú 4-ročnú prekluzívnu lehotu v zmysle § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. na rozhodnutie o uložení pokút, ktorá mala byť počítaná (i) odo dňa 31.8.2015, kedy žalovaný získal od Porsche Slovakia a PIASK žiadosť o leniency 1-2, (ii) odo dňa 8.9.2015, kedy žalovaný získal doplnenie žiadosti o leniency 1-2, či (iii) odo dňa 17.12.2015, kedy žalovaný získal od Porsche Slovakia a PIASK doplnenie žiadosti o leniency 1-2 ústnym výsluchom do zápisnice dňa 17.12.2015, prípadne najneskôr (iv) odo dňa 18.4.-20.4.2016, kedy žalovaný vykonal inšpekciu v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK. Žalovaný však rozhodol oneskorene a nezákonne, čo by malo byť dôvodom pre zrušenie oboch napádaných rozhodnutí a pre zastavenie konania pred žalovaným z dôvodu márneho uplynutia zákonnej subjektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z., ku ktorému došlo dňa 3.6.2020.

77. Ďalšou námietkou žalobcov je porušenie telekomunikačného tajomstva. Zo zaistenej e-mailovej dokumentácie nie je zrejmé, či obsahovala aj e-mail ako dátovú (elektronickú správu) správu, ktorá bola počas vytvárania pasívna, alebo v režime po uložení konceptu e-mailu alebo v priebehu odosielania na MTA (Mail Transfer Agent) odosielateľa, prípadne počas prenosu medzi MTA (Mail Transfer Agent) odosielateľa a MTA (Mail Transfer Agent) príjemcu, či v priebehu sťahovania z MTA (Mail Transfer Agent) príjemcu, prípadne počas zobrazovania e-mailu na cieľovom serveri MTA (Mail Transfer Agent), kedy je e-mail ako elektronická dátová správa vždy pod právnou ochranou telekomunikačného tajomstva, tak ako to analogicky vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 7/Tz/9/2000 zo dňa 15.12.2000. V prípade pochybností nemožno vylúčiť, že zaistená e-mailová dokumentácia obsahovala aj e-maily ako elektronické dátové správy, a preto podliehajú ústavnoprávnej ochrane telekomunikačného tajomstva ako prepravovanej elektronickej správy (listové tajomstvo, korešpondencia a tajomstvo iných písomností a záznamov, ktoré zakotvuje čl. 22 Ústavy SR, čl. 8 Dohovoru a čl. 7 Charty základných práv Európskej únie). Podliehajú tiež ústavnoprávnej ochrane zákazu zhromažďovania súkromných údajov v zmysle čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a ods. 3 Ústavy SR, čl. 7 a čl. 8 Charty základných práv EÚ a čl. 8 Dohovoru, a tak ich použitie zo strany žalovaného je nezákonné a ústavne nekonformné.

78. Žalobcovia poukázali na § 55 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. a/ a b/, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z. Spoločnosti ARAVER a HÍLEK nikdy neudelili žalovanému súhlas na oboznamovanie sa s informáciami tvoriacimi telekomunikačné tajomstvo a žalovaný nedisponoval ani súhlasom sudcu podľa § 63 ods. 6 a ods. 7 citovaného zákona. Ochrana obsahu prenášaných správ sa podľa žalobcov nekončí doručením e-

mailu do e-mailovej schránky príjemcu, ale ju nutné ju vykladať v širšom rozsahu s dôrazom na ochranu súkromia a zachovanie listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ. Žalobcovia namietajú, že žalovaný nerozlišuje medzi informáciami nachádzajúcimi sa na dátovom nosiči, za ktorý možno považovať prehľadávaný počítač podnikateľa/ zamestnanca podnikateľa pri vykonávaní inšpekcie - počítačový systém, a informáciami nachádzajúcimi sa v počítačovej sieti, resp. na počítačovom serveri. Ide totiž o dva rozličné pojmy a rozličný charakter informácií. E-mailová komunikácia sa nenachádzala na nosičoch podnikateľa, teda sa nenachádzala v počítačovom systéme podnikateľov ARAVER a HÍLEK, ale v mailovej schránke, teda na počítačovom serveri podnikateľov. Žalovaný preto mohol počas inšpekcie zaistiť len počítačové údaje majúce povahu „vecí“ nachádzajúcej sa na technickom nosiči informácií (počítač, mobilný telefón, CD, DVD, USB, kľúč alebo harddisk počítača). Z obsahu zaistenej e-mailovej dokumentácie je zrejmé, že v tejto sú zaznamenané jednak údaje vzťahujúce sa na užívateľa a rovnako i údaje vzťahujúce sa na konkrétny prenos informácií - meno a priezvisko komunikujúcich strán a s ním súvisiaca e-mailová adresa a údaje o dátume a čase vykonania prenosu.

79. Žalobcovia namietali aj neúplnosť výroku napadnutého rozhodnutia druhostupňového orgánu. Výrok I napadnutého rozhodnutia neobsahuje dostatočné vymedzenie skutku v mieste a spôsobe spáchania deliktu. Z výroku rozhodnutia nevyplýva, na akej konkrétnej výške maximálnych zliav sa mali dohodnúť, na akom vecnom rozdelení trhu a zákazníkov, na akej konkrétnej výmene citlivých obchodných informácií a na akej konkrétnej koordinácii postupu pri súťažiach alebo iných obchodných súťažiach sa údaje dohodli. Žalovaný toto vedel údajne sám preukázať len voči spoločnostiam ARAVER a AUTONOVO.

80. Ďalším nedostatkom výroku rozhodnutia je to, že žalovaný opomenul rozhodnúť o neuložení pokuty Porsche Slovakia (importér) a PIASK. Takisto absentuje výrok, že spoločnostiam BOAT a Autoprofit neukladá zákaz účasti vo verejnom obstarávaní podľa § 38h ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016.

81. Podľa názoru žalobcov bol nesprávne určený okruh účastníkov konania, a to v prípade (i) Auto Unicom a Auto Unicom Zvolen, (ii) AUTOMAX v konkurze a AUTOMAX PLUS. Žalovaný nesprávne posúdil v uvedených prípadoch ekonomické nástupníctvo a jeho závery sú svojvoľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť. Takisto žalovaný nesprávne na vec aplikoval čl. 101 ZFEÚ, keďže nebol preukázaný vplyv na obchod medzi členskými štátmi.

82. Žalobcovia v administratívnom konaní podali žalovanému návrh na prerušenie konania a podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v znení: „Má sa čl. 27 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy vykladať v tom zmysle, že zásada práva na obhajobu je porušená, ak ústredný orgán štátnej správy na úseku ochrany a podpory hospodárskej súťaže (Protimonopolný úrad Slovenskej republiky) v štádiu po začatí súťažno-správneho konania a potom, čo došlo k zverejneniu výzvy pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a v dôsledku uvedeného aj k odtajneniu celého administratívneho spisu, izolovane a osamotene vypočúva žiadateľov o leniency k podstatným skutkovým otázkam týkajúcich sa protisúťažného konania, ktorého prešetrovanie je predmetom daného súťažno-správneho konania, bez oboznámenia ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov a bez možnosti účasti ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov na tomto „osamotenom“ vypočúvaní žiadateľov o leniency?“. Žalovaný ich návrhu nevyhovel a prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ nepodal, čo žalobcovia považujú za porušenie ich práva na spravodlivý proces. Žalovaný podľa ich názoru nebol oprávnený si sám zodpovedať otázku, čím porušil čl. 27 Nariadenia č. 1/2003.

83. Žalobcovia v doplnení žaloby zo dňa 30.7.2020 poukázali na ekonomické analýzy predaja vozidiel Volkswagen za obdobia rokov 2010-2016.

## II.6 Žaloba žalobcu 14 Auto Unicom, s.r.o.

84. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, jeho zrušenia a zastavenia konania voči nemu, eventuálne aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vrátené žalovanému na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci.

85. Podľa názoru žalobcu žalovaný mu uložil pokutu po márnom uplynutí zákonnej prekluzívnej 8-ročnej objektívnej lehoty na uloženie pokuty. Jeho účasť na posudzovanej dohode bola určená obdobím od 5.10.2010 do 17.5.2012, preto bolo potrebné aplikovať na jeho konanie právne predpisy účinné do 30.6.2014 - konkrétne § 38 zákona č. 136/2001 Z.z. Posledným dňom lehoty na uloženie pokuty bol 17.5.2020, no napadnuté rozhodnutie mu bolo doručené až dňa 31.5.2020. Žalobca si je vedomý, že žalovaný vydal druhostupňové rozhodnutie v rámci spomínanej lehoty dňa 15.5.2020, no právoplatnosť nadobudlo až po uplynutí 8-ročnej prekluzívnej lehoty.

86. Žalovaný sa nedostatočne zaoberal jeho námietkami ohľadom ekonomického nástupníctva a aby prípadnú zodpovednosť vzťahujúcu sa k nemu znášal žalobca 15/ spoločnosť Auto Unicom Zvolen, s.r.o.

87. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/17/2019, sp. zn. 5Sžo/30/201, sp. zn. 7Sžo/44/2014 a sp. zn. 6Sžf/51/2010.

## II.7 Žaloba žalobcu 15 Auto Unicom Zvolen, s.r.o.

88. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020 voči nemu, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu veci.

89. Podľa názoru žalobcu žalovaný konal účelovo a tendenčne. Žiaden dôkaz nepotvrďuje jeho účasť na posudzovanej dohode a na základe zásady v pochybnostiach v prospech obvineného malo byť konanie voči nemu zastavené; trvá na tom, že o dohode nevedel a ani ju nikdy nedodržiaval. Žalovaný neuniesol ani dôkazné bremeno o existencii jednej trvajúcej kartelovej dohody obmedzujúcej súťaž a v konaní porušil zásadu zákonnosti, zásadu súčinnosti, zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu rovnosti a primeranosti.

90. Žalovaný bol povinný zohľadňovať pritažujúce aj poľahčujúce okolnosti, ktoré sa uvádzajú v ods. 18 Metodického pokynu, a mal mu znížiť pokutu.

## III. Vyjadrenie žalovaného

91. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol žaloby žalobcov 1 - 15 zamietnuť. V podrobnostiach odkázal na detailné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a doplnil, že pri dokazovaní musí zohľadňovať, že činnosti, ktoré sú obsahom protisúťažných postupov a dohôd, sa často uskutočňujú ilegálne, že stretnutia sa uskutočňujú tajne, najčastejšie v treťom štáte, a že súvisiaca dokumentácia je obmedzená na minimum. Ak aj získa napríklad zápis zo stretnutia, tento je úlokovitý a kusý, a preto je často potrebné rekonštruovať niektoré podrobnosti dedukciou z určitého množstva zhôd okolností a nepriamych dôkazov, ktoré posudzované ako celok môžu predstavovať dôkaz o porušení práva hospodárskej súťaže. V tomto konaní vychádzal z informácií a podkladov získaných zo žiadostí o leniency podľa § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z., z inšpekcií vykonaných v priestoroch podnikateľov HÍLEK a ARAVER aj na základe zhromaždených informácií a podkladov podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona. Z takto získaných dôkazov zistil porušenie pravidiel hospodárskej súťaže vo forme dohôd obmedzujúcich súťaž, ktoré sa mali uskutočniť medzi žalobcami v období medzi 5.11.2010 a 26.1.2016 a sú podrobne popísané v napadnutom rozhodnutí (so zdôraznením napríklad šifrovaného e-mailu zo dňa 25.1.2013 v podobe návrhu na výšku zliav).

92. V súvislosti s námietkami žalobcov o nesprávnom posúdení dohody ako horizontálnej najskôr definoval horizontálnu a vertikálnu dohodu: horizontálne dohody sú medzi vzájomnými konkurentmi a vertikálne dohody existujú medzi podnikateľmi, ktorí pôsobia na iných stupňoch distribučného reťazca, napríklad vo vzťahu dodávateľ - odberateľ. To, či ide o horizontálnu alebo vertikálnu dohodu, záleží na povahe dohody vyplývajúcej zo súboru dôkazov preukazujúcich konkrétne správanie importéra. Je zrejmé, že importér môže mať ekonomický záujem na vertikálnej aj na horizontálnej dohode. Je však potrebné preukázať jeho správanie a motiváciu súborom dôkazov a nie tvrdeniami a hypotézami účastníkov konania podľa toho, ako to oni sami vnímajú. Ako žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, podnikateľ Porsche Slovakia síce pôsobí na trhu motorových vozidiel najmä ako

importér značiek Volkswagen na území Slovenskej republiky a nakupuje motorové vozidlá od svojej materskej spoločnosti, na územie Slovenskej republiky ich dovezie ako importér a následne ich predá autorizovaným predajcom tvoriacim jeho autorizovanú predajnú sieť. Predajcovia potom zabezpečujú predaj konečnému zákazníkovi, ktorému podnikateľ Porsche Slovakia, až na niektoré výnimky, už priamo vozidlá nepredáva. Existujú aj výnimky, v ktorých má importér Porsche Slovakia odlišné postavenie a vystupuje vo vzťahu k zákazníkovi ako uchádzač, ktorý sa mu snaží ponúknuť najvýhodnejšiu ponuku; v tejto pozícii súperí s predajcami ostatných výrobcov vozidiel. Z obsahu e-mailovej komunikácie je zrejmé, že posudzovaná dohoda sa uplatňovala na úrovni predajcov, ktorí sa dohodli na pravidlách uplatňovaných pri predaji vozidiel, teda na horizontálnej úrovni; intenzívne medzi sebou komunikovali bez účasti importéra. Žalobcovia nepredložili dôkazy, ktoré by vyvrátili závery žalovaného o existencii horizontálnej dohody.

93. Medzi podnikateľmi v jednej ekonomickej skupine, tak ako Porsche Slovakia a PIASK, nemôže byť dohoda obmedzujúca súťaž a zákon predpokladá možnosť podať žiadosť o neuloženie pokuty tak, že pokryje viacerých podnikateľov z ekonomickej skupiny. Ďalší dvaja leniency žiadatelia, BOAT a Autoprofit, podávali žiadosti samostatne.

94. Žalobcovia (a to aj tí, ktorých sa to netýka) namietajú nezákonnosť inšpekcie u spoločností ARAVER a HÍLEK. Žalovaný trvá na tom, že postupoval v súlade s § 22a zákona č. 136/2001 Z.z., v povereniach bol detailne identifikovaný predmet inšpekcie spolu s dôvodmi vykonania inšpekcie a počas inšpekcie boli zachované zákonné práva uvedených spoločností ARAVER a HÍLEK.

95. Pasivita účastníkov dohody (ak sa na dohode nezúčastňovali a vedeli o nej) neliberuje. V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ je potrebné verejné dištancovanie sa od dohody alebo oznámenie dohody žalovanému, čo žalobcovia neurobili.

96. K námietke žalobcov týkajúcej sa odôvodnenia rozhodnutia žalovaný poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 459/2017, I. ÚS 56/01, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp/10/2011, 5Sžh/2/2015 a rozhodnutie ESLP vo veci García Riuz proti Španielsku a vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, v zmysle ktorých nemusel dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

97. Žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcov o možnom porušení telekomunikačného tajomstva pri výkone inšpekcie v zmysle § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. Hoci sa s touto námietkou vysporiadal už v administratívnom konaní, zopakoval, že získavanie a zhromažďovanie dôkazov v podobe e-mailovej komunikácie je bežným postupom (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžh/1/2016, 3Sžh/2/2016, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/94/2015, 2S/273/2017, 6S/106/2015). Keďže počas inšpekcie ani počas následného prehľadávania pevných diskov v priestoroch úradu nezasahoval do obsahu prenášaných správ a nekontroloval obsah prenášaných správ, ale prehľadával len správy už doručené podnikateľovi, otvorené a uložené v jeho zariadeniach/na nosičoch, v priebehu inšpekcií vykonaných v priestoroch žalobcov ARAVER a HÍLEK neporušil telekomunikačné tajomstvo a dôkazy spočívajúce v e-mailovej komunikácii získané v priebehu inšpekcií získal v súlade s právnymi predpismi.

98. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 8Sžhk/1/2017 zo dňa 20.2.2020, vo veci Chemkostav, na ktorý žalobcovia odkazujú, tento sa netýkal rovnakej veci ako je posudzovaná v predmetnom konaní. Najvyšší súd posudzoval prípustnosť dôkazu - prepisu odposluchov zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní, od ktorých žalovaný následne prepisy získal; išlo o prepis záznamu odposluchov a SMS správ získaných použitím ITP, ktorý podlieha osobitnému režimu a musí spĺňať kritériá podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním. Žalovaný v predmetnej veci nezískal telekomunikačné tajomstvo, pričom právo na oboznamovanie sa s informáciami podnikateľov, ktoré súvisia s ich podnikateľskou činnosťou, mu vyplýva priamo zo zákona s cieľom zabezpečiť verejný záujem na ochrane hospodárskej súťaže. Zákon č. 136/2001 Z.z. v § 22a ods. 5 písm. d/ ustanovuje, že zamestnanci úradu majú v priebehu inšpekcie právo zabezpečiť si prístup ku všetkým informáciám, ktoré boli uložené v akejkoľvek elektronickej podobe na dátových nosičoch podnikateľa alebo ku ktorým má podnikateľ prístup v súvislosti s jeho činnosťou. Toto znenie jednoznačne vylučuje reštriktívny výklad podávaný žalobcami, že by to mali byť iba údaje zachytené na

nejakom nosiči. Môže ísť aj o údaje nachádzajúce sa mimo priestorov podnikateľa. Na účely prístupu k nim nie je potrebný súhlas súdu pre iné priestory, keďže žalovaný získava prístup v priestoroch podnikateľa, u ktorého vykonáva inšpekciu. Postup počas inšpekcie považuje za zákonný a dôkazy získané počas inšpekcie za získané v súlade so zákonom.

99. O podmienkach spracúvania osobných údajov žalovaný informuje na svojom webovom sídle a aj v rámci zavedených interných postupov informuje svojich zamestnancov o všetkých relevantných skutočnostiach, ktoré súvisia s plnením ich pracovných povinností, vrátane možného poskytovania osobných údajov tretím stranám. K námietke žalobcov, že žalovaný sprístupnil využitím služby Gmail spoločnosti GOOGLE ich osobné údaje tretím osobám, uviedol, že e-mailová komunikácia, ktorá bola zaslaná zo súkromného konta predsedu úradu a zároveň predsedu Rady PMÚ dňa 31.3.2020, obsahovala len pozvánku na zasadanie Rady PMÚ bez sprievodných dokumentov, bežnú komunikáciu, ktorá nebola vyhodnotená ako citlivá, a neobsahovala žiadne osobné údaje podávateľov podnetu. Ďalší e-mail, na ktorý poukazujú žalobcovia a ktorý obsahoval námietku zaujatosti voči členovi rady, zasielal predseda úradu/ predseda Rady úradu zo služobného emailového konta v pdf formáte, a to výlučne osobe, voči ktorej táto námietka zaujatosti smerovala a ktorá je členom Rady PMÚ. Zasielaný dokument - námietka zaujatosti - neobsahoval osobné údaje podávateľov podnetu a ani sa v nej neuvádzali žiadne osobné údaje konateľov spoločností. V predmetnej námietke zaujatosti (vo formáte pdf) boli uvedené len údaje advokáta JUDr. Ondreja Urbana, MBA, v rozsahu meno, priezvisko a titul, nie číslo advokátskeho preukazu. Zaslanie námietky zaujatosti osobe, voči ktorej smeruje, nie je porušením zákona ani Nariadenia č. 1/2003. Navyše, zaujatosť nebola preukázaná a námietky zaujatosti boli neopodstatnené.

100. Žalovaný vydal rozhodnutie ešte pred uplynutím prekluzívnej lehoty podľa § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. a nadobudlo právoplatnosť dňa 3.6.2020, teda v súlade so zákonom. Osobitne vo vzťahu k žalobcovi Auto Unicom, s.r.o., uviedol, že Rada PMÚ si splnila zákonnú povinnosť a pokutu mu uložila pred uplynutím prekluzívnej objektívnej lehoty druhostupňovým rozhodnutím zo dňa 15.5.2020. O vydaní druhostupňového rozhodnutia informovala účastníkov správneho konania mailom a v rovnaký deň im druhostupňové rozhodnutie aj odoslala do elektronických schránok; do sféry účastníkov konania sa teda rozhodnutie dostalo v zákonom stanovenej lehote. V zmysle Správneho poriadku a zákona č. 136/2001 Z.z. nie je voči rozhodnutiu Rady PMÚ prípustný ďalší riadny opravný prostriedok, čiže nadobúda právoplatnosť oznámením účastníkom správneho konania a žalovaný bol viazaný druhostupňovým rozhodnutím už v okamihu jeho vydania. Podľa názoru žalovaného žalobca nekonal v súlade so zásadou „práva patria bdelym“, keď si neprevzal rozhodnutie Rady PMÚ, bolo mu doručené až dňa 31.5.2020 fikciou a právoplatnosť nadobudlo dňom 1.6.2020. Ako nebdely a neaktívny účastník konania sa teraz domáha ochrany svojich práv pre tvrdené uplynutie prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia. Žalovaný v tomto kontexte poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžf/66/2012, sp. zn. 5Cdo/129/2010.

101. Je presvedčený, že konal v súlade so zákonom č. 136/2001 Z.z., ktorý nevyžaduje uviesť v rozhodnutí výrok o neuložení alebo znížení trestu, preto ani nebol povinný samostatným výrokom rozhodnúť, že importérovi Porsche Slovakia a PIASK neukladá pokutu. Rozhodnutie českého najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Afs/56/2007 nemožno na vec aplikovať z dôvodu rozdielnej právnej úpravy v podmienkach SR a ČR.

102. K námietkam žalobcov sa žalovaný podrobne vyjadril v napadnutom rozhodnutí a v plnom rozsahu naň odkázal.

103. Žalovaný pri ukladaní pokuty vychádzal z Metodického pokynu, podľa ktorého sa základná suma pokuty určí na základe súčinu relevantného obratu a percenta určeného na základe závažnosti porušovania zákona (v rozsahu do 30 %), následne sa tento súčin prenášobí počtom rokov, počas ktorých dochádzalo k porušovaniu zákona, a vyhodnotí sa existencia priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Nakoniec je potrebné zhodnotiť, či neprišlo k prekročeniu 10% z celkového obratu.

104. Rada PMÚ určila relevantný obrat individuálne vo vzťahu ku každému účastníkovi konania. Pri výpočte relevantného obratu vychádzala z údajov za roky 2011 až 2015 v členení podľa cieľovej skupiny zákazníkov za operatívny lízing, fleetové predaje retailové predaje podnikateľom a retailové predaje fyzickým osobám - nepodnikateľom. Ak účastník bol súčasťou dohody, ale nerealizoval napr. fleetový

predaj, tento nebol zahrnutý v jeho obrate, čo zabezpečuje, že relevantný obrat dostatočne odráža podiel daného podnikateľa na dohode. Rovnako tak, ak niektorú formu predaja uskutočňoval v menšej miere ako ostatné, odrazilo sa to v jeho obrate, kde podiel predaja za to, čo uskutočňoval v menšej miere, je nižší. Žalovaný odrátal aj obrat týkajúci sa zahraničných predajov - reexport - pretože nešlo o predaj konečnému spotrebiteľovi. Na druhej strane, v relevantnom obrate zohľadnil obrat za predaj áut do zahraničia konečným spotrebiteľom.

105. Pokuty boli uložené v súlade so zákonom č. 136/2001 Z.z. a žalobcovia nepreukázali skutočnosti odôvodňujúce zníženie pokuty z dôvodu neschopnosti zaplatiť pokutu. Samotná deklarácia zlej finančnej situácie alebo jeho straty nie je dostatočným dôvodom na zníženie pokuty. Ukladaná pokuta predstavuje vždy zásah do majetkovej sféry sankcionovaného subjektu a vždy odčerpá časť zisku, čo vyplýva z preventívno-represívnej funkcie sankcie. Rada PMÚ pri ukladaní pokuty zohľadnila aj situáciu na trhu spôsobenú ochorením COVID-19 a znížila pokuty uložené v prvostupňovom rozhodnutí žalovaného o 5%. Príčinná súvislosť medzi pokutou a odchodom spoločnosti z trhu sa nepovažuje za preukázanú, ak má podnikateľ vážne finančné problémy, žeby z trhu odišiel aj bez uloženej pokuty alebo by bola pokuta v porovnaní s obratom neprimerane nízka. Znižovanie pokút môže spôsobiť riziko zvýhodňovania firiem najmenej prispôbovaných trhovým podmienkam a spôsobiť zmenu správania podnikateľov a pôsobiť ako stimul k tomu, aby podnikatelia umelo vytvárali podmienky nedostatočnej likvidity a finančných problémov s cieľom vyhnúť sa pokute. Prítom zárukou neexcesívnej pokuty je maximálna hranica 10% z obratu.

106. Žalovaný uzavrel, že považuje skutkový stav za riadne zistený, správne posúdil dohodu ako jedno trvajúce porušenie, správne určil začiatok aj koniec porušovania a na zistený skutkový stav aplikoval príslušné hmotnoprávne predpisy smerujúce k uloženiu pokút a zohľadneniu leniency žiadostí. Žalobcami navrhované doplnenie dokazovania bolo vzhľadom na zistený skutkový stav nadbytočné a nemali by prínos pre objektívne objasnenie skutkového stavu veci a, okrem toho, výsluch štatutárnych zástupcov účastníkov konania v pozícii svedkov nie je možný.

107. Poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach T-133/07, T-25/95, T-68/09, C-403/04 P a C-405/04 P, C-423/08 P, C-42/92 P.

#### IV. Vyjadrenia ďalších účastníkov konania

##### IV.1 Vyjadrenie ďalších účastníkov 1 a 2

Porsche Slovakia, spol. s r.o., a Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o.

108. Ďalší účastníci konania 1 a 2 v písomnom vyjadrení k žalobám žalobcov 1 až 15 súhlasili s návrhom žalobcov na zníženie uložených pokút. Uvedli, že vzhľadom na situáciu na trhu a ďalšie prípady v oblasti predaja nových osobných a/alebo úžitkových vozidiel vykonali v roku 2015 komplexné interné vyšetrovanie. Vyšetrovanie odhalilo takmer 60 problematických e-mailov a dokumentov preukazujúcich rôzne typy horizontálnej spolupráce medzi predajcami motorových vozidiel značky Volkswagen. Tieto závery vyšetrovania ich viedli k podaniu leniency žiadosti.

109. Podľa názoru ďalších účastníkov je práve leniency žiadosť Porsche (podporená takmer 60 dôkazmi) tým najspoľahlivejším dôkazom a najlepším obrazom skutočného priebehu relevantných udalostí.

110. Spoločnosť Porsche Slovakia je importérom vozidiel značky Volkswagen. Na slovenskom trhu pôsobí cca 25 rokov a jej primárnym cieľom bol vždy maximálny obrat dosiahnutý z predaja týchto vozidiel a ich čo najvyšší možný podiel na slovenskom trhu. Na dosiahnutie tohto cieľa spoločnosť Porsche Slovakia vždy chcela budovať zdravú a dobre fungujúcu predajnú sieť s dobrými vzťahmi so svojimi obchodnými partnermi.

111. Žalobcovia sú predajcami pôsobiacimi v predajnej sieti. Sú samostatnými podnikateľmi (s výnimkou spoločnosti PIASK, ktorá patrí do rovnakej skupiny ako spoločnosť Porsche Slovakia), vo svojom rozhodovacom procese sú úplne nezávislí a sledujú vlastné obchodné ciele. Po 20 rokoch pôsobenia v distribučnej sieti Volkswagen, vďaka ktorej rástli a boli evidentne úspešní, je nelogické, že v súčasnosti žalobcovia tvrdia, že spoločnosť Porsche Slovakia ich diskriminuje, núti k (alebo proti)

určitým krokom a vytvára tak obraz využívania nátlaku voči nim. Snaha o vytvorenie takéhoto obrazu je v rozpore so skutočnosťou, keďže všetci súčasní predajcovia chcú zostať súčasťou distribučnej siete a so spoločnosťou Porsche Slovakia prednedávnom uzavreli nové zmluvy v rámci všeobecného dojednávania nových zmlúv s predajcami Volkswagen v Európe.

112. Ďalší účastníci sú presvedčení, že spôsob namietania žalobcov proti ich leniency žiadosti preukazuje, že nemajú dôveryhodné vysvetlenie pre dohodu. Ďalší účastníci trvajú na tom, že splnili všetky podmienky pre priznanie plnej imunity. Systematika § 38d zákona č. 136/2001 Z.z. ukazuje, že spoločnosť Porsche Slovakia bola plne oprávnená podať leniency žiadosť, a zohľadňuje možnosť dvoch žiadateľov patriacich do jednej ekonomickej skupiny, ktorí však nepodnikajú na rovnakej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca, podať spoločnú žiadosť o účasť na programe zhovievavosti. Spoločnosti Porsche Slovakia a PIASK patria do tej istej skupiny, takže dohody medzi nimi sú pokryté doktrínou jednej ekonomickej jednotky, a preto nepatria do pôsobnosti práva hospodárskej súťaže a sú v súlade s právnymi predpismi.

113. Spoločnosť Porsche Slovakia ako importér má prirodzene záujem o maximálny obrat dosiahnutý z predaja vozidiel značky Volkswagen a najvyšší možný podiel vozidiel na slovenskom trhu. Jej primárnym cieľom je maximalizovať počet predaných vozidiel značky Volkswagen a spôsoby, ako to dosiahnuť; to zahŕňa podporu aj predaja a organizáciu zdravej predajnej siete z hľadiska jej predajných zručností, ako aj dlhodobú ekonomickú udržateľnosť predajcov. Vyššia úroveň cien by znížila atraktivitu vozidiel značky Volkswagen pre koncových zákazníkov v porovnaní s inými značkami, čo by mohlo negatívne ovplyvniť počet predajov. Možné znižujúce sa marže, t.j. zisk predajcov, nemajú žiadnym spôsobom vplyv na obchodné výsledky spoločnosti Porsche Slovakia, ktoré sú vykazované materskej spoločnosti.

114. Ďalší účastník Porsche Slovakia považuje vyjadrenia o údajnej diskriminácii prostredníctvom zmluvných dojednaní a vyplácania podpôr za nesúvisiace s dohodou. Aj keď medzi jednotlivými dojednaniaми môžu existovať určité rozdiely, ktoré sú založené na objektívnych obchodných dôvodoch a osobitnom vyjednávaní s konkrétnym predajcom, všeobecne spoločnosť Porsche Slovakia pristupuje ku každému predajcovi rovnako bez akejkoľvek diskriminácie vo vzťahu k distribučným zmluvám či podporám. Distribučné zmluvy sú pre všetkých predajcov rovnaké a dohodnuté zmeny platia aj pre všetky obchodné vzťahy medzi predajcami a importérom. Okrem toho má importér, spoločnosť Porsche Slovakia, jasné pravidlá pre výpočet veľkoodberateľskej podpory; nie je možné uprednostniť konkrétneho predajcu alebo sa mu vyhrážať. Preto spoločnosť Porsche Slovakia nemohla mať motiváciu alebo podnet k začatiu alebo organizácii dohody či vynucovaniu účasti predajcov na nej.

115. E-mail od pána H. bol predložený ako údajný dôkaz preukazujúci, že spoločnosť Porsche Slovakia nútila spoločnosť BOAT k účasti na dohode. Jeho zmysel je však úplne iný. E-mail od pána H. sa týka nesprávneho výpočtu veľkoodberateľskej podpory (t.j. platieb spoločnosti Porsche Slovakia ako importéra predajcom ako podporu ich predaja), ktorú mala dostať spoločnosť BOAT od spoločnosti Porsche Slovakia. Zástupcovia spoločnosti Porsche Slovakia v tomto konkrétnom prípade mali v úmysle vysvetliť spoločnosti BOAT pravidlá týkajúce sa veľkoodberateľskej podpory a jej význam a trvať na dodržiavaní pravidiel poskytovania tejto podpory. U predajcov často dochádza k takému nesprávne výpočtu vlastnej marže na konkrétne vozidlo. Obchodní zástupcovia predajcov niekedy nesprávne urobia výpočet s vyššou východiskovou maržou, než je skutočne uplatniteľná na konkrétne vozidlo v konkrétnom čase, preto aj pri poskytnutí veľkoodberateľskej podpory predajú nakoniec vozidlo pod náklady. Zvyčajne to predajca zistí až po predaji vozidla alebo po tom, ako ho účtovník na túto chybu upozorní. Následne takýto predajca kontaktuje spoločnosť Porsche Slovakia so žiadosťou o poskytnutie dodatočného bonusu - dodatočnej veľkoodberateľskej podpory, na ktorú podľa štandardných pravidiel nemá nárok. Zástupcovia spoločnosti BOAT vo svojom ústnom vysvetlení potvrdili, že spoločnosť Porsche Slovakia ju nikdy nenútila k uzatvoreniu alebo dodržiavaniu dohody a že e-mail od pána H. sa zaoberal inou témou.

116. Ďalší účastníci považujú svedecké výpovede v podobe, v akej ich navrhovali žalobcovia s cieľom doplniť dokazovanie, za nadbytočné a neprípustné, a teda žalovaný nepochybil, keď tieto dôkazy nevykonal.

IV.2 Vyjadrenie ďalšieho účastníka 3  
BOAT a.s.

117. Ďalší účastník konania 3 v písomnom vyjadrení k správnym žalobám žalobcov 1 až 15 uviedol, že sa nevzdáva svojho účasti v konaní.

#### V. Repliky a ďalšie vyjadrenia žalobcov

118. Žalobcovia 1 až 15 v písomných replikách k vyjadreniu žalovaného a ďalších účastníkov konania zotrvali na argumentoch uvedených v ich žalobách.

119. Jednotliví žalobcovia v písomných vyjadreniach k správnym žalobám ostatných žalobcov zotrvali na argumentoch prezentovaných v nimi podaných žalobách.

120. Žalobcovia 1 až 4, 6, 9, 12 v písomných vyjadreniach k vyjadreniu ďalších účastníkov konania zopakovali argumenty uvedené v žalobách a trvajú na tom, že importér nemohol podať žiadosť o leniency. Zdôraznili nátlak importéra na predajcov pri predaji vozidiel značky Volkswagen a zvýhodňovanie PIASK na úkor ostatných predajcov.

#### VI. Návrh žalobcov 9 až 13 na polozenie prejudiciálnej otázky Súdneho dvoru Európskej Únie

121. Právny zástupca žalobcov 9 až 13 na pojednávaní dňa 14.6.2021 navrhol krajskému súdu podať Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 ZFEU v nasledovnom znení: „Má sa čl. 27 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy vykladať v tom zmysle, že zásada práva na obhajobu je porušená, ak ústredný orgán štátnej správy na úseku ochrany a podpory hospodárskej súťaže (Protimonopolný úrad Slovenskej republiky) v štádiu po začatí súťažno-správneho konania a potom, čo došlo k zverejneniu výzvy pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a v dôsledku uvedeného aj k odtajneniu celého administratívneho spisu, izolovane a osamotene vypočúva žiadateľov o leniency k podstatným skutkovým otázkam týkajúcich sa protisúťažného konania, ktorého prešetrovanie je predmetom daného súťažno-správneho konania, bez oboznámenia ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov a bez možnosti účasti ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov na tomto „osamotenom“ vypočúvaní žiadateľov o leniency?“

122. Ide o totožnú otázku, ktorú žalobcovia 9 až 13 navrhli žalovanému podať na Súdny dvor EÚ.

#### VII. Pojednávanie

123. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný podľa § 10 a § 13 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len SSP) rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 29.6.2021 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil v prítomnosti právnych zástupcov žalobcov 7 - 15, poverených zástupcov žalovaného, právneho zástupcu ďalších účastníkov 1 a 2 a v neprítomnosti právnych zástupcov žalobcov 14 a 15 a právnej zástupkyne ďalšieho účastníka 3. Právni zástupcovia žalobcov 14 a 15 a právna zástupkyňa ďalšieho účastníka 3 boli na pojednávanie riadne predvolaní; svoju neúčast' ospravedlnil právny zástupca žalobcu 14 a súhlasil, aby správny súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti, ostatní svoju neúčast' neospravedlnili, ani nežiadali o odročenie pojednávania.

124. Správny súd vylúčil z pojednávania konaných dňa 14.6.2021 a dňa 29.6.2021 verejnosť podľa § 110 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ SSP a oznámil to v súlade s § 36 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov. Rozsudok bol, tak ako správny súd uvádza vyššie, vyhlásený verejne.

#### VIII. Relevantné právne predpisy

125. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov

orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

126. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

127. Podľa § 25 SSP ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

128. Podľa § 100 ods. 1 písm. c/ SSP správny súd konanie uznesením preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania správny súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

129. Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

130. Podľa čl. 267 ZFEU Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú:

- a) výkladu zmlúv;
- b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

Ak sa takáto otázka položí v prebiehajúcom konaní pred súdnym orgánom členského štátu v súvislosti s osobou, ktorá je vo väzbe, Súdny dvor Európskej únie koná bezodkladne.

131. Podľa čl. 101 ZFEU nasledujúce sa zakazuje ako nezlučiteľné s vnútorným trhom: všetky dohody medzi podnikmi, rozhodnutia združení podnikov a zosúladené postupy, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktoré majú za cieľ alebo následok vylúčovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže v rámci vnútorného trhu, najmä tie, ktoré:

- a) priamo alebo nepriamo určujú nákupné alebo predajné ceny alebo iné obchodné podmienky;
- b) obmedzujú alebo kontrolujú výrobu, odbyt, technický rozvoj alebo investície;
- c) rozdeľujú trhy alebo zdroje zásobovania;
- d) uplatňujú nerovnaké podmienky pri rovnakých plneniach voči ostatným obchodným partnerom, čím ich v hospodárskej súťaži znevýhodňujú;
- e) podmieňujú uzatváranie zmlúv s ostatnými zmluvnými stranami prijatím dodatočných záväzkov, ktoré svojou povahou alebo podľa obchodných zvyklostí nesúvisia s predmetom týchto zmlúv.

132. Podľa čl. 103 ods. 1 ZFEU na návrh Komisie a po porade s Európskym parlamentom Rada vydá príslušné nariadenia alebo smernice na vykonávanie zásad stanovených v článkoch 101 a 102 ZFEU.

133. Podľa čl. 1 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 dohody, rozhodnutia a zosúladené postupy v zmysle článku 81 ods. 1 Zmluvy (v súčasnosti ide o čl. 101 ZFEÚ), ktoré nespĺňajú podmienky článku 81 ods. 3 zmluvy, sú zakázané bez toho, aby bolo potrebné predchádzajúce rozhodnutie.

134. Podľa čl. 2 Nariadenia č. 1/2003 vo všetkých vnútroštátnych konaniach alebo konaniach spoločenstva, ktoré sa týkajú uplatňovania článkov 81 a 82 Zmluvy (v súčasnosti ide o čl. 101, čl. 102 ZFEU), bremeno dokazovania porušenia článku 81 ods. 1 alebo článku 82 Zmluvy znáša strana alebo orgán, ktorý túto námietku vzniesol. Podnik alebo združenie podnikov nárokuje si výhody článku 81 ods. 3 Zmluvy (v súčasnosti ide o čl. 101 ods. 3 ZFEU) znáša dôkazné bremeno splnenia podmienok uvedeného odseku.

135. Podľa čl. 3 ods. 1 prvá veta Nariadenia č. 1/2003 ak orgány hospodárskej súťaže členských štátov alebo vnútroštátne súdy uplatňujú vnútroštátne súťažné právo na dohody, rozhodnutia združení podnikov alebo zosúladené postupy v zmysle článku 81 ods. 1 Zmluvy, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi v zmysle uvedeného ustanovenia, uplatnia aj článok 81 Zmluvy na také dohody, rozhodnutia alebo zosúladené postupy.

136. Podľa čl. 5 štvrtá odrážka Nariadenia č. 1/2003 orgány hospodárskej súťaže členských štátov majú právomoc na uplatňovanie článkov 81 a 82 Zmluvy (v súčasnosti ide o čl. 101, čl. 102 ZFEU) v jednotlivých prípadoch. Na tento účel, konajúc zo svojho vlastného podnetu alebo na základe sťažnosti, môžu prijímať tieto rozhodnutia: ukladať pokuty, pravidelné penále alebo iné sankcie podľa vnútroštátneho práva.

137. Podľa čl. 6 Nariadenia č. 1/2003 vnútroštátne súdy majú právomoc na uplatňovanie článkov 81 a 82 Zmluvy (v súčasnosti ide o čl. 101, čl. 102 ZFEU).

138. Podľa čl. 16 Nariadenia č. 1/2003 keď vnútroštátne súdy rozhodujú o dohodách, rozhodnutiach alebo postupoch podľa článku 81 alebo článku 82 Zmluvy, ktoré sú už predmetom rozhodnutia Komisie, nemôžu prijať rozhodnutia, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím prijatým Komisiou. Musia sa vyhnúť takým rozhodnutiam, ktoré by boli v rozpore s rozhodnutím, o ktorom uvažuje Komisia v postupe, ktorý iniciovala. Na tento účel môžu vnútroštátne súdy posúdiť, či je nevyhnutné zastaviť príslušný postup. Táto povinnosť nemá vplyv na práva a povinnosti podľa článku 234 Zmluvy (ods. 1). Keď orgány hospodárskej súťaže členských štátov rozhodujú o dohodách, rozhodnutiach alebo postupoch podľa článku 81 alebo článku 82 Zmluvy, ktoré sú už predmetom rozhodnutia Komisie, nemôžu prijať rozhodnutia, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím prijatým Komisiou (ods. 2).

139. Podľa čl. 35 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 členské štáty určia orgán alebo orgány hospodárskej súťaže zodpovedné za uplatňovanie článkov 81 a 82 Zmluvy tak, aby boli účinne splnené ustanovenia tohto nariadenia. Opatrenia potrebné na splnomocnenie týchto orgánov týkajúce sa uplatňovania uvedených článkov sa uskutočnia do 1. mája 2004. Medzi určené orgány môžu patriť aj súdy.

140. Podľa § 25 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 575/2001 Z.z.) Protimonopolný úrad Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy na ochranu a podporu hospodárskej súťaže.

141. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru bez nepriamych daní, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi. Pri združení podnikateľov sa k obratu združenia podnikateľov okrem súčtu podľa predchádzajúcej vety pripočíta aj súčet prijatých príspevkov členov tohto združenia. Obrat podnikateľa vyjadrený v cudzej mene sa prepočíta na eurá, pričom na prepočet cudzej meny na eurá sa použije priemer referenčných výmenných kurzov určených a vyhlásených Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska, ktoré sú platné pre príslušné účtovné obdobie.

142. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 dohoda a zosúladený postup podnikateľov, ako aj rozhodnutie združenia podnikateľov, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže (ďalej len "dohoda obmedzujúca súťaž"), sú zakázané, ak tento zákon neustanovuje inak.

143. Podľa § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 zakázaná je najmä dohoda obmedzujúca súťaž, ktorá spočíva v priamom alebo nepriamom určení cien tovaru alebo iných obchodných podmienok (písm. a/), rozdelení trhu alebo zdrojov zásobovania (písm. c/), koordinácii podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej

súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou (písm. f/).

144. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 v súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu má úrad právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa, kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov týchto orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len "zamestnanci podnikateľa"), ako aj od iných fyzických osôb a právnických osôb informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné pre činnosť úradu bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka, vyžadovať písomné vysvetlenie alebo ústne vysvetlenie s možnosťou vyhotovenia si jeho zvukového záznamu. Tieto subjekty sú povinné takéto informácie a podklady úradu bezplatne poskytnúť v lehote určenej úradom; v prípade utajovaných skutočností za dodržania podmienok ustanovených osobitným predpisom.

145. Podľa § 22a ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 pri plnení úloh podľa tohto zákona majú zamestnanci úradu, ako aj osoby poverené plnením úloh patriacich do pôsobnosti úradu (ďalej len "zamestnanci úradu") právo na základe písomného poverenia (ďalej len "poverenie") vstupovať do všetkých priestorov a dopravných prostriedkov podnikateľa, ktoré súvisia s činnosťou alebo s konaním podnikateľa, s cieľom vykonať inšpekciu.

146. Podľa § 22a ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 pri vykonávaní prešetrovania a v prvostupňovom konaní poverí zamestnancov úradu na vykonanie inšpekcie podpredseda úradu, v konaní pred radou poverí zamestnancov úradu predseda rady. Poverenie obsahuje meno, priezvisko a funkciu osoby vydávajúcej poverenie, označenie podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch sa má inšpekcia vykonať, časový rozsah vykonávania inšpekcie, predmet a účel inšpekcie, meno a priezvisko zamestnanca úradu povereného výkonom inšpekcie, poučenie o právach a povinnostiach podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch sa má inšpekcia vykonať, podpis osoby, ktorá poverenie vydala, číslo poverenia a odtlačok pečiatky úradu.

147. Podľa § 22a ods. 6 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 zamestnanci úradu sú oprávnení vyhotoviť kópie akýchkoľvek informácií v listinnej podobe, všetkých počítačových údajov a podkladov uložených v akejkoľvek elektronickej podobe na dátovom nosiči podľa odseku 5 písm. d).

148. Podľa § 22a ods. 8 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 ak je dôvodné podozrenie, že sa v iných priestoroch alebo dopravných prostriedkoch podnikateľa, ako uvedených v odseku 1, ako aj v súkromných priestoroch alebo súkromných dopravných prostriedkoch súčasných alebo bývalých zamestnancov podnikateľa nachádzajú podklady alebo dokumenty, ktoré súvisia s činnosťou alebo konaním podnikateľa, na základe ktorých možno preukázať obmedzenie súťaže, úrad môže vykonať inšpekciu v týchto priestoroch na základe súhlasu súdu s inšpekciou vydaného na návrh úradu. Súhlas súdu s inšpekciou doručí úrad osobe, u ktorej sa inšpekcia vykoná, pri začatí inšpekcie. Ak osoba, u ktorej sa má inšpekcia vykonať, nie je prítomná, úrad súhlas súdu s inšpekciou odovzdá na poštovú prepravu najneskôr do 24 hodín po vykonaní inšpekcie spolu s odpisom zápisnice o vykonaní inšpekcie.

149. Podľa § 23 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 na postup úradu podľa § 22 ods. 1 písm. a) až c) a § 22a sa nevzťahujú ustanovenia tohto zákona upravujúce konanie a ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní, okrem ustanovení o plynutí lehôt, doručovaní, zastupovaní, zápisnici a vylúčení zamestnancov alebo členov správneho orgánu, ktoré sa použijú primerane.

150. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2014 Úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10% z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 330 eur alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 330 000 eur.

151. Podľa § 38 ods. 1 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 Úrad za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž uloží podnikateľovi pokutu do 10% z obratu podľa § 3 ods. 5 za predchádzajúce účtovné obdobie, ak § 38d neustanovuje inak.

152. Podľa § 38 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 Úrad pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 posudzuje závažnosť a dĺžku trvania porušovania. Úrad pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, prípadne dopad na trh a veľkosť relevantného trhu. Okrem týchto kritérií úrad pri ukladaní pokuty prihliada prípadne aj na iné skutočnosti, najmä na opakované porušovanie, odmietnutie spolupracovať s úradom, postavenie ako vodcu alebo iniciátora porušovania alebo neplnenie dohody obmedzujúcej súťaž v praxi.

153. Podľa § 38c ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 predchádzajúcim účtovným obdobím na účely § 38 a 38a je účtovné obdobie, za ktoré bola zostavená posledná účtovná závierka (ods. 1). Pokuty podľa § 38 ods. 1 a 2, § 38a a § 38b môže úrad uložiť do štyroch rokov od začatia konania, najneskôr do ôsmich rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu ustanovení tohto zákona, k porušeniu ustanovení osobitného predpisu, k nesplneniu podmienky alebo k porušeniu povinnosti alebo záväzku uloženého rozhodnutím úradu (ods. 4).

154. Podľa § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 Úrad účastníkovi dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods. 1 alebo podľa ustanovení osobitného predpisu, ktorej účastníci podnikajú na rovnakej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca, neuloží na jeho žiadosť pokutu, ak tento účastník dohody ako prvý z vlastného podnetu predloží rozhodujúci dôkaz o takom porušení alebo ako prvý požiada o rezerváciu poradia a predloží takýto dôkaz v lehote určenej úradom a splní podmienky účasti na programe zhovievavosti (písm. a/), alebo informáciu a dôkaz, ktorý je rozhodujúci pre vykonanie inšpekcie podľa § 22a, ktorou sa má získať rozhodujúci dôkaz umožňujúci preukázať takéto porušenie, alebo ako prvý požiada o rezerváciu poradia a predloží takúto informáciu a dôkaz v lehote určenej úradom a splní podmienky účasti na programe zhovievavosti (písm. b/).

155. Podľa § 38d ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 Úrad môže na žiadosť účastníka dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods.1 alebo podľa ustanovení osobitného predpisu, ktorej účastníci podnikajú na rovnakej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca, znížiť pokutu, ktorú by úrad uložil podľa § 38 ods. 1, až do výšky 50%, ak účastník dohody z vlastného podnetu poskytne úradu dôkaz s významnou pridanou hodnotou k dôkazom, ktorými už úrad disponuje, ktorý v spojení s informáciami a dôkazmi už dostupnými úradu umožní preukázať porušenie zákazu podľa § 4 ods. 1 alebo osobitného predpisu, a ak tento účastník dohody splní podmienky účasti na programe zhovievavosti.

156. Podľa § 38d ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 podmienkou účasti na programe zhovievavosti na základe žiadosti podľa odseku 1 je, že žiadateľ skončil účasť na dohode obmedzujúcej súťaž najneskôr v čase, keď poskytol dôkaz podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. b), okrem účasti na dohode obmedzujúcej súťaž so súhlasom úradu, ak je to nevyhnutné na zachovanie efektivity inšpekcií (písm. a/), nedonútil iného podnikateľa zúčastniť sa na dohode obmedzujúcej súťaž (písm. b/), poskytol úradu všetky jemu dostupné dôkazy a riadne spolupracoval s úradom počas celého prešetrovania a konania (písm. c/), neoboznámil s podaním žiadosti a jej obsahom iných účastníkov dohody (písm. d/).

157. Podľa § 38d ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 podmienkou účasti na programe zhovievavosti na základe žiadosti podľa odseku 2 je, že žiadateľ skončil účasť na dohode obmedzujúcej súťaž najneskôr v čase, keď poskytol dôkaz podľa odseku 2, okrem účasti na dohode obmedzujúcej súťaž so súhlasom úradu, ak je to nevyhnutné na zachovanie efektivity inšpekcií (písm. a/), poskytol úradu všetky jemu dostupné dôkazy a riadne spolupracoval s úradom počas celého prešetrovania a konania (písm. b/), neoboznámil o podaní žiadosti a obsahu tejto žiadosti iných účastníkov dohody (písm. c/).

158. Podľa § 38d ods. 6 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 podmienky účasti na programe zhovievavosti podľa odsekov 3 a 4 všetkých žiadateľov patriacich do jednej ekonomickej skupiny, ktorí podali spoločnú žiadosť, sa považujú za splnené, iba ak tieto podmienky splní každý z týchto žiadateľov. Na účely určenia, či žiadatelia patria do rovnakej ekonomickej skupiny, úrad vychádza zo vzťahov priamej alebo nepriamej kontroly podľa § 9 ods. 4.

159. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 kontrola podľa odseku 1 písm. b) je možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť podnikateľa, najmä prostredníctvom vlastníckych práv alebo iných práv (písm. a/), práv, zmlúv alebo na základe iných skutočností, ktoré umožňujú vykonávať rozhodujúci vplyv na zloženie, hlasovanie alebo rozhodovanie orgánov podnikateľa (písm. b/).

160. Podľa § 38h ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2016 ak tento zákon neustanovuje inak, úrad uloží podnikateľovi zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov, ak tomuto podnikateľovi uložil pokutu za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá spočívala v koordinácii podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou.

161. Podľa § 44e zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2016 Úrad uloží zákaz podľa § 38h aj ak ide o uloženie pokuty za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž, ku ktorému došlo pred 18. aprílom 2016, ak by na základe osobitného predpisu o verejnom obstarávaní účinného do 17. apríla 2016 tento podnikateľ v dôsledku takéhoto rozhodnutia úradu nespĺňal podmienku osobného postavenia z dôvodu, že mu bolo preukázané závažné porušenie odborných povinností vo forme účasti na dohode obmedzujúcej súťaž.

162. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 17.4.2016 ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, postupuje sa v konaní na úrade podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

163. Podľa § 59 SP odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni (ods. 1). Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí (ods. 2).

#### IX. Posúdenie vecí správnym súdom

K návrhu žalobcov 9/ až 13/ na podanie prejudiciálnej otázky  
Súdnemu dvoru Európskej únie

164. Žalobcovia 9 až 13 navrhli správnemu súdu podať Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 ZFEU v nasledovnom znení: „Má sa čl. 27 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy vykladať v tom zmysle, že zásada práva na obhajobu je porušená, ak ústredný orgán štátnej správy na úseku ochrany a podpory hospodárskej súťaže (Protimonopolný úrad Slovenskej republiky) v štádiu po začatí súťažno-správneho konania a potom, čo došlo k zverejneniu výzvy pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a v dôsledku uvedeného aj k odtajneniu celého administratívneho spisu, izolovane a osamotene vypočúva žiadateľov o leniency k podstatným skutkovým otázkam týkajúcich sa protisúťažného konania, ktorého prešetrovanie je predmetom daného súťažno-správneho konania, bez oboznámenia ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov a bez možnosti účasti ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov na tomto „osamotenom“ vypočúvaní žiadateľov o leniency?“

165. Správny súd obligatórne preruší konanie, ak v konkrétnej právnej veci, ktorú prejednáva, vznikne pochybnosť o výklade práva EÚ, ktorú možnosť riešiť prostredníctvom prejudiciálnej otázky podanej Súdnemu dvoru EÚ (§ 100 ods. 1 písm. c/ SSP). Tomu korešponduje aj právomoc Súdného dvora EÚ v zmysle čl. 267 ZFEU vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú výkladu zmlúv (písm. a/); platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie (písm. b/). Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor EÚ, aby o nej rozhodol. Ak sa však takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s výnimkou prípadov, že položená otázka je irelevantná, alebo dotknuté ustanovenie komunitárneho práva už bolo Súdnym dvorom vyložené, alebo správna aplikácia komunitárneho práva je tak jednoznačná, že o nej nie sú žiadne pochybnosti (napríklad rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-283/81, CILFIT).

166. Podľa názoru krajského súdu krajský súd ako správny súd konajúci podľa SSP nie je tým súdom, ktorý by bol povinný položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru EÚ, pretože proti jeho rozhodnutiu je v zásade prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1 SSP). V čl. 267 ods. 3 ZFEÚ sa v súvislosti s povinnosťou položiť prejudiciálnu otázku spomína „opravný prostriedok“ a *expressis verbis* nešpecifikuje, či má ísť o riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu krajského súdu sa možno domáhať nápravy kasačnou sťažnosťou na súde vyššej inštancie - kasačnom súde - ktorým je Najvyšší správny súd SR a až jeho rozhodnutie nemožno napadnúť ďalšou kasačnou sťažnosťou (§ 439 ods. 1 SSP a *contrario*) ani návrhom na obnovu konania (okrem výnimky ustanovenej v § 462 ods. 2 SSP). Inými slovami, po rozhodnutí krajského súdu existuje ešte ďalšia súdna inštancia preskúmavajúca posúdenie veci krajským súdom a až táto ďalšia súdna inštancia (Najvyšší správny súd SR) je tou, ktorá rozhoduje vo veci s konečnou platnosťou (k tomu pozri napríklad rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-210/06, *Cartesio*, odseky 75-79). Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že súdom, ktorý je povinný podať predbežnú otázku na Súdny dvor EÚ, je Najvyšší správny súd SR ako kasačný súd a nie krajský súd, voči ktorého rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť. Navyše, vnútroštátny súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ (C-93/78, *Mattheus*).

167. Odhliadnuc od uvedeného krajský súd považuje návrh žalobcov 9 až 13 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ za neopodstatnený a zamietol ho podľa § 162 ods. 3 CSP v spojení s § 25 SSP a § 100 ods. 1 písm. c/ SSP z nasledovných dôvodov:

168. Súdny dvor EÚ podáva výklad konkrétne označených ustanovení zmlúv alebo aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie (čl. 267 ZFEU). V rámci konania podľa článku 267 ZFEU Súdny dvor EÚ nemá právomoc vyjadrovať sa k výkladu vnútroštátneho práva, pretože táto úloha prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu (rozsudky vo veciach C 53/04 - bod 54, C 250/09 a C 268/09 - bod 75, C-307/18 - bod 25, C-610/19 - body 68 až 70). Odôvodnením návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba, ktorá je vnútorne spätá s efektívnym riešením určitého sporu (rozsudok vo veciach C 558/18 a C 563/18 - bod 44), nesmie ísť ani o otázku akademickú (C-428/93, C-286/88).

169. Žalobcami navrhovaná otázka sa síce týka čl. 27 Nariadenia č. 1/2003, ale toto ustanovenie upravuje procesný postup Európskej Komisie, čo vyplýva aj zo samotného znenia tohto ustanovenia, ktorá nie je účastníkom konania v predmetnej právnej veci. Už len z tohto dôvodu je polozenie a zodpovedanie otázky bezpredmetné a ani v abstraktnej rovine neprispieje k vyriešeniu veci.

170. Nariadenie č. 1/2003 odkazuje v čl. 5 v súvislosti s vykonávaním a hodnotením dôkazov na vnútroštátne právne predpisy, v predmetnej právnej veci na Správny poriadok a zákon č. 136/2001 Z.z. Z tohto uhla pohľadu by sa žalobcami požadovaný výklad týkal vnútroštátneho práva, na čo Súdny dvor nemá kompetenciu (bod 5 posledná veta preambuly Nariadenia č. 1/2003) a polozenie prejudiciálnej otázky aj z tohto hľadiska je nadbytočné.

171. Správny súd v tejto časti dospel k záveru, že žalobcami 9/ až 13/ navrhovaná otázka predstavuje na jednej strane hypotetickú otázku a na druhej strane sa týka výkladu vnútroštátneho práva, preto správny súd zamietol návrh žalobcov 9/ až 13/ na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ ako nedôvodný podľa § 162 ods. 3 CSP v spojení s § 25 SSP a § 100 ods. 1 písm. c/ SSP.

172. Keďže žalobcovia 9 až 13 navrhli aj žalovanému v administratívnom konaní podať identickú otázku Súdnemu dvoru EÚ a žalovaný ju nepodal, konal v súlade s čl. 267 ZFEU a v tomto smere neporušil práva žalobcov.

K meritórnym žalobným námietkam

173. Žalobcovia vzniesli v správnych žalobách viacero námietok, ktoré boli vo väčšine zhodné, konkrétne ide o:

? márne uplynutie zákonnej prekluzívnej lehoty vo veci rozhodnúť podľa § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z.,

? nedostatočné vymedzenie predmetu inšpekcie vykonanej u žalobcov ARAVER a HÍLEK v poverení na vykonanie inšpekcie, nezákonnosť vykonanej inšpekcie pre absenciu súhlasu súdu s inšpekciou,

- ? pasívna účasť žalobcov na dohode,
- ? vady výroku rozhodnutia o spáchaní správneho deliktu - nedostatočne formulovaná skutková veta (spôsob spáchania správneho deliktu) a absencia výroku o neuložení pokuty leniency žiadateľom 1 a 2, t.j. Porsche Slovakia a PIASK,
- ? nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nevypočutie kľúčových svedkov a nezohľadnenie ekonomických analýz,
- ? žalobca 6 Auto Gábrriel namietal, že mu žalovaný poskytol nedostatočnú lehotu na zvolenie si právneho zástupcu,
- ? porušenie telekomunikačného tajomstva podľa § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z.,
- ? nesprávne vyhodnotenie údajnej dohody ako horizontálnej a nesprávne vyhodnotenie absencie nátlaku zo strany importéra na predajcov,
- ? nezákonnosť leniency programu vo vzťahu k importérovi Porsche Slovakia a predajcovi PIASK,
- ? nesprávne vyhodnotenie namietanej dohody ako jedného trvajúceho deliktu,
- ? nesprávna aplikácia čl. 101 ZFEÚ, a
- ? neprimerane vysoká suma pokuty (a to aj vo vzťahu k leniency žiadateľovi 3 Autoprofit).

174. Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti, vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov, ako aj prísnosti postihu delikventa.

175. Trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle Rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Námietka márneho uplynutia zákonnej prekluzívnej lehoty vo veci rozhodnúť

176. Žalobcovia namietali, že žalovaný a Rada PMÚ rozhodli o uložení pokuty a zákazu účasti vo verejných obstarávaníach po márnom uplynutí zákonných prekluzívnych lehôt, a preto sú ich rozhodnutia nezákonné. Namietali tiež, že žalovaný oneskorene a v rozpore so zákonom č. 136/2001 Z.z. začal sankčné konanie až po takmer roku od doručenia prvých leniency žiadostí, hoci aj skôr mal dostatok informácií o údajnom protiprávnom konaní.

177. Ustanovenie § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. upravuje zákonnú subjektívnu a objektívnu lehotu, v ktorej má žalovaný uložiť pokutu podľa § 38 ods. 1 a 2, § 38a a § 38b za protisúťažné konanie: subjektívna štvorročná lehota na uloženie pokuty začína plynúť od začatia konania a osemročná objektívna lehota plynie odo dňa, keď došlo k porušeniu ustanovení tohto zákona. Obe lehoty majú prekluzívny charakter, teda ich márnym uplynutím zaniká možnosť žalovaného sankcionovať subjekty, ktoré sa mohli dopustiť správneho deliktu na úseku hospodárskej súťaže.

178. Medzi účastníkmi je spornou otázka, či má byť druhostupňové rozhodnutie o uložení pokuty za spáchanie správneho deliktu vydané pred uplynutím uvedenej lehoty bez toho, aby nadobudlo právoplatnosť, alebo či má druhostupňové rozhodnutie o uložení pokuty nadobudnúť právoplatnosť ešte pred uplynutím zákonnej prekluzívnej lehoty.

179. Z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov SR vyplýva, že rozhodnutie, ktorým sa ukladá pokuta, musí v zákonnej prekluzívnej lehote nadobudnúť právoplatnosť, nestačí ho v tejto lehote len vydať. Najvyšší súd SR napríklad v rozhodnutí sp. zn. 4SŽ/21/2001 zo dňa 25.9.2001 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 11/2004) uviedol, že na zachovanie lehôt podľa § 35 ods. 4 zákona o cestnej doprave nestačí len v rámci nich vydať prvostupňové rozhodnutie, ale je nevyhnutné, aby toto najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo aj právoplatnosť. Za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť. Až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia bola priamo dotknutá právna sféra povinného subjektu. Ak už uplynula subjektívna prekluzívna lehota, aplikácia objektívnej prekluzívnej lehoty je vylúčená. Platí to aj naopak, subjektívna lehota môže plynúť len v rámci objektívnej lehoty. Inými slovami, na zachovanie lehôt je potrebné, aby rozhodnutie o uložení sankcie za správny najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo právoplatnosť (rovnako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽp/19/2012, sp. zn. 7Sžo/47/2016, sp. zn. 7Asan/2/2019, atď.).

180. V predmetnej právnej veci žalovaný ustálil, že ide o trvajúci správny delikt, kedy začína objektívna prekluzívna lehota na uloženie pokuty plynúť odo dňa, keď došlo poslednýkrát k porušeniu zákonom uloženou povinnosťou (§ 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z.).

181. Správne konanie sa začalo dňa 3.6.2016 (žalovaný dňa 1.6.2016 vydal oznámenie o začatí správneho konania, ktoré bolo účastníkom doručené 3.6.2016), od kedy začala plynúť štvorročná subjektívna prekluzívna lehota na uloženie pokuty a jej posledným dňom bol 3.6.2020. Rada PMÚ rozhodla v druhom stupni rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.5.2020, teda v subjektívnej štvorročnej prekluzívnej lehote.

182. Z hľadiska plynutia objektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. je dôležité ustáliť ukončenie protiprávneho konania vo vzťahu ku konkrétnym žalobcom osobitne, pričom správny súd v tejto časti vychádzal z napadnutých rozhodnutí:

? žalobca 1 (Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 2 (AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 3 (DOVE, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 4 (HÍLEK a spol., a.s.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 5 (AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, spol. s r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 6 (Auto Gábrriel, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 7 (Autoprofit, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 8 (GALIMEX s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 9 (A R A V E R a.s.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 10 (DS - CAR, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 11 (AUTOMAX PLUS s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 12 (AUTONOVO, a.s.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,

? žalobca 13 (PO CAR, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,  
? žalobca 14 (Auto Unicom, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 17.5.2012; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 17.5.2020,  
? žalobca 15 (Auto Unicom Zvolen, s.r.o.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024,  
? ďalší účastník 3 (BOAT a.s.) - ukončenie protiprávneho stavu dňa 26.1.2016; posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je 26.1.2024.

183. Objektívna prekluzívna lehota na rozhodnutie sa u žalobcu 14 (Auto Unicom, s.r.o.) skončila dňa 17.5.2020. Tak ako správny súd uviedol vyššie, Rada PMÚ rozhodla o uložení sankcie v druhom stupni rozhodnutím č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.5.2020, teda po márnom uplynutí zákonnej objektívnej prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z § 38c ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. vo vzťahu k tomuto žalobcovi. Ide o zákonnú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť, a jej márnym uplynutím zaniklo oprávnenie žalovaného žalobcu 14 sankcionovať (už citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. R 11/2004, sp. zn. 2Sžp/19/2012, sp. zn. 7Sžo/47/2016, sp. zn. 7Asan/2/2019). Z uvedených dôvodov správny súd zrušil rozhodnutie Rady PMÚ č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15.5.2020 spolu s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3.2.2020 vo vzťahu k žalobcovi 14 (Auto Unicom, s.r.o.) pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 191 ods. 3 písm. a/ SSP), v ktorom je viazaný právnym názorom správneho súdu. Z uvedeného dôvodu je už právne bezvýznamné zaoberať sa ďalšími námietkami žalobcu 14, pretože by nezmenili rozhodnutie vo vzťahu k nemu. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu (§ 191 ods. 6 SSP).

184. U ostatných žalobcov (1 až 13, 15) je námietka o márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie právne irelevantná, pretože posledným dňom objektívnej prekluzívnej lehoty je v ich prípade deň 26.1.2024, ktorý ešte neuplynul.

185. Takisto je irelevantná námietka žalobcov o oneskorenom začatí sankčného konania v procesnej situácii, kedy leniency žiadosť 1 a 2 (Porsche Slovakia, PIASK) bola podaná dňa 24.6.2015, leniency žiadosť 3 (Autoprofit) dňa 4.10.2016 a leniency žiadosť 4 (BOAT) bola podaná dňa 15.12.2016; následne boli leniency žiadosti dopĺňané až do dňa 8.8.2018, inšpekcia v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK sa uskutočnila v období 18.4.2016-20.4.2016 a žalovaný začal správne konanie až vydaním oznámenia o začatí správneho konania dňa 1.6.2016, ktoré bolo žalobcom doručené dňa 3.6.2016.

186. Zákon č. 136/2001 Z.z. neupravuje lehotu na začatie konania, tak ako napríklad zákon č. 474/2013 Z.z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 28 ods. 15 prvá veta („konanie o uložení pokuty možno začať do 60 dní odo dňa porušenia povinnosti“) alebo zákon č. 488/2013 Z.z. o diaľničnej známke a o zmene niektorých zákonov v ustanovení § 10a ods. 8 prvá veta („konanie o uložení pokuty možno začať do 60 dní odo dňa porušenia povinnosti“), prípadne zákon č. 91/2019 Z.z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 14 ods. 9 („konanie o uložení pokuty možno začať do jedného roka odo dňa postúpenia protokolu podľa § 12 ods. 7, najneskôr do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti“). Zákonodarca v zákone č. 136/2001 Z.z. použil inú formuláciu na určenie časového horizontu sankcionovania za porušenie jeho ustanovení a určil lehotu na uloženie pokuty bez špecifikácie osobitnej lehoty na začatie konania o správnom delikte. Preto je na žalovanom, aby sankčné konanie a rozhodnutie o pokute v oblasti ochrany hospodárskej súťaže realizoval a právoplatne skončil do posledného dňa lehoty vyplývajúcej z § 38c ods. 4 - vo štvorročnej subjektívnej a osemročnej objektívnej prekluzívnej lehote.

187. Ak teda žalovaný začal sankčné konanie dňa 3.6.2016, hoci mu už dňa 14.6.2015 boli doručené prvé leniency žiadosti a v dňoch 18.4.2016-20.4.2016 vykonal inšpekciu v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK, neporušil zákon č. 136/2001 Z.z., a teda ani práva žalobcov na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Námietka nedostatočného vymedzenia predmetu inšpekcie, nezákonnosť vykonanej inšpekcie pre absenciu súhlasu súdu s inšpekciou

188. Žalobcovia namietali, že žalovaný neurčito definoval predmet inšpekcie v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK v dňoch 18.4.2016-20.4.2016, čo spôsobilo realizáciu tzv. fishing expedition, teda že inšpektori mohli počas inšpekcie preskúmať prakticky čokoľvek.

189. Vplyvom a zásahom vykonávanej inšpekcie do sféry kontrolovaného subjektu sa vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal aj ESLP, ktorý ustálil, že výkon právomocí v oblasti inšpekcií vykonávaných v podniku zverených vnútroštátnemu orgánu alebo Komisii predstavuje zásah do práva tohto podniku na rešpektovanie súkromného života, obydlia a korešpondencie (rozhodnutie vo veci Harju proti Fínsku zo dňa 15.2.2011, č. sťažnosti 56716/09; rozhodnutie vo veci Heino proti Fínsku zo dňa 15.2.2011, č. sťažnosti 56715/09). ESLP kládol dôraz na riadne preskúmanie záruk najmä v prípadoch, keď inšpekcie možno vykonať bez predchádzajúceho súhlasu súdu s tým, že chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie možno vykompenzovať kompletným preskúmaním uskutočneným po inšpekcií. Inými slovami, chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz na vykonanie inšpekcie nevedie bez ďalšieho k nezákonnosti zásahu v zmysle čl. 8 Dohovoru.

190. Všeobecný súd v rozsudku v spojených veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11 (Deutsche Bahn) aj Súdny dvor EÚ vo veci C-550/07 P (Akzo Nobel Chemicals) a ESLP (už uvádzané rozhodnutia vo veci Harju proti Fínsku zo dňa 15.2.2011, č. sťažnosti 56716/09; vo veci Heino proti Fínsku zo dňa 15.2.2011, č. sťažnosti 56715/09; ďalej rozhodnutia vo veci Varga proti Rumunsku zo dňa 1.4.2008, č. sťažnosti 73957/01; Société Canal Plus a iní proti Francúzsku zo dňa 21.12.2010, č. sťažnosti 29598/08) v sumáre určili päť kategórií záruk ochrany proti zásahom, ktoré by potenciálne mohli byť v rozpore s čl. 8 Dohovoru:

? odôvodnenie rozhodnutia (poverenia) o inšpekcií - cieľom odôvodnenia je preukázať dôvodnosť zamýšľaného zásahu v dotknutých podnikoch. Rozhodnutie musí vymedziť predmet a účel inšpekcie, stanoviť dátum, keď sa má začať, uvádzať pokuty a právo na podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu, predpoklady a domnienky, ktoré chce vnútroštátny orgán alebo Komisia preveriť. Nevyžaduje sa pritom, aby v odôvodnení poverenia na vykonanie inšpekcie boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže odôvodnenie sa má posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho znenie, na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (rozsudok vo veci C-796/13, Solvay/Komisia, bod 91; vo veci Nexans C-37/13 P),

? obmedzenia uložené vnútroštátnemu orgánu hospodárskej súťaže alebo Komisii počas inšpekcie - z kontroly sú vylúčené dokumenty, ktoré nesúvisia s činnosťou podniku na trhu. Zákon č. 136/2001 Z.z. aj Nariadenie č. 1/2003 síce ukladajú kontrolovanému podnikateľovi povinnosť poskytnúť súčinnosť pri inšpekcií, no vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže ani Komisia mu nemôžu uložiť povinnosť poskytnúť odpovede, ktoré by ho viedli k priznaniu porušenia, ktoré má preukazovať vnútroštátny orgán alebo Komisia,

? vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže alebo Komisia nemajú možnosť použiť pri inšpekcií neprimerané donucovacie prostriedky, ktoré by kontrolovanému podnikateľovi znemožnili brániť sa proti inšpekcií. Z uvedeného dôvodu musí byť poverenie na vykonanie inšpekcie odôvodnené (tak ako už bolo uvedené vyššie), kontrolovaný podnikateľ má možnosť žiadať zaprotokolovať svoje výhrady do zápisnice o vykonaní inšpekcie; vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže alebo Komisia majú mať oprávnenie ukladať sankcie kontrolovanému subjektu iba v prípade evidentnej obštrukcie alebo zneužitia práva brániť sa inšpekcií z jeho strany,

? zásah vnútroštátnych orgánov - vnútroštátny súd má kompetenciu vopred preskúmať, či plánované donucovacie opatrenia sú arbitrárne alebo neprimerané predmetu kontroly, a to v konaní podľa § 430 a nasl. SSP v spojení s § 22a ods. 8 zákona č. 136/2001 Z.z. na návrh vnútroštátneho orgánu hospodárskej súťaže alebo Komisie. Na druhej strane, ak osobitný právny predpis nevyžaduje predchádzajúci súhlas súdu na vstup orgánu verejnej správy do prevádzky podnikateľov alebo ich dopravných prostriedkov za účelom výkonu kontrolnej činnosti, sú námietky kontrolovaného subjektu o nedostatku súhlasu súdu na inšpekciu obchodných / podnikateľských priestorov právne irelevantné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžnz/5/2015 zo dňa 2.2.2016 publikovaný pod č. R 72/2016),

? existencia prostriedkov právnej ochrany a posteriori - v podmienkach Slovenskej republiky ide o konanie proti inému zásahu orgánu verejnej moci podľa § 252 a nasl. SSP.

191. Formálne a materiálne náležitosti poverenia na vykonanie inšpekcie sa okrem vyššie uvedených skutočností spravujú aj § 22a (primárne ods. 2) zákona č. 136/2001 Z.z. Poverenie na vykonanie inšpekcie obsahuje:

- ? označenie podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch sa má inšpekcia vykonať,
- ? časový rozsah vykonávania inšpekcie,
- ? predmet a účel inšpekcie,
- ? meno a priezvisko zamestnanca úradu povereného výkonom inšpekcie,
- ? poučenie o právach a povinnostiach podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch sa má inšpekcia vykonať,
- ? meno, priezvisko, funkciu a podpis osoby, ktorá poverenie vydala, číslo poverenia a odtlačok pečiatky úradu.

192. Správny súd z poverení na vykonanie inšpekcií č. IP-28/2016, IP-29/2016, IP-30/2016, IP-31/2016, IP-32/2016, IP-33/2016, č. IP-34/2016, IP-35/2016, IP-36/2016 a IP-37/2016 všetky zo dňa 30.3.2016, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, zistil, že v povereniach je označený konkrétny zamestnanec žalovaného oprávnený na vykonanie inšpekcie podľa § 22a zákona č. 136/2001 Z.z., je uvedené miesto a čas výkonu inšpekcie (všetky priestory a dopravné prostriedky podnikateľov HÍLEK a spol., a. s., a A R A V E R a.s. so začiatkom výkonu inšpekcie v období medzi 18.4.2016 až 26.4.2016 v rozsahu maximálne troch pracovných dní). Žalovaný špecifikoval predmet inšpekcie nasledovne: „Úrad získal podklady a informácie, na základe ktorých má podozrenie o účasti podnikateľa HÍLEK a spol. a.s., na uzatvorení a plnení dohody obmedzujúcej súťaž zakázanej podľa § 4 ods. 1 zákona a podľa čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, na trhu predaja osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky VOLKSWAGEN na území Slovenskej republiky, v období od roku 2008 až po súčasnosť, medzi podnikateľmi (...) (sú vymenovaní jednotliví účastníci konania spolu s ich identifikačnými znakmi) vrátane ich predchodcov alebo podnikateľov s nimi majetkovo alebo personálne spojených, pričom nie je vylúčené, že protisúťažného správania sa mohli zúčastniť aj ďalšie subjekty. Úrad získal informácie a podklady, podľa ktorých účastníci dohody mali uzatvoriť a plniť dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž, ako výsledok všeobecnej tendencie spolupracovať pri určovaní ich správania na trhu s cieľom zníženia intenzity súťaže medzi účastníkmi dohody, ktorá mohla mať počas jej trvania rôzne úrovne intenzity a frekvencie jej aplikácie a súčasne mala mať viacero foriem, a to:

§ formu priameho alebo nepriameho určenia maximálnej výšky zliav poskytovaných zákazníkovi, t. j. formu cenovej dohody;

§ formu priameho alebo nepriameho určenia výšky medziregionálnych zliav, t. j. formu územného rozdelenia trhu;

§ formu koordinácie postupu pri predkladaní súťažných ponúk v procese verejného obstarávania, v obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach, ktoré boli vyhlásené pre osobné a ľahké úžitkové vozidlá značky VOLKSWAGEN. Úrad má na základe získaných podkladov a informácií podozrenie, že medzi účastníkmi dohody mohlo dochádzať ku koordinácii predovšetkým formou dojednania o predložení tzv. krycej ponuky, resp. ponuky, ktorá neuspěje, prípadne mohlo ísť o dohodu podstatou ktorej bolo nepredloženie ponuky;

§ formu výmeny citlivých obchodných informácií súvisiacich s určením maximálnej výšky zliav, s určením výšky medziregionálnych zliav a informácií súvisiacich s koordináciou postupu pri predkladaní súťažných ponúk v procese verejného obstarávania, v obchodných verejných súťažiach alebo iných obdobných súťažiach.“

193. Poverenia na vykonanie inšpekcie obsahujú veľmi podrobné odôvodnenie týkajúce sa povahy porušenia (fungovanie hospodárskej súťaže vo všeobecnosti, ďalej že medzi účastníkmi dohody mohlo dochádzať ku kontaktom, ktoré nie sú dovolené medzi podnikateľmi v konkurenčnom postavení, ktoré smerovali k výmene citlivých obchodných informácií a k dojednaniám medzi nimi ohľadom cenotvorby, rozdeľovania trhu a koordinácie účasti a postupu pri predkladaní súťažných ponúk aj krycích ponúk v procese verejného obstarávania na uvedenom trhu). Žalovaný popísal aj obsah komunikácie medzi účastníkmi, vzájomné kontrolovanie, obchodnú maržu, nepreberanie zákazníkov; uvedenú dohodu považoval za horizontálnu. V poverení na vykonanie inšpekcie sa vysporiadal aj s dotknutým trhom predaja osobných a ľahkých úžitkových vozidiel značky VOLKSWAGEN na území Slovenskej republiky a jeho rozdelením medzi účastníkmi dohody. Podozrenie o trvaní porušovania ohraničil obdobím rokov 2008 až 2015, no nevylúčil, že predajcovia mohli postupovať koordinovaným spôsobom až do vydania poverenia na vykonanie inšpekcie.

194. Žalovaný v poverení odôvodnil aj svoje podozrenia voči spoločnosti HÍLEK a spol., a.s., definoval účel inšpekcie (získanie ďalších dôkazov o existencii, charaktere a fungovaní možnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, o jej trvaní a účasti jednotlivých strán dohody alebo iných subjektov na nej) spolu s opisom dôkazov, ktoré hľadá (dôkazy v digitálnej forme alebo uložené v počítačoch, mobilných telefónoch a v akýchkoľvek iných elektronických zariadeniach alebo na akýchkoľvek dátových nosičoch, listinné dôkazy). Žalovaný popísal kompetencie zamestnancov pri výkone inšpekcie podľa § 22, § 22a zákona č. 136/2001 Z.z. a práva a povinnosti podnikateľa počas výkonu inšpekcie podľa § 22a ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z. Žalovaný poučil podnikateľov o prípadnej sankcii za nesúčinnosť kontrolovaného subjektu aj o možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na správnom súde v konaní proti inému zásahu orgánu verejnej správy (v tom čase podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku, s účinnosťou od 1.7.2016 ide o § 252 a nasl. SSP).

195. Podľa názoru správneho súdu sú poverenia na vykonanie inšpekcie zo dňa 30.3.2016 formulované veľmi podrobne, predmet inšpekcie, dátum a čas jej výkonu, spolu s označením hľadaných dôkazov, odôvodnením a poučením o oprávneniach inšpektorov, právach a povinnostiach podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch má byť inšpekcia vykonaná, ako aj špecifikáciou účelu inšpekcie a možnosti uloženia poriadkovej pokuty, spĺňajú podmienky určitosti, zrozumiteľnosti, detailnosti a nezameniteľnosti s inou inšpekciou v prípadnom inom konaní. Všetky náležitosti boli dôkladne špecifikované, čím žalovaný predišiel vykonaniu tzv. fishing expedition - náhodnej inšpekcie bez bližšieho predchádzajúceho podozrenia, resp. pohľadávanie čohokoľvek bez predstavy, aký dôkaz a o čom žalovaný hľadá. Podľa názoru správneho súdu poverenia na vykonanie inšpekcie obsahujú všetky atribúty vyžadované § 22 zákona č. 136/2001 Z.z. aj rozhodnutiami Všeobecného súdu vo veci T-135/09 (Nexans France a Nexans), T-289/11, T-290/11 a T-521/11 (Deutsche Bahn) a Súdneho dvora EÚ vo veci C-37/13 P (Nexans France a Nexans). Z uvedených dôvodov nemohlo prísť k nezákonnému zásahu do práva kontrolovaných subjektov a neprišlo ani k odňatiu ich práva brániť sa proti inšpekcií konaním na správnom súde podľa § 252 a nasl. SSP.

196. V predmetnej veci nešlo o inšpekciu iných ako podnikateľských priestorov alebo iných dopravných prostriedkoch podnikateľov ARAVER a HÍLEK podľa § 22a ods. 8 zákona č. 136/2001 Z.z., preto nebol potrebný predchádzajúci súhlas súdu s inšpekciou. Ustanovenia § 22a ods. 1 až ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z. predchádzajúci súhlas súdu nevyžadujú, na rozdiel už spomínaného ustanovenia § 22a ods. 8. Ak osobitný právny predpis nevyžaduje predchádzajúci súhlas súdu na vstup orgánu verejnej správy do prevádzky podnikateľov alebo ich dopravných prostriedkov za účelom výkonu kontrolnej činnosti, sú námietky kontrolovaného subjektu o nedostatku súhlasu súdu na inšpekciu obchodných / podnikateľských priestorov právne irelevantné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžnz/5/2015 zo dňa 2.2.2016 publikovaný pod č. R 72/2016). Preto ani námietku žalobcov o absencii súhlasu súdu s inšpekciou podľa § 22a ods. 1 až ods. 7 zákona č. 136/2001 Z.z. nemožno považovať za právne podložené.

197. Kontrolovaní podnikatelia HÍLEK a ARAVER sa bezprostredne po vykonaní inšpekcie (18.4.2016-20.4.2016) neobrátili so žalobou na správny súd, ktorou by sa domáhali ochrany pred nimi tvrdeným nezákonným zásahom. V administratívnom konaní pred žalovaným dokonca argumentovali, že takú žalobu nepodali z dôvodu, že predpokladali jej neúspešnosť.

198. Žalobcovia ARAVER, Auto Gábiel, DS-CAR, GALIMEX, PO CAR, AUTONOVO a AUTOMAX PLUS sa až žalobou zo dňa 24.7.2019 v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Sa/53/2019 domáhali ochrany svojich práv v súvislosti s inšpekciou vykonanou u podnikateľov HÍLEK a ARAVER v dňoch 18.4.2016-20.4.2016 a žiadali, aby správny súd žalovanému zakázal pokračovať v porušovaní ich práv a právom chránených záujmov spočívajúcom v uchovávaní, oboznamovaní sa, používaní, nakladaní a šírení informácií, listín, dokumentov a dát tvoriacich telekomunikačné tajomstvo podľa § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. Ďalej žiadali, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť obnoviť stav pred týmto zásahom, zdržať sa v akejkoľvek forme a podobe akéhokoľvek ďalšieho nakladania a ďalšieho používania všetkých a akýchkoľvek dokumentov, podkladov, listín, informácií a dát obsahujúcich telekomunikačné tajomstvo a aby ich žalovaný zničil.

199. Lehota na podanie žaloby podľa § 256 SSP je dvojmesačná a plynie odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela, najneskôr do dvoch rokov odo dňa vykonania iného zásahu orgánom verejnej správy. Žalobcovia už v administratívnom konaní v roku 2016

vedeli o tomto nimi namietanom zásahu; navyše, inšpekcia bola vykonaná v dňoch 18.4.2016-20.4.2016. Z uvedeného dôvodu možno dospieť k záveru o oneskorenosti podania žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy po márnom uplynutí dvojmesačnej aj dvojročnej lehoty. Tento stav zavinili samotní žalobcovia, ktorí už v administratívnom konaní odmietali podať žalobu podľa § 252 SSP z dôvodu jej údajnej neúspešnosti. Správny súd si pre pokračovanie v tomto konaní o uvedenej otázke urobil úsudok podľa § 132 ods. 1 SSP s tým, že vo veci sp. zn. 8Sa/53/2019 nebolo doposiaľ rozhodnuté, pričom nejde o otázku, ktorú by prejudiciálne nemohol riešiť a ktorá by patrila do kompetencie orgánu verejnej moci uvedeného v § 131 SSP. Žalobcovia disponovali právom obrátiť sa so žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy na správny súd a využili ho v časovom rámci, ktorý je plne v ich dispozícii. Správny súd preto neprerušil konanie v predmetnej právnej veci a postupoval v zmysle § 132 ods. 1 SSP.

200. Žalobcovia tiež namietajú, že žalovaný vykonal inšpekciu ešte pred začatím správneho konania. Zákon č. 136/2001 Z.z. v žiadnom ustanovení nepodmieňuje vykonanie inšpekcie predchádzajúcim začatím administratívneho konania. Z uvedeného dôvodu, ak bola inšpekcia vykonaná pred začatím administratívneho konania, nejde bez ďalšieho o vadu, ktorá by spôsobovala nezákonnosť dôkazov získaných počas inšpekcie. V štádiu pred začatím administratívneho konania sú zárukou na opodstatnenosť vykonania inšpekcie práve zákonom vyžadované náležitosti poverenia na vykonanie inšpekcie, najmä jeho odôvodnenie, označenie hľadaných dôkazov, označenie dotknutých subjektov, poučenie o právach a povinnostiach kontrolovaného subjektu aj inšpektorov a možnosť preskúmania inšpekcie v súdnom konaní podľa § 252 a nasl. SSP. Tak ako už správny súd uviedol vyššie, poverenia na vykonanie inšpekcie všetky zákonné náležitosti obsahujú, preto nemohlo prísť k porušeniu práv kontrolovaných subjektov, čo je napokon v súlade aj s vyššie citovanou rozhodovacou praxou Všeobecného súdu aj Súdneho dvora EÚ.

Námietka nesprávneho zariadenia posudzovanej dohody ako horizontálnej a námietka nezákonnosti leniency programu

201. Žalobcovia namietajú, že žalovaný nesprávne definoval posudzovanú dohodu ako horizontálnu, hoci v nej vystupoval aj importér, čiže subjekt nadradený svojím postavením predajcom motorových vozidiel zn. VOLKSWAGEN. Posúdenie tejto otázky možno vnímať cez dve skutočnosti: (i) uloženie pokuty a (ii) program zhovievavosti - leniency.

202. Z hľadiska uloženia pokuty podľa § 38 zákona č. 136/2001 Z.z. nie je podstatné, či posudzovaná dohoda má horizontálny alebo vertikálny charakter, pretože uvedené ustanovenie zákona pri ukladaní pokút nerozlišuje medzi horizontálnou alebo vertikálnou dohodou; podstatnou skutočnosťou pre uloženie pokuty je, že takáto dohoda obmedzuje hospodársku súťaž a ako taká je sankcionovaná pokutou.

203. Posúdenie dohody ako vertikálnej alebo horizontálnej však má vplyv na posúdenie aplikácie ustanovenia § 38d zákona č. 136/2001 Z.z., teda na program zhovievavosti - leniency a prípadné neuloženie pokuty alebo zníženie pokuty až o 50%.

204. Zákon č. 136/2001 Z.z. expressis verbis v § 3 až § 6 ani v § 38d neobsahuje legálnu definíciu pojmov horizontálna alebo vertikálna dohoda, a preto je potrebné vychádzať z ich gramatického významu. Krátky slovník slovenského jazyka a Slovník súčasného slovenského jazyka pojem „horizontálny“ vysvetľujú ako vodorovný aj rovnobežný s vodnou hladinou(<https://slovník.juls.savba.sk/?w=horizont%C3%A1lny&s=exact&c=2833&cs=&d=kssj4&d=psp&d=ogs&d=sss&d=orter&d=scs&d=sss&d=peciar&d=ssn&d=hssj>) Pojem „vertikálny“ definujú ako zvislý, smerujúci kolmo na vodorovnú rovinu (<https://slovník.juls.savba.sk/?w=vertik%C3%A1lny&s=exact&c=Q55c&cs=&d=kssj4&d=psp&d=ogs&d=sss&d=orter&d=scs&d=sss&d=peciar&d=ssn&d=hssj>) čiže v nerovnakom postavení.

205. Program zhovievavosti sa primárne týka podnikateľov pôsobiacich na rovnakej horizontálnej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca (§ 38d ods. 1, ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z.). V ustanovení § 38d ods. 6 tohto zákona zákonodarcia pripúšťa, že žiadosť o leniency môžu podať aj viacerí podnikatelia patriaci do jednej ekonomickej skupiny, pričom neurčuje že musí nevyhnutne ísť len o podnikateľov pôsobiacich na jednej horizontálnej úrovni v rámci skupiny, čiže je možné, aby žiadosť o leniency podali aj podnikatelia vo vertikálnej úrovni v rámci ekonomickej skupiny za splnenia podmienok vyplývajúcich z § 9 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. Žalovaný v takom prípade posudzuje vzájomnú priamu alebo

nepriamu kontrolu podnikateľov v rámci jednej ekonomickej skupiny a skúma existenciu vykonávania rozhodujúceho vplyvu na činnosť podnikateľa, najmä prostredníctvom vlastníckych práv, iných práv alebo práv, zmlúv prípadne na základe iných skutočností, ktoré umožňujú vykonávať rozhodujúci vplyv na zloženie, hlasovanie alebo rozhodovanie orgánov podnikateľa.

206. V predmetnej právnej veci žalovaný uviedol, že žiadatelia o leniency 1 a 2, teda importér Porsche Slovakia a predajca PIASK, patria do jednej ekonomickej skupiny, preto akceptoval leniency žiadosť oboch podnikateľov a ani jednému z nich neuložil pokutu. Žalovaný sa však bližšie nezaoberal splnením podmienok vzájomnej kontroly medzi importérom Porsche Slovakia a predajcom PIASK podľa § 9 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z., teda neskúmal a neuviedol, ktorý podnikateľ ovláda ktorého podnikateľa (ktorý z nich dvoch má rozhodujúci vplyv na toho druhého), či ho kontroluje prostredníctvom vlastníckych práv alebo iných práv, prípadne zmlúv alebo iných skutočností. Žalovaný sa nezaoberal tým, či uvedené skutočnosti umožňujú niektorému z dvoch spomínaných podnikateľov (Porsche Slovakia a PIASK) vykonávať rozhodujúci vplyv na zloženie, hlasovanie alebo rozhodovanie orgánov druhého podnikateľa, priamu alebo nepriamu kontrolu jedného podnikateľa nad druhým podnikateľom alebo jeho časťou a na základe akých konkrétnych aktov. Z uvedeného dôvodu je záver žalovaného, že importér Porsche Slovakia a predajca PIASK patria do jednej ekonomickej skupiny, predčasný. Nestačí v rozhodnutí žalovaného stroho uviesť, že ide o podnikateľov patriacich do jednej ekonomickej skupiny, ktorých vlastní rovnaké subjekty, bez vysvetlenia, verifikovania a preukázania podmienok ustanovených v § 38d ods. 6, § 9 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z., a bez náležitého odôvodnenia, ako k tomuto záveru žalovaný dospel. Preukázanie a vyriešenie tejto otázky má predbežnú povahu a je pre žalovaného rozhodujúce v ďalšom postupe pri posudzovaní leniency žiadosti: ak by nešlo o podnikateľov pôsobiacich v jednej ekonomickej skupine a zároveň by boli vo vzájomnom vertikálnom postavení, na toho podnikateľa, ktorý je v pozícii nadradenosti nemožno aplikovať program zhovievavosti a nemožno mu neuložiť pokutu podľa § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. Na druhej strane, ak by bolo preukázané, že ide o podnikateľov v jednej ekonomickej skupine, ktorí sú preukázateľne vo vertikálnom postavení v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 4 v spojení s § 38d ods. 6 zákona č. 136/2001 Z.z., aj na podnikateľa v nadradenom postavení by sa vzťahoval program zhovievavosti a prípadne aj možnosť neuloženia pokuty v zmysle § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. Ako už správny súd uviedol, žalovaný túto otázku neskúmal a napriek tomu predčasne uviedol, že je potrebné aj na importéra aplikovať ustanovenie § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. a neuložiť mu pokutu z dôvodu existencie jednej ekonomickej skupiny.

207. V zmysle § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. je neuloženie pokuty účastníkovi dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods. 1 tohto zákona viazané na podmienky, že:

- (i) účastníci podnikajú na rovnakej úrovni (horizontálna dohoda),
- (ii) ide o prvého účastníka tejto dohody podávajúceho leniency žiadosť,
- (iii) účastník dohody požiada o neuloženie pokuty,
- (iv) z vlastného podnetu ako prvý predloží rozhodujúci dôkaz o porušení alebo ako prvý požiada o rezerváciu poradia a predloží takýto dôkaz v lehote určenej úradom alebo predloží informáciu a dôkaz, ktorý je rozhodujúci pre vykonanie inšpekcie, ktorou sa má získať rozhodujúci dôkaz umožňujúci preukázať takéto porušenie a
- (v) splní podmienky na programe zhovievavosti.

Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, teda nesplnenie čo i len jednej z nich predstavuje nemožnosť aplikácie § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z., čoho následkom je uloženie pokuty.

Ďalšie skutočnosti podmieňujúce účasť podnikateľa na programe zhovievavosti určuje § 38d ods. 3 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. a rozlišuje pritom, či ide o prvého žiadateľa v poradí alebo ďalšieho žiadateľa:

a. prvý žiadateľ:

- (i) skončil účasť na dohode obmedzujúcej súťaž najneskôr v čase, keď poskytol dôkaz podľa odseku 1 písm. a/ alebo písm. b/, okrem účasti na dohode obmedzujúcej súťaž so súhlasom úradu, ak je to nevyhnutné na zachovanie efektivity inšpekcií,
- (ii) nedonútil iného podnikateľa zúčastniť sa na dohode obmedzujúcej súťaž,
- (iii) poskytol žalovanému všetky jemu dostupné dôkazy a riadne spolupracoval so žalovaným počas celého prešetrovania a konania,
- (iv) neoboznámil s podaním žiadosti a jej obsahom iných účastníkov dohody;

b. ďalší žiadateľ:

- (i) skončil účasť na dohode obmedzujúcej súťaž najneskôr v čase, keď poskytol dôkaz podľa odseku 2, okrem účasti na dohode obmedzujúcej súťaž so súhlasom úradu, ak je to nevyhnutné na zachovanie efektivity inšpekcií,
- (ii) poskytol žalovanému všetky jemu dostupné dôkazy a riadne spolupracoval so žalovaným počas celého prešetrovania a konania,
- (iii) neoboznámil o podaní žiadosti a obsahu tejto žiadosti iných účastníkov dohody.

208. Prvú leniency žiadosť podali dňa 24.6.2015 tri podnikateľské subjekty v tomto poradí: 1. PIASK (autorizovaný predajca vozidiel VW), 2. Porsche Slovakia (importér vozidiel VW), 3. iný subjekt, ktorý nie je účastníkom tohto konania, preto sa ním správny súd bližšie nezaobrá.

209. V zmysle § 38d ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. ako prvému v poradí - autorizovanému predajcovi PIASK - žalovaný neuložil pokutu, čím postupoval správne. Uvedený záver je odôvodnený tým, že PIASK pôsobí na rovnakej úrovni distribučného reťazca ako žalobcovia 1-15 (autorizovaní predajcovia vozidiel značky VW) a ďalší účastník 3 (BOAT, tiež autorizovaný predajca vozidiel značky VW), ako prvý podal leniency žiadosť, požiadal o neuloženie pokuty a z vlastného podnetu predložil rozhodujúce dôkazy o porušení predpisov súťažného práva. Spoločnosť PIASK preto splnila podmienky na programe zhovievavosti.

210. Importér Porsche Slovakia bol uvedený v leniency žiadosti zo dňa 24.6.2015 ako druhý v poradí. Vzhľadom na nepreukázanie podstatnej otázky, že v prípade importéra a PIASK ide o rovnakú ekonomickú skupinu (ako bolo uvedené vyššie) v zmysle § 38d ods. 6 v spojení s § 9 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z., správny súd považuje pôsobenie importéra Porsche Slovakia na inej úrovni distribučného reťazca ako sú ostatní autorizovaní predajcovia vozidiel značky VW, a teda v tomto štádiu konania nie je možné jednoznačne ustáliť, či spoločnosti Porsche Slovakia nemusela byť uložená pokuta podľa § 38d ods. 1 citovaného zákona. V tomto štádiu konania podľa názoru správneho súdu importér nespĺnil podmienky na programe zhovievavosti, nepreukázala sa existencia jednej ekonomickej skupiny s PIASK a nebol prvým žiadateľom o leniency.

211. V predmetnej právnej veci ide podľa názoru správneho súdu o vertikálnu dohodu, pretože v nej či už aktívne alebo pasívne vystupovali podnikatelia na dvoch rôznych úrovniach distribučného reťazca. Na jednej úrovni pôsobil importér Porsche Slovakia a na druhej úrovni pôsobili predajcovia (žalobcovia 1-15, ďalší účastníci 2 a 3), ktorí patria do predajnej siete importéra. Spoločnosť Porsche Slovakia je importérom vozidiel značky Volkswagen na Slovensko (dováža ich od výrobcu vozidiel) a je dcérskou spoločnosťou rakúskych spoločností Porsche Holding GmbH a Porsche Automotive Investment GmbH. Ako uviedol vo svojom vyjadrení na slovenskom trhu pôsobí cca 25 rokov C. E. M. L. Y. H.Z. S. G. B. J. V. Y. C. A. Č. X. H. J. na R. V.. Na G. V. M. A. Y. S. J..

212. Z rozsudku Súdu prvého stupňa vo veci T-208/01 a Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/04 P vyplýva, že výrobca vozidiel VW je holdingová spoločnosť Volkswagen AG, ktorá je najväčším podnikom skupiny Volkswagen pôsobiacim v odvetví automobilovej výroby. Motorové vozidlá, ktoré Volkswagen AG vyrába, sa predávajú v Európskom spoločenstve v rámci systému selektívnej a výhradnej distribúcie prostredníctvom predajcov, s ktorými táto spoločnosť uzatvorila štandardnú koncesionársku zmluvu (zmluvu o predaji vozidiel). Autorizovaný predajca vozidiel (a to ani PIASK) nemá rovnaké práva ako importér pri nákupe motorových vozidiel VW priamo od výrobcu. Len importér Porsche Slovakia môže nakúpiť motorové vozidlá priamo od výrobcu a len importér ich môže predávať ďalej autorizovaným predajcom, ktorí pôsobia v jeho predajnej sieti; autorizovaní predajcovia nie sú oprávnení nakupovať motorové vozidlá priamo od výrobcu. Postavenie importéra a autorizovaných predajcov sa líši aj tým, že importér Porsche Slovakia nepredával motorové vozidlá priamo spotrebiteľom (fyzickým osobám, t.j. konečným užívateľom motorových vozidiel). Ojedinelými výnimkami, kedy importér predával motorové vozidlá priamo koncovým užívateľom, bol predaj obchodným spoločnostiam, ktoré boli jeho stálymi a významnými zákazníkmi. Posledne uvedené však nemôže zmeniť záver o vertikálnom vzťahu medzi importérom a autorizovanými predajcami áut vzhľadom na ojedinelosť takýchto prípadov.

213. Ak by importér nebol účastníkom posudzovanej dohody, nemal by dôvod o nej vedieť, prípadne organizovať podujatia, na ktorých sa preberali zľavy pri predaji vozidiel značky VW, a zúčastňovať sa na nich. Z dokazovania, ktoré žalovaný doposiaľ vykonal, vyplýva viac-menej pozorovateľská (nie

však pasívna) pozícia importéra, ktorý mohol v prípade potreby do dohody zasiahnuť. Žalovaný sám v prvostupňovom rozhodnutí poukázal na to, že importér Porsche Slovakia bol oprávnený vykonávať vo vzťahu k predajcom v jeho obchodnej sieti tzv. „mystery shopping“ a jeho výsledky vyhodnocovať. Mystery shopping slúžil importérovi ako prostriedok na kontrolu jednotného dodržiavania štandardov predaja a prezentácia jeho výsledkov sa uskutočnila napríklad aj počas Výročnej konferencie v hoteli Sitno vo Vyhniciach dňa 20.6.2012. Aj z tohto pohľadu možno dospieť k záveru o nadradenosti importéra a vertikálnemu charakteru dohody. Žalovaný pritom sám v prvostupňovom rozhodnutí odkázal na nariadenie Komisie EÚ č. 330/2010 o uplatňovaní čl. 101 ods. 3 ZFEU na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov a uviedol, že sám importér pripustil, že mal vedomosť o existencii posudzovanej dohody a prispel aj k realizácii niektorých jej aspektov. V zmysle judikatúry Všeobecného súdu (T-99/04) „pre vyvodenie zodpovednosti voči konkrétnemu podnikateľovi za účasť na dohode obmedzujúcej súťaž nie je nevyhnutné, aby bol podnikateľ aktívnym na dotknutom relevantnom trhu a bol v pozícii priameho či nepriameho konkurenta ostatných účastníkov dohody, resp. aby sa podieľal na dohode rovnakým spôsobom ako jej ostatní účastníci. Postačuje, ak bude v rozsahu požadovanom súťažnými pravidlami preukázaný prejav jeho vôle, že súhlasí, hoci aj mlčky, s cieľmi protisúťažnej dohody a zároveň bude preukázané, že prispel k vykonaniu dohody, hoci aj podriadeným, vedľajším alebo pasívnym spôsobom“. Aj z uvedeného dôvodu správny súd dospel k záveru o účasti importéra na dohode a o jej vertikálnom charaktere.

214. Správny súd dodáva, že ak by importérovi Porsche Slovakia nebola uložená pokuta z dôvodu nesplnenia podmienok na programe zhovievavosti, hoci takúto žiadosť podal, podľa názoru správneho súdu to neznamená, že dôkazy ním predložené v leniency žiadosti nemožno v konaní vôbec použiť. Správny súd zastáva názor, že leniency žiadosť v takom prípade môže slúžiť ako podnet na preskúmanie prípadnej dohody z hľadiska dodržania predpisov o ochrane hospodárskej súťaže a dôkazy predložené v takejto leniency žiadosti možno v konaní o uložení sankcie použiť, hoci by mali inú dôkaznú silu, než akú pripisuje Súdny dvor EÚ dôkazom predloženým leniency žiadateľmi.

Námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu veci  
a námietka pasívnej účasti na dohode

215. Žalobcovia namietali tiež nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie dokazovania nimi navrhovaných svedkov, nepreverenie serverov importéra, PIASK a ostatných leniency žiadateľov a nezohľadnenie ekonomických analýz jednotlivých žalobcov o predaji vozidiel značky VW.

216. Žalobcovia navrhovali vypočúť dve kategórie svedkov, a to štatutárnych zástupcov účastníkov konania a ďalších svedkov (zamestnancov účastníkov konania).

217. Podľa názoru správneho súdu žalovaný správne vyhodnotil výsluch a vyjadrenia štatutárnych zástupcov účastníkov konania v pozícii účastníkov konania ako nedôvodný, pretože by išlo o ich duplicitné vypočutie tentokrát v postavení svedka. Za právnické osoby vystupuje navonok ich štatutárny zástupca - konateľ alebo predstavenstvo (§ 13 ods. 1 druhá veta, § 133 ods. 1, § 191 Obchodného zákonníka). Keďže účastníci konania sa v administratívnom konaní vyjadrovali prostredníctvom štatutárnych zástupcov, žalovaný postupoval v súlade so zákonným procesným postupom, keď tých istých štatutárnych zástupcov znova nevypočul ako svedkov. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Bratislave v skoršej rozhodovacej činnosti, a to v rozhodnutí sp. zn. 1S/34/2015.

218. Ďalej žalobcovia žiadali vypočúť svedkov pána H. (Porsche Slovakia) a pána F. (PIASK). Správny súd považuje týchto svedkov za kľúčových na objasnenie skutkového stavu veci, fungovania zosúladeného postupu účastníkov posudzovanej dohody, iniciatíva v rámci posudzovanej dohody, postavenie importéra vo vzťahu k autorizovaným predajcom a jeho oprávnenia vo vzťahu k nim vo vzájomných obchodných vzťahoch, posúdenie charakteru dohody, existencie a fungovania ekonomickej skupiny, do ktorej by mali patriť importér Porsche Slovakia a PIASK. Ak žalovaný odmietol vykonať dokazovanie výsluchom uvedených dvoch svedkov, konanie zaťažil vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci vo vzťahu k posudzovanej dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkovi, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov a vo výmere citlivých obchodných informácií.

219. Pokiaľ ide o vykonanie dokazovania preverením serverov importéra, PIASK a ďalších leniency žiadateľov správny súd považuje za potrebné najskôr uviesť, že reálne možno očakávať, že účastníci dohody budú namietať výsledky vykonaného dokazovania a budú navrhovať vykonanie rôznych ďalších dôkazov, ktoré môžu byť vzhľadom na už vykonané dokazovanie nadbytočné. Uvedenú skutočnosť žalovaný posúdi vždy v závislosti od okolností konkrétnej veci. V predmetnej veci žalovaný primárne vychádzal z leniency žiadostí a kópií mailov, ktoré predložili leniency žiadatelia. Správny súd zdôrazňuje, že ide o fotokópie e-mailovej komunikácie, ktorú žalovaný zobral ako dôkaz o existencii dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž medzi účastníkmi konania a zosúladeného postupu v procesoch verejného obstarávania. V kontexte veci je podstatné vyhodnotiť, či ide o celkovú mailovú komunikáciu ohľadom dohody alebo len o vyňaté fragmenty, na ktoré mohla nadväzovať ešte ďalšia komunikácia (už nepredložená a nezohľadnená), ktorá mohla vniesť viac svetla do zistenia skutkového stavu veci. Práve z tohto dôvodu bolo potrebné overiť tvrdenia leniency žiadateľov (najmä keď dôkazy predložili len vo fotokópii) prostredníctvom ich serverov.

220. Vykonanie dokazovania prostredníctvom serverov je významné pri verifikovaní, od koho komu boli e-maily zasielané, od ktorých konkrétnych účastníkov prišli reakcie na odoslané e-maily, prípadne či boli niektoré e-maily vymazané v období posudzovanej dohody (5.11.2010-26.1.2016), a teda tým preukázať fungovanie protisúťažnej dohody ako takej a zapojenie účastníkov. Žalovaný môže vyžiadať uvedené dôkazy (informácie) od hostingovej spoločnosti, ktorá poskytuje podnikateľovi služby webových stránok a elektronickej pošty, a vyzvať ho/ich na predloženie dôkazov selektovaných napríklad podľa dátumu, predmetu, mailovej adresy odosielateľa alebo prijímateľa v období, v ktorom tieto hostingové spoločnosti poskytovali podnikateľovi uvedené služby a zároveň v období posudzovanej dohody. Vyžiadanie takýchto dôkazov nie je časovo náročné a ani ich porovnanie s už vykonanými dôkazmi (fotokópie e-mailov), ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

221. Pokiaľ ide o vyhodnotenie e-mailu pána Ď. zo dňa 7.12.2017 ako nesúvisiaceho s predchádzajúcou komunikáciou medzi účastníkmi konania, závery žalovaného sú správne. Obsahovo sa líši od mailov predložených k leniency žiadostiam, nejde o výčitky medzi predajcami o dodržaní alebo nedodržaní zliav konečným spotrebiteľom alebo dohadovanie stretnutí predajcov. E-mail pána Ď. sa týka poskytnutia zľavy ZŤP pri nákupe dvoch motorových vozidiel značky VW a bol preposlaný na všeobecné mailové adresy predajcov (tak ako ich predtým zaslal žiadateľ o ZŤP zľavu), nie na konkrétnych zástupcov predajcov. Z uvedeného dôvodu ho nemožno považovať za pokračovanie v posudzovanej dohode, ani za neukončenie protisúťažného konania zo strany PIASK, čo by mohlo evokovať nesplnenie podmienok na aplikáciu programu zhovievavosti voči PIASK podľa § 38d ods. 3 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z.z.

222. Dokazovanie ohľadom posudzovanej dohody v časti koordinácie postupu vo verejných obstarávaní a obstarávaní správny súd považuje za dostatočné. Hoci leniency žiadatelia predložili v tejto otázke len fotokópie e-mailov, žalovaný vykonal dokazovanie u jednotlivých verejných obstarávateľov a obstarávateľov, ktorí mu predložili súťažné podklady s definíciou predmetu zákazky a požiadavkami na obstarávané vozidlá, ponuky uchádzačov, protokoly o komunikácii s uchádzačmi, zápisnice z vyhodnocovania ponúk, objednávky, kúpne zmluvy uzatvorené s úspešnými uchádzačmi vo verejnom obstarávaní alebo obstarávaní. Listinné dôkazy od verejných obstarávateľov alebo obstarávateľov potvrdzujú existenciu komunikácie medzi dotknutými účastníkmi a jej obsah, preto v tejto časti mohol žalovaný dospieť k záveru o dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž a o sankciách zaň. O takomto preukázaní skutkového stavu však nemožno hovoriť vo zvyšnej časti posudzovanej dohody, tak ako je uvedené vyššie, a je žiaduce doplniť dokazovanie o výsluch svedkov F. a H., ekonomické analýzy a servery odosielateľov e-mailov, tak aby bola dostatočne preukázaná zodpovednosť konkrétnych subjektov v rámci dôkazného štandardu v oblasti správnych deliktov na úseku hospodárskej súťaže.

223. Z hľadiska aktívnej alebo pasívnej účasti jednotlivých podnikateľov na posudzovanej dohode správny súd zdôrazňuje, že existencia protisúťažnej dohody nie je závislá od jej formy, ale od jej materiálneho významu, teda od vyjadrení zhodnej vôle aspoň dvoch účastníkov správať sa na trhu určitým spôsobom. Žalovaný ako vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže musí na to, aby mohol dospieť k záveru o účasti podniku na porušení a o jeho zodpovednosti za jednotlivé prvky tohto porušenia, preukázať, že dotknutý podnikateľ zamýšľal prispieť svojím vlastným správaním k naplneniu spoločných cieľov sledovaných všetkými zúčastnenými a že vedel o skutočnom správaní, ktoré plánovali alebo vykonali ďalšie podniky sledujúce rovnaké ciele, alebo že ho mohol primerane predpokladať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko [rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veciach C 49/92 P (Komisia/

Anic Partecipazioni), C-194/14 P (AC-Treudhand), C-74/14 (Eturas), v spojených veciach C 204/00 P, C 205/00 P, C 211/00 P, C 213/00 P, C 217/00 P a C 219/00 P (Aalborg Portland a i./Komisia)].

224. Je už štandardom v posudzovaní účasti podnikov, že pasívne spôsoby účasti na porušení, ako je účasť podniku na stretnutiach, počas ktorých boli uzavreté dohody protisúťažnej povahy, bez toho, aby proti nim zjavne namietal, poukazujú na spoluúčasť, ktorá môže viesť k vzniku jeho zodpovednosti v rámci článku 81 ods. 1 ES, lebo schválenie nezákonnej iniciatívy mlčky bez verejného dištancovania sa od jej obsahu alebo bez jej oznámenia správnym orgánom, vedie k podpore porušovania a sťažuje jeho odhalenie [rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veciach C-194/14 P (AC-Treudhand), C 189/02 P, C 202/02 P, C 205/02 P až C 208/02 P a C 213/02 P (Dansk Rorindustri a i./Komisia)].

225. Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14 Eturas vyplýva, že prezumpcia nevinu bráni tomu, aby vnútroštátny súd zo samotného zaslania oznámenia dotknutého v konaní vo veci samej vyvodil, že dotknuté cestovné kancelárie nevyhnutne mali mať vedomosť o jeho obsahu. Prezumpcia nevinu však na druhej strane nebráni tomu, aby sa vnútroštátny súd domnieval, že zaslanie oznámenia dotknutého v konaní vo veci samej môže, s prihliadnutím na ďalšie objektívne a zhodujúce sa nepriame dôkazy, založiť domnienku, že cestovné kancelárie dotknuté v konaní vo veci samej mali vedomosť o jeho obsahu od dátumu zaslania tohto oznámenia, ak majú tieto kancelárie príležitosť domnienku vyvrátiť. Podnikateľ môže vyvrátiť domnienku o svojej účasti na zosúladenom postupe, ak preukáže, že (i) sa od tohto postupu verejne dištancoval, alebo že (ii) ho oznámil správnym orgánom; okrem toho kde nie je verejné dištancovanie sa, či oznámenie správnym orgánom, podľa názoru Súdneho dvora EÚ jediným spôsobom vyvrátenia domnienky účasti podniku na protiprávnom postupe sú aj (iii) iné dôkazy - napríklad dôkaz o systematickom uplatňovaní zľavy presahujúcej dohodnuté obmedzenie (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14, bod 49; vo veci C 634/13 P). Nejde pritom o kumulatívne podmienky, ale o alternatívne podmienky na vyvrátenie domnienky o účasti podnikateľa na protisúťažnej dohode, ktorých vyhodnotenie je v réžii žalovaného, avšak za podmienky, že žalovaný dokazovanie vykoná vo svetle ustálenej rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ (už citované C-74/14, C 634/13 P) a dôkazy vyhodnotí jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a na základe vykonaného dokazovania prijme záver v podobe meritórneho rozhodnutia.

226. V predmetnej právnej veci je jednoznačné, že žalobcovia sa verejne nedištancovali od posudzovanej dohody, niektorí z nich boli v mailovej komunikácii aktívni (výčitky o poskytnutí zliav nad rámec „dohody“, ospravedlňovanie sa za takto poskytnuté zľavy, komunikácia v súvislosti s verejnými obstarávaniami, a podobne), ostatní len pasívne správy prijímali a nereagovali na ne. S výnimkou Porsche Slovakia, PIASK, Autoprofit a BOAT žalobcovia neoznámili žalovanému prípadné protisúťažné konanie, resp. konanie, u ktorého mali podozrenie na porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Z uvedených hľadísk preto domnienku o svojej účasti na posudzovanej dohode nevyvrátili. Podľa Súdneho dvora EÚ však nejde o jediné dva možné spôsoby, prostredníctvom ktorých môže podnikateľ vyvrátiť domnienku o svojej účasti na zosúladenom postupe, ďalšou možnosťou je dôkaz o systematickom uplatňovaní zľavy presahujúcej dohodnuté obmedzenie (C-74/14, bod 49 citovaný vyššie). Žalobcovia predkladali žalovanému ekonomické analýzy o tom, že konečným spotrebiteľom poskytovali zľavy v iných výškach, ako sa uvádzalo v posudzovanej dohode. Žalovaný však na predkladané dôkazy - ekonomické analýzy - nereflektoval a považoval ich za nadbytočné, čím však nevykonal všetky dôkazy, ktoré považuje aj Súdny dvor EÚ za potrebné vykonať, a konanie zaťažil vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (už citované C-74/14, C 634/13 P), ktorý by mohol zmeniť mieru účasti žalobcov na posudzovanej dohode (zväčšiť / zmenšiť), prípadne ju vylúčiť, a tým priamo ovplyvniť výšku uloženej sankcie. Z uvedeného dôvodu je rozhodnutie žalovaného predčasné.

227. Vykonanie dokazovania v úplnom rozsahu je dôležité pre zákonné rozhodnutie vo veci, najmä keď sa medzi predloženými dôkazmi nachádza aj šifrovaná e-mailová správa o zľavách naznačujúca, že mohlo ísť o zosúladený postup a potenciálnu dohodu s protisúťažným charakterom. Šifrovaná e-mailová správa je vo fotokópii a tiež jej rozšifrovanie jedným účastníkom konania. Na tento dôkaz vo fotokópii mal nadväzovať ďalší dôkaz, a to práve ekonomická analýza potvrdzujúca alebo vyvracajúca poskytovanie zliav v rozsahu uvedenom v šifrovanej správe, čo sa nestalo. Pre úplné zistenie skutkového stavu je nevyhnutné doplniť dokazovanie a na základe doplneného dokazovania objasniť fungovanie posudzovanej dohody, kto ju inicioval alebo kontroloval, aké boli sankcie za jej nedodržanie zo strany importéra, či existoval nátlak zo strany importéra na určitý pomer zliav v regiónoch, aké bolo rozloženie úloh pri koordinovaní posudzovanej dohody medzi importérom Porsche Slovakia a PIASK, a či ide o

kompletnú komunikáciu medzi účastníkmi posudzovanej dohody. Až na základe objasnenia uvedených otázok možno pristúpiť k uloženiu konkrétnych sankcií v konkrétnej výške. V tomto štádiu konania uvedený záver nemožno jednoznačne prijať.

Námietka nesprávne formulovaného výroku napadnutého rozhodnutia  
a námietka absencie výroku o neuložení sankcií importérovi a PIASK

228. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na odlíšenie skutku od iných skutkov. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky vecí rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom treba odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak sú tieto náležitosti uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom konkrétny popis skutku je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno vynútiť exekúciou (rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo 28/2007 zo dňa 6.3.2008, sp. zn. 3 Szd 9/2009 zo dňa 5.11.2009, sp. zn. 6 Sžo 255/2010 zo dňa 22.6.2011).

229. V tejto časti správny súd odkazuje na Dohovor publikovaný v Zbierke zákonov ČSFR pod č. 209/1992 Zb. dňa 15.5.1992, ktorý je medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti Ústavy SR, t.j. pred 1.10.1992. Z časového hľadiska jej ratifikácie má táto medzinárodná zmluva prednosť pred zákonmi SR, len ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Prednosť pred zákonmi SR znamená ústavný príkaz adresovaný súdu a orgánu verejnej správy aplikujúcemu právo použiť ex offio na konkrétny prípad priamo relevantné ustanovenia medzinárodnej zmluvy za splnenia podmienok uvedených v čl. 154c ods. 1 Ústavy SR. Súčasťou medzinárodne akceptovaného štandardu ľudských práv a základných slobôd nie sú iba práva a slobody v podobe, v ktorej ich výslovne zakotvujú medzinárodné zmluvy, ale aj rozhodnutia príslušných orgánov dotvorených v ich rozhodovacej činnosti (judikatúre), ktoré túto medzinárodnú zmluvu vykladajú a možno ich tiež kvalifikovať ako prameň práva SR s prednosťou pred zákonmi. Inými slovami, nielen Dohovor bude mať prednosť pred zákonmi SR, ak zabezpečuje viac ústavných práv a slobôd ako zákony SR, ale aj rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá Dohovor vykladá. Rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva majú deklaratórny charakter, a teda majú účinky, podobne ako rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v prejudiciálnych otázkach, ex tunc.

230. Vzhľadom na skutočnosť, že Dohovor v čl. 6 zabezpečuje obvinenému zo správneho deliktu viac práv ako Správny poriadok z hľadiska špecifikácie skutku vo výroku rozhodnutia identifikáciou miesta, času, spôsobu spáchania správneho deliktu a ďalších znakov umožňujúcich odlíšiť ho od iných deliktov, tak aby sa zabránilo porušeniu zásad prezumpcie neviny, ne bis in idem, res iudicata, a podobne, je nevyhnutné jeho aplikáciu uprednostniť pred Správnym poriadkom pri vyššie uvedených aspektoch.

231. Bolo povinnosťou žalovaného, prípadne Rady PMÚ vo výroku rozhodnutia, ktorým uložili žalobcom sankciu, uviesť skutky, ktorými sa správneho deliktu dopustili z hľadiska miesta, času a spôsobu ich spáchania, čo sa aj stalo. Výrok napadnutého rozhodnutia je podľa názoru správneho súdu dostatočne jasný, zrozumiteľný a určitý, čo umožňuje jeho preskúmanie. Je v ňom uvedené miesto, čas aj spôsob spáchania správneho deliktu:

a. miesto spáchania - sídla žalobcov 1-15, sídlo ďalších účastníkov 1-3,

b. spôsob spáchania - konanie spočívajúce v účasti na dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkovi, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých

obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, je dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a/, písm. c/ a písm. f/ zákona č. 136/2001 Z.z. a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ ZFEU zakázaná, c. čas spáchania - bol u každého účastníka konania určený osobitne:

? Porsche Slovakia, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? A R A V E R a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? Auto Gábrriel, s.r.o. Košice, v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? Auto Unicom Zvolen, s.r.o. v období od 25.1.2013 do 26.1.2016,  
? AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, spol. s r.o., v období od 2.2.2011 do 26.1.2016,  
? AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? AUTOMAX PLUS s.r.o., v období od 19.5.2010 do 26.1.2016,  
? AUTONOVO, a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? Autoprofit, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? BOAT a.s., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? DOVE, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? DS - CAR, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? G A L I M E X s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? HÍLEK a spol., a.s., v období od 2.2.2011 do 26.1.2016,  
? PO CAR, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 26.1.2016,  
? Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., v období od 19.5.2010 do 26.1.2016,  
? Auto Unicom, s.r.o., v období od 5.11.2010 do 17.5.2012.

232. Z formálnoprávneho hľadiska výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti, ktoré odlišujú spáchaný správny delikt od iných prípadných deliktov, a preto jeho formuláciou nedochádza k porušeniu práva účastníkov. Nebolo dôvodné, aby žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí opakovane skutkovú vetu z prvostupňového rozhodnutia (ktorú nenechal a nechal ju nedotknutú), pretože prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia tvoria jeden celok. Rovnako nebolo dôvodné vo výroku uvádzať konkrétne zľavy, na ktorých sa mali žalobcovia podľa žalovaného dohodnúť, pretože sú obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia za súčasnej existencie podrobne špecifikovaného výroku rozhodnutia, ktorý vylučuje porušenie zásady ne bis in idem, res iudicata. Námietka žalobcov je preto irelevantná.

233. Právne nedôvodná je aj námietka žalobcov, že žalovaný vo výroku rozhodnutia výslovne neuviedol, že importérovi Porsche Slovakia a PIASK neukladá pokutu ani zákaz účasti vo verejnom obstarávaní, a to s poukazom na český zákon o verejnom obstarávaní. Pri formulovaní výroku rozhodnutia z hľadiska označenia sankcionovaného subjektu, druhu uloženej sankcie a jej výšky je potrebné vychádzať zo slovenského zákona č. 136/2001 Z.z., ktorý je na území Slovenskej republiky všeobecne záväzný. V ustanovení § 38 tohto zákona zákonodarcia zamýšľal uvádzať vo výroku rozhodnutia len sankcie, ktoré výslovne ukladá (slovo „uloží“ použité v odseku 1 § 38) spolu s označením subjektu, ktorému sankciu správny orgán uložil. V českom zákone o ochrane hospodárskej súťaže č. 143/2001 Sb. je formulácia v § 22 ods. 2 a § 22a ods. 2 odlišná a umožňuje vo výroku rozhodnutia uviesť aj skutočnosť, že správny orgán sankciu neukladá. Český zákon je však všeobecne záväzný na území Českej republiky a nie na území Slovenskej republiky, čo je základnou charakteristikou právnej normy, preto ho nemožno aplikovať ani v tejto veci a vyčítať Protimonopolnému úradu SR, že podľa neho nepostupoval.

Námietka neprimerane vysokej pokuty  
a námietka charakterizovania konania ako jedného deliktu

234. Správny súd k námietke žalobcov o neprimerane vysokej pokute odkazuje na odôvodnenie rozsudku v časti nedostatočne zisteného skutkového stavu žalovaným, preto je predčasné v tomto štádiu konania uložiť konkrétnu sankciu konkrétnym subjektom a bližšie sa námietkou neprimerane vysokej pokuty nezaoberal.

235. Správny súd považuje za predčasný nielen výrok o uložení pokuty, ale aj výrok o zákaze účasti vo verejnom obstarávaní vo vzťahu k žalobcovi ARAVER podľa § 38h zákona č. 136/2001 Z.z., pretože je viazaný na výrok o pokute za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž. Správny súd na margo uvádza, že nie je potrebné, aby výrok o pokute bol uložený samostatným právoplatným rozhodnutím a až po ňom by malo byť vydané ďalšie samostatné rozhodnutie o uložení zákazu podľa § 38h zákona č. 136/2001 Z.z., pretože by to bolo v rozpore s citovaným ustanovením, ktoré túto podmienku neurčuje, aj so zásadou hospodárnosti a efektívnosti administratívneho konania.

Námietka o poskytnutí nedostatočnej lehoty na zvolenie si právneho zástupcu v administratívnom konaní

236. Žalobca 6 Auto Gábrriel namietal, že mu žalovaný v administratívnom konaní poskytol nedostatočne krátku lehotu troch dní na zvolenie si nového právneho zástupcu, a to všetko pred vydaním druhostupňového rozhodnutia.

237. Správny súd z administratívneho spisu zistil, že žalobca dňa 30.4.2020 odvolal plnú moc pôvodnému právnenému zástupcovi spoločnosti a v podaní adresovanom žalovanému uviedol dôvody, pre ktoré tak urobil. Rada PMÚ o jeho žiadosti rozhodla podaním č. 43/2020/ODK/-1706/2020 zo dňa 4.5.2020, ktorým mu predĺžila lehotu na predloženie vyjadrenia k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia do 7.5.2020 vrátane. Rada PMÚ podotkla, že napriek tomu, že o zaslaní vyjadrenia k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, bol žalobca informovaný prostredníctvom jeho pôvodného právneho zástupcu už dňa 2.4.2020, k zmene právneho zástupcu a k žiadosti o poskytnutie ďalšej primeranej lehoty žalobca pristúpil až takmer po mesiaci, čo objektívne nezdôvodnil a v tejto lehote si ani nezvolil nového právneho zástupcu. Navyše, skutočnosti vedúce k zmene právneho zástupcu vyplývajúce z listu zo dňa 30.4.2020 boli žalobcovi 6 Auto Gábrriel známe už v čase pred vydaním výzvy pred vydaním druhostupňového rozhodnutia (minimálne od 13.2.2020). Rada PMÚ pri predĺžení lehoty na vyjadrenie do 7.5.2020 dostatočne zohľadnila právo žalobcu na primeranú obhajobu aj ostatné zásady platné v správnom konaní a postup žalobcu vyhodnotila ako snahu o neodôvodnené prieťahy v konaní. Preto je neprimerané požadovať od Rady úradu, aby určovala lehoty na hľadanie nového právneho zástupcu a aby tento mal ďalší čas na oboznamovanie sa s prípadom od začiatku; to všetko v situácii tesne pred vydaním druhostupňového rozhodnutia.

238. Správny súd sa s uvedeným odôvodnením Rady PMÚ stotožňuje. Žalobca vedel o názorovom konflikte medzi ním a jeho právnym zástupcom dokonca ešte pred 2.4.2020, kedy mu bola doručená výzva Rady PMÚ na vyjadrenie pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Je pravdou, že účastník konania má právo dať sa zastúpiť právnym zástupcom podľa § 17 ods. 1 Správneho poriadku, ak však účastník konania vie o zásadných rozdielnych názoroch medzi ním a jeho právnym zástupcom, je povinný to riešiť vo vlastnom záujme tak, aby neohrozil priebeh administratívneho konania, najmä za situácie, keď sám namietal neprimeranú dĺžku administratívneho konania, ku ktorej ďalšiemu predĺženiu by svojím postupom nepochybne prispel. Žalovaný poskytol žalobcovi lehotou troch dní na zvolenie si nového právneho zástupcu súc si vedomý toho, že žalobca už dlhobojšie mal vedomosť o rozporoch v názoroch s jeho pôvodným právnym zástupcom (od 13.2.2020) a mohol si už skôr zvoliť iného právneho zástupcu, čo neurobil a svoj postup neodôvodnil. Z uvedených dôvodov Rada PMÚ neporušila právo žalobcu 6 Auto Gábrriel na poskytnutie právnej ochrany prostredníctvom právneho zástupcu v zmysle čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a § 17 ods. 1 Správneho poriadku.

Sumarizácia

239. Správny súd zrušil prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci podľa § 191 ods. 1 písm. c/, písm. d/ SSP a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu (§ 191 ods. 6 SSP). Orgán verejnej správy prvého stupňa sa v ďalšom konaní zameria na riadne zistenie skutkového stavu veci v zmysle záverov tohto rozsudku, vykoná dokazovanie výsluchom svedkov pána F.Š. a pána H., servermi leniency žiadateľov

a ekonomickými analýzami v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-74/14, posúdi existenciu jednej ekonomickej skupiny importéra a PIASK v zmysle § 38d ods. 6, § 9 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 136/2001 Z.z. a na základe doplneného dokazovania vec správne právne posúdi v súlade so zákonom č. 136/2001 Z.z. Meritórne rozhodnutie vo veci riadne odôvodní v súlade s § 46 a § 47 Správneho poriadku.

240. Správny súd zrušil obe rozhodnutia ako celok, pretože žalovaný konanie podnikateľov posudzoval ako jeden trvajúci správny delikt, za ktorý uložil jednu sankciu (aplikovaním absorpčnej zásady) a v tomto štádiu sú jednotlivé delikty a skutky v nich uvedené z pohľadu uloženej sankcie neoddeliteľné.

Náhrada trov konania

241. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a úspešným žalobcom 1-15 priznal právo na úplnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému. Správny súd vo výroku tohto rozsudku o náhrade trov konania žalobcom neuviedol číselné označenie žalobcov, pretože sa výrok týka všetkých žalobcov.

242. Správny súd nepriznal ďalším účastníkom 1-3 právo na náhradu trov konania v zmysle § 169 SSP, pretože im neuložil takú povinnosť, pre ktorú by im vznikli trovy konania. Správny súd vo výroku tohto rozsudku o náhrade trov konania ďalším účastníkom neuviedol ich číselné označenie, pretože sa výrok týka všetkých ďalších účastníkov.

243. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).